OSMAN PAMUKOĞLU

KORKUNUN ÇOCUKLARI

"YASASIZ DEMOKRASİYE GEÇİŞ"



YAYINA HAZIRLAYAN
NURİYE ATABEY

Edited with Infix PDF Editor
- free for non-commercial use.
To remove this notice, visit:
www.iceni.com/unlock.htm

OSMAN PAMUKOĞLU

KORKUNUN ÇOCUKLARI

"YASASIZ DEMOKRASİYE GEÇİŞ"

E-KITAP.XYZ

E-KITAP.XYZ

Edited with Infix PDF Editor
- free for non-commercial use.
To remove this notice, visit:
www.iceni.com/unlock.htm

KORKUNUN ÇOCUKLARI

"YASASIZ DEMOKRASİYE GEÇİŞ"

Araştırma & İnceleme Dizisi: 24

Genel Yayın No: 31

Yayına Hazırlayan	: Nuriye ATABEY
Yayın Yönetmeni	: Ümit ÇIKRIKCI
Düzelti	: Çiğdem ŞENTÜRK
Kapak	: Repro Karizma
Baskı	: BRC Matbaası
Satış ve Dağıtım	: Hakan MERMİCİOĞLU

1.Baskı: Kasım 2010

KRİPTO KİTAPLAR

Ziya Gökalp Cad. Kültür Mah. İçel Sokak 6/4

Kızılay – Çankaya – Ankara

Tel: (312) 432 1923 | **Faks:** (312) 432 1933

www.kriptokitaplar.com | kripto@kriptokitaplar.com

Kitabın tüm yayın hakları KRİPTO KİTAPLAR'a aittir.

Ankara – Türkiye'de basılmıştır. Y.S. Nu: 11826

KRİPTO KİTAPLAR, Kripto Bas.Yay.Dağ.Eğt.Dan.Org.San.Tic.Ltd.Şti. Markasıdır.

Copyright © 2010, KRİPTO KİTAPLAR Publishing House

ISBN: 978-605-4125-34-0

İÇİNDEKİLER

BİLDİĞİMİZ, TANIDIĞIMIZ, BİZE ANLATILANLAR DIŞINDA BİR ÇOCUK | 5

BAŞLARKEN | 13

KORKUNUN ÇOCUKLARI | 17

TERÖR NEDEN BİTMEZ? | 19

UNUTULANLAR DIŞINDA YENİ BİR ŞEYLER (VAR) | 55

SİYASET DEĞİL, MÜCADELE | 123

FOTOĞRAF ALBÜMÜ | 267

BİLDİĞİMİZ, TANIDIĞIMIZ, BİZE ANLATILANLAR DIŞINDA BİR ÇOCUK:

OSMAN PAMUKOĞLU

Bir kış günü, 27 Aralık 1947'de, 1948'in yılbaşına üç gün kala, salı günü öğleden sonra, kuruluşu M.Ö 2000'lere dayanan Sinop'un Gerze ilçesinde doğdu. Aile kökeni aynı ilçede 1670'ten de öte Gerze'de yaşadıklarını göstermektedir. 1670 yılından daha öteye bilgi sahibi olunamadığından atalarının buraya tam ne zaman geldiği bilinmemektedir.

Baba tarafından dedesi Karaoğlanoğlu Osman (Soyadı kanunundan sonra Osman Pamukoğlu) Gerze eşrafından olup tütün tüccarlığı ve tütün tarımı yanında, yemenicilik (ayakkabı) sanatını yapmıştır. Anne tarafından dedesi Kazım Arslan, Gerze'nin Türkmeneli köyünün en büyük ailesine mensup ve ileri gelenidir.

Okula altı yaşında Gerze İnkılap İlkokulunda başladı. Geniş bahçeler ve bağlarda bağımsız ve doğaya uygun büyüdüğünden toplu sınıflardan ve sürekli talimatlar yağdırıp kurallar koyan öğretmenlerden hoşlandığı söylenemez. Bitirdiği tüm okullarda da sınıflara insanları doldurup eğitim verilme düzenini hiç sevemedi.

Cumhuriyet döneminin en büyük yangını sayılan ve 1200 ev ve müştemilatıyla bir ilçenin yok olduğu 13 Şubat 1956

gecesi, ilkokul üçüncü sınıfta ve sekiz yaşındaydı. 28 kişinin yanarak ve boğularak öldüğü dehşetli anları ailesi ile birlikte sabaha kadar yaşadı. O gece iki ev ve iki dükkanlarının yanıp kül olmasına tanık oldu. Geniş olan bahçelerinin bir köşesinden oturdukları evlerinin de tutuştuğunu görünce okul çantasının çıkarılan eşyalar arasında olmadığını fark edip evin bahçe kapısından içeri girerek çantayı aldı ve dumandan çıkamadığı kapıdan vazgeçerek eve bağlı fırın ve sarnıç odalarının çatı kiremitleri üzerinden, dalları buralara uzanan incir ağacına geçerek yere indi. Anne ve babasından onlara göre, bu saçma hareketinden dolayı da bir ton azar işitti... Bu hareketler sırasında çatıdan çatıya geçerken, rüzgardan ve nereden geldiği ve ne olduğu anlaşılamayan bir cisimle alnından yaralandı. Sakladığı yarayı ailesi ancak gündüz fark edebildi.

Uzun bir aralıktan sonra açılan okuluna artık yaşamlarını sürdürdükleri bağ evinden gelip gitmeye başladı ve ailenin bu bağ evindeki yaşamı şehirde yapılan evleri bitinceye kadar (1966) sürdü. Bağları, ilçe sınırının bitip köy sınırının başladığı "Engel" deresinin kenarındaydı. İlkokul bitinceye kadar üç yıl kilometrelerce yolu karda kışta, yağmurda patikalardan, tarla kenarlarından geçerek yürüdü.

Okul temsilciliği, sınıf temsilciliği, kooperatif başkanlığı sorumluluğundan hiç kurtulamadı. Bütün görevler sırtındaydı. Çevresinde her zaman sözünü dinleyen, zihinsel ve bedensel gücünden etkilenen bir çocuk grubu vardı. Okul idarecileri her zaman bu özelliğinden yararlandılar.

Sonbaharda saka ve iskete gibi ötücü kuşlar tutarak onların kaliteli olanlarını seçti ve besledi. Kışın çulluk ve karatavuk avladı. Baharda sahillerdeki kayalık ve sığ sularda yengeç yakaladı. Bıldırcın zamanı atmacalarını kaçıran avcıların atmacalarını ormanlarda yakalayarak onlarla kendisi avlandı. En yakın dostları köpekleriydi. Gece gündüz onları yanından ayırmadı.

O dönemlerde yüksek kıyılardan denizi gözetleyip, sahile yakın gezen balık sürülerine dinamit atan adamlar vardı. Bunlar dinamit patladıktan sonra baygın hale gelen balıkları (ki bu yerler şehrin uzaklarındaydı) o kıyıda yüzen çocuklara toplatır, kendileri suya girmezdi. Osman Pamukoğlu da suya dalarak balık toplayan çocuklardan biriydi. Bir gün zihninde şimşekler çaktı. Bu adamlar bin bir zahmetle balık toplayan çocuklara emeklerinin karşılığını vermiyor, çıkan bütün balıkları sepetlerine doldurup gidiyorlardı. Böyle bir adaletsizlik kabul edilemezdi. O tarihten sonra da kendisi ve arkadaşları suyun içindeki baygın balıkları, daha derine dalarak yosunlara bağlamaya, yosun ve kayalıkların arasına saklamaya başladılar. Yukarıdan bakan beleşçi adam artık balık göremeyip de çekip gittiğinde ise, hemen sakladıkları yerlerden çıkardıkları balıkları halka dağıttılar.

İlkokul çağlarında kendisine verilen en büyük hediye babasının kendisi için yaptırdığı 20 mm. çapındaki "kırma" tabir edilen av tüfeği idi. Yıllar sonra üsteğmenliğinde, Kars Iğdır'da hudut bölük komutanıyken çocukluk tüfeğini babasından istedi. Onunla büyük ve küçük Ağrı eteklerinde ava çıktı.

İlkokul dördüncü sınıftayken (10 yaşında) dayısı ile birlikte yakın köylerden birinde düğün nedeniyle gece yapılan güreşleri izlemeye gitti. Zengin bir köylünün düğünü olduğun-

dan Orta Karadeniz'in bütün profesyonel yağlı güreşçileri de ordaydı. Küçük orta denilen bir güreş statüsünde karşılaşmalar yapılırken, güreşçilerden birinin haksızlıkla yenilmesine isyan ederek güreş meydanına fırladı. Haksız galip gelen ve daha sonra karşısına çıkan iki güreşçiyi de kısa sürelerde tuşa getirerek o ödüllerle bir koç ve üç metre on beş santim boyunda bir pazen kumaş kazandı. Sabaha karşı bağ evine döndüğünde getirdiklerini gören babaannesi: "Bunlar oğlumun ilk kazancı" dedi.

Kandilli Kız Lisesinde okuyan teyzesinin teşviki ile Kuleli Askeri Lisesinin orta bölümüne müracaat etti ve sınavlar için babasıyla İstanbul'a geldi. Hangi sınavın ne gün yapılacağı ve program tam bilinmediğinden birkaç saat içinde kendisini spor müsabakalarının içinde buldu. Herkes hazırlıklıydı, spor ayakkabıları, şortları her şeyleri tastamamdı. O kısa sürede bunları bulmak ve almak imkansızdı. Ayağında o dönemde "kundura" denilen ağır deri ayakkabılar vardı. Ayakkabılarını çıkarıp, pantolon paçalarını yukarı sıvadı. Koşular 30'ar kişilik gruplar halinde yapılıyordu. 100 ve 400 metre koşularını yalın ayak koştu ve her ikisinde de birinci oldu.

Sınavı kazandığı haberinden sonra vapurla İstanbul'a gelirken en iyi eğitim almış olan ötücü iskete kuşu da beraberindeydi. Gemi Kanlıca - Vaniköy açıklarındayken, sağ kolunda duran kuşuna son bir defa baktı. Sonra sert bir şekilde kolunu hareket ettirdi. Bu "Git, uzaklaş, ben seni çağırırım" demekti. Özel kuş uçtu ve vapurun en yüksek sereninin üzerine kondu. Sahibinin "okkaya çekmesi" yani özel bir işaretle "gel" demesini bekledi. Ama 11 yaşındaki Osman Pamukoğlu bu işareti vermedi...

Ortaokulda derslerin başlamasından birkaç ay geçmişti. Her çarşamba öğleden sonra aileler, çocuklarını görmek için okulun orta bahçesinde bir araya gelirlerdi. Bunlar genellikle de İstanbul ve civarında oturan aileler olurdu. Osman Pamukoğlu da 11 yaşının verdiği duyguyla bu buluşmaları imrenerek izlerdi. Bu çarşambaların birinde, aileler okuldan ayrıldıktan sonra görüşme alanındaki bir oturma kanepesinin altında deriden yapılmış kalın bir cüzdan buldu ve cüzdanı vermek için sınıf amiri binbaşının karşısına çıktı. Odada iki binbaşı vardı. Bulduğu cüzdanı binbaşıya uzattı. Cüzdanı alan sınıf amirinin ilk sözü "İçinde kaç lira var?" oldu. Cevabı: "Bakmadım, bilmiyorum..." İki binbaşı kulaklarına inanamadı. İkisi birden: "Sen bunu merak edip, hiç içini karıştırmadın mı?" "Hayır, açmadım ve bakmadım; çünkü başkasına ait" diye cevapladı. İki subay birkaç kez birbirlerine baktı, bir şeyler söylemek istediler ama diyemediler. Osman Pamukoğlu selam verdi ve odadan çıktı.

Ertesi gün erken saatte sınıf amiri olan binbaşı kendisini çağırdı ve şunu söyledi: "Osman Pamukoğlu sana okul Sancağının muhafızlığı görev ve sorumluluğunu veriyoruz. Bu hizmeti layıkı ile yapacağına ben ve daha üst amirlerimizin güveni tamdır..." "Sağolun" dedi ve binbaşının yanından ayrıldı. Taksim Meydanı, Dolmabahçe ve Fenerbahçe stadyumlarında yapılan tören ve gösterilere okulun "şeref ve onur" timsali sancağının sağ baştaki muhafızı olarak katıldı.

Askeri Ortaokulun birinci sınıfının dersleri bitince o da diğer öğrencilerle beraber yazlık askeri eğitim kampına katıldı. Disiplin ve yanaşık düzen eğitimleri sonunda öğrenciler Kırıkkale piyade tüfeği ile üçer mermi atış yapıyorlardı. Eği-

ticiler teğmen ve üsteğmen rütbesindeki subaylardı. Nasıl nişan alınır? Nasıl nefes kesilir? Nasıl tetik düşürülür? Büyük bir coşkuyla anlatıyorlar, öğrenciler de 12 yaşın getirdiği heyecan ve ürküntü ile onların anlattıklarını dinliyorlardı. Osman Pamukoğlu her iki tarafı da tebessümle izliyordu. Sonuçta kendi tüfeği ile hedefe o da üç mermi attı. Sonuçları tek tek ve ismen kaydeden teğmen yanına geldi: "Bugün en şanslı sensin Pamukoğlu, çünkü üç mermi de tam 12 göbeğinde ve sanki üç mermi de aynı noktadan hedefi delmiş neredeyse" dedi. Ve devam etti: "Ben ordu atış takımındayım, böyle bir vuruşu biz bile yapamayız, var mısın benimle bir yarışa?" İçinden "Hemen, derhal" demek geldi ama kendini frenledi ve teğmene cevabını verdi: "Üç beş günlük nişancılık eğitimi ile böyle bir sonuç alınır mı teğmenim, bu tamamen tesadüf, ben bugün çok talihliyim..." Teğmen başka bir grubun yanına gidince bir gülme krizine tutuldu ve uzun süre kendine gelemedi...

Askeri ortaokulun birinci sınıfına başladığı yıl, Milli Savunma Bakanlığı askeri liselerin, Selimiye Kışlası'nda birleştirilmesine karar verince Osman Pamukoğlu da Çengelköy'den Selimiye'ye intikal etti. Kışlanın güney ve batı yönündeki pencerelerden görünen Marmara denizinin durgun ve dalgasız halini hep yadırgadı. "Deniz dediğin köpürmeli ve dalgaları şahlanmalıydı". Ona göre burası bir gölden başka bir şey değildi. Her zaman da böyle gördü ve algıladı.

Bağımsızlık ve bireysel özgürlüğe düşkün kişiliğini, Selimiye Kışlası'nın dört duvarı ve kalın demir kapıları sürekli sıktı. Hafta sonları dışarı çıkabiliyordu, ama bu ona yetmedi. Akşam etütleri bitip herkes yatakhanelerine çekildikten sonra, nöbetçi subaylarını gece sayımlarında yanıltmak için yatağında mostra kurup ünlü kışlanın insanları ürküten zemin kat ve dehlizlerine indi. Burada üniformasını çıkardı ve sakladığı yerden aldığı sivil kıyafetlerini giyerek karanlıklara karıştı. Firarlarında saatlerini genellikle sahiller ve ağaçlıklı korularda geçirdi. Filmlerini beğendiği zamanlarda da Üsküdar'da "Sunar", Kadıköy'de "Süreyya" ve "Opera" sinemalarına gitti. Bu gizlice kaçma ve sabaha karşı yatakhanesine geri dönme faaliyeti defalarca ve ortaokul bitinceye kadar devam etti. Her an laf anlamaz bir nöbetçi askerle karşılaşma, koridorlardan eksik olmayan nöbetçi subaylara yakalanma ve sonunda da okuldan kesinlikle atılma tehlikesi onu özgürlük aşkından vazgeçiremedi...

Cumhuriyet döneminin en büyük yangınında okul çantası için çatılardan atlayan, henüz ilkokuldayken bile çevresini gücü ve zekası ile kolayca etkileyen, Gerze'nin derin ve karanlık orman arazilerinde korkusuzca tek başına avlanan, haksızlığa dayanamayıp er meydanlarında yılların güreşçilerine meydan okuyan, yalın ayak dahi olsa paçaları sıvayıp mücadeleye girmekten bir an tereddüt etmeyen, bir kartal gibi keskin gözleriyle hedefi asla şaşırmayan ve belki de en mühimi hürriyet duygusundan asla vazgeçmeyen bir çocuğun ruhunda adalet, cesaret ve hürriyet ile büyüyen Osman Pamukoğlu'nun meslek yaşamı, yazarlık hayatı ve siyasi mücadeleye atılmasıyla ilgili biyografisini ise her yerde bulabilirsiniz...

NURİYE ATABEY

1967 Kırşehir doğumludur. 1977 yılında Almanya Freiburg'da İlkokulu bitirmiştir. Daha sonra Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Basın Yayın Yüksekokulundan mezun olmuştur.

Sırasıyla TRT-İnt, Hürriyet Haber Ajansı, Kanal D, Türk Hava Kurumu Basın Bürosu, Işık TV ve ART'de önemli görevlerde bulunmuştur. Halen Beyaz TV'de Basın Kulisi adlı programı sürdürmekte ve Yeniçağ gazetesinde köşe yazarlığına devam etmektedir.

Başta Sedat Simavi olmak üzere, Fırat Gazeteciler Cemiyeti, Azerbaycan Türk-Azeri Kadınlar Birliği ve TSE "Yılın Gazetecisi" gibi değişik ödüller almıştır. Gazi Üniversitesi Dişhekimliği ve İletişim Fakültesinde "Diksiyon ve Fonetik" derslerine yardımcı asistan olarak girmiştir. Almanca ve İngilizce bilen Nuriye Atabey, Çağdaş Gazeteciler Cemiyetine üye ve bir çocuk annesidir.

Nuriye Atabey'in Prof. Dr. Vamık Volkan ile beraber hazırlamış olduğu *Osmanlı'nın Yasından Atatürk'ün Türkiye'sine* isimli bir de kitabı bulunmaktadır.

Bilgi ve iletişim için: www.nuriyeatabey.com

BAŞLARKEN

ABD'nin 2003 yılında Süleymaniye'de bulunan Türk Özel Kuvvetleri'ne yönelik düzenlenen çuval operasyonuyla başlayan süreçle beraber, ülkemiz ve dünya kamuoyunda da gittikçe artan; Türk Ordusu'nu kendi milletinin gözünde yıpratmaya ve Türk ordusunun terörle mücadeledeki başarısını küçük görmeye yönelik psikolojik savaş, artık son zamanlarda had safhaya ulaşmıştır. Türk Silahlı Kuvvetlerinin en üst makamlarınca 2000'li yılların başında yapılan **"Türk Ordusu terörle mücadelede üzerine düşen görevi başarıyla yerine getirmiştir bundan sonrası siyasi otoritenin elindedir."** çağrısına ne varki hiç kulak asılmamış, hatta ne yazık ki bu çağrıyı bazıları "ordunun siyasete bulaşmaması gerekir" gibi yorumlamışlardır.

Bir gazeteci ve televizyoncu olarak tamamını yakından takip etmeye çalıştığım yerli ve yabancı basın-yayın organlarının birçoğunda Türk Silahlı Kuvvetleriyle ilgili öyle dayanaksız ve mesnetsiz iddialar ortaya atılmaktadır ki sanki bahsedilen, vatan toprağını gasp eden Yunan, Sırp veya Ermeni ordusu... Ayrıca bu eleştirilerin ve dahası suçlamaların doğruluğunun ispatlanırlığı belgelenmeden çok ilginç komplo teorileri üretilmekte, hükümler verilmektedir. Ayrıca bu yıpratma politikaları yaşanan bazı olaylarla o kadar tehlikeli noktalara gelmiştir ki artık millet, ordusunun terör karşısında başarısız olduğunu düşünmeye başlamıştır.

Gelinen noktada bir gazeteci olarak aklıma şöyle bir şey geldi: 90'lı yıllarda terörle mücadele eden ve PKK'yı askeri alanda yenen, terörle mücadelede destanlaşan isimlerin başında gelen bir komutan vardı; Osman Pamukoğlu... O bize Türk ordusunun askeri olarak PKK'yı nasıl yendiğini ispatlayacak en önemli tarihi tanıklardan birisiydi. Yaklaşık 3-4 yıl önce "Kan Uykusu" isimli belgeseli ve yazdığı kitaplarla kendisini daha yakından tanıdığımız Osman Pamukoğlu'na konuyla ilgili rahatsızlığımızı anlattığımızda kendisinin de aynı sıkıntıları paylaştığını ve TSK'ya karşı yürütülen sistematik psikolojik savaşın bir an evvel durdurulması gerektiğini vurguladı.

İşte bu kitap Osman Pamukoğlu ile bahsi geçen sıkıntılarla ilgili olarak çeşitli zamanlarda ve değişik tarihlerde Televizyon programlarında yapmış olduğumuz sohbetlerin gözden kaçan önemli notlarıdır. Ayrıca televizyon programlarında ayrılan zamana sığmadığı için yanıtların ekranlarda görülmediği izleyici sorularının cevaplarının da olduğu önemli bir anektottur.

Ayrıca Osman Pamukoğlu'nun kişiliğini daha yakından tanıyabilmek için "Fikir Hayatı" adı altında özel bir bölüm de eklenmiştir.

Sayın Osman Pamukoğlu, TSK'dan emekli olduktan belli bir süre sonra bilindiği üzere siyasi bir parti kurmuş ve partinin genel başkanı olmuştur. Kitabı bitirdiğinizde göreceksiniz ki Osman Pamukoğlu'nun sürdürmekte olduğu parti liderliği, Türk siyasi hayatıyla ilgili çok ilginç bir tez konusu

oluşturabilecek durumdadır. Bu noktada bize düşen ise tarafsız gazetecilik ve yayıncılık ilkeleri çerçevesinde kendisinin ve partisinin yürüttüğü bu ilginç çalışma sistemini kamuoyuna aktarmaktır. İşin özü bu kitap her hangi bir siyasi propaganda aracı ve materyalı olarak hazırlanmamış olup, Türk milletine üstün başarılarıyla hizmet eden değerli bir komutanın terörle tarihi bir mücadele anektotları ve teröre karşı alınabilinecek önlem ve çözüm önerilerini içermektedir.

Umarız ülkemizin geleceğine fayda sağlayacak bir çalışma olur.

Nuriye ATABEY

Ekim 2010, Ankara

KORKUNUN ÇOCUKLARI

Korku insanı işe yaramaz hale getirir. Beceriksiz hale getirir. Varsa yeteneklerini kullanamaz hale getirir ve zayıflatır. İnsanlarda çekememezlik duygusu, kıskançlıklar yaratır. Bir insandaki kıskançlık, fesatlık ve çekememezlik, zayıflığını hissetmesiyle başlar. Korkunun çok çocuğu vardır, çocukları vardır. Bu çocukların hepsi insanın özgüven noksanlığından kaynaklanır.

Bir insanı beceriksiz, yeteneksiz, kabiliyetsiz ve işe yaramaz bir hale getirmek istiyorsanız o insan üzerinde belli bir korku baskısı kurmanız gerekecektir. Dolayısıyla insanların oluşturduğu en büyük sosyolojik grup olan milletleri ve halkları da ortadan kaldırmak, yok etmek, sindirmek ve egemenlik haklarını ele geçirmek için gerekli düzeyde korku salmak yeterli olacaktır. Tarih boyunca bunun birçok örneğini değişik zamanlarda, değişik yerlerde, değişik uygulamalarla görebildiğimiz gibi, Örneğin Mısır'da nasıl ki firavunlar büyük bir korku krallığı kurdularsa, günümüzde de bunu farklı şekillerde görebilmekteyiz. Ancak geçmişe nispeten tek bir farkla.

Zaman içerisinde bizim de eleştirdiğimiz korku psikolojisiyle devlet refleksleri oluşturulurken bu sefer de devlet ref-

leksi ile korku bireyleri yaratıldı. Geçmiş de toplumlar üzerindeki korku salma yöntemi güçlü ordular, çeşitli silahlar ve kaba kuvvet iken günümüzde bunların yerini "demokrasi, insan hakları ve özgürlük" gibi içi boşaltılmış terimler aldı. Bu terimler sanki kutsanmış sihirli sözcükler gibi, birilerinin kendi çıkarları doğrultusunda kullandığı dogmalar haline getirildi. Bu yeni tip korku salma metodu eskisine göre daha tehlikeli ve daha sinsi bir hal aldı. Çünkü yasalarla uygulanmak istenen demokrasi "her şey bana, benim için" zihniyetinde olduğu için karşı tarafı yok saymaktadır. Yani kendisinden olmayana ve kendisine karşı olana yasasız bir demokrasi uygulamaktadır. Bunun sonu ise tarihte de olduğu gibi aristokrasiye ve despotluğa gitmektedir.

İşte bu kitabın hazırlanış amacı ülkemizde korkunun çocuklarının daha fazla çoğalmaması, insanların kendilerine ait olan özgüvenleri tekrar elde edebilmeleri ve demokrasinin bundan böyle tüm insanların hizmetinde olabilmesini bir parçada olsa Türkiye kamuoyuna anlatabilmektir. Gelecekte korkularımızı değil dayanışmayı temel almak ümidiyle...

Bizlere bu noktada düşen ise, birey ve toplum olarak tüm bunlara karşı hazırlıklı, tedbirli ve dirençli olabilmek, içinde bulunulan tehlikeli durumu fark ederek tarihte de olduğumuz gibi bundan sonrada başı dik bir devlet ve onurlu bir millet olarak yaşamaya devam edebilmektir. Tıpkı Mehmet Akif Ersoy'un İstiklal Marşı'nın ilk kıtasının, ilk mısrasının, ilk sözcüğünde söylediği gibi; "Korkma !"

BİRİNCİ BÖLÜM

TERÖR NEDEN BİTMEZ?

"İyi bir mücadele,
Sonsuza kadar uzayıp giden değildir."
Osman Pamukoğlu

Osman Pamukoğlu ile kamuoyunun yeni yeni tanışmaya başladığı süreçte halkın karşısında alışılagelmişin dışında bir komutan profili vardı. O kendi uzmanlık alanı olan terörle mücadelede istatiksel verilere göre çok başarılı bir dönem geçirmesine rağmen sürekli olarak bu mücadelenin eksik kalan yanlarını ve yapılması gerekenleri çok açık bir şekilde anlatıyordu. Yapılan siyasi hatalardan dolayı askeri alanda elde edilen başarıların siyasi olarak hiçbir zaman tamamlanamadığını, bu nedenden dolayı da bu mücadelenin gereğinden fazla uzun sürdüğünü aktaran Pamukoğlu, bu ve daha birçok nedenden dolayı terörün bitmediğini ve terörle aslında mücadele edilmediğini ifade ediyordu. Konunun detaylarını bizlerle paylaşmasını istedik ve çok ilginç yanıtlar aldık. Kitabın bu bölümünde bu detayları bulacaksınız.

Henüz Albay iken iki aylığına Hakkari'de bulunduğum sırada **"Bu bitmez"** dedim. Bunun bitmesi mümkün değil. Çünkü halkın halini görüyorsunuz, normal mahalli idarenin tarzını görüyorsunuz, mülki idarenin çarkını görüyorsunuz. İşte o zaman da söylemiştim bu bitmez diye. Yani bu görünen hal ve şekille, bu düşünce yapısıyla, bu yaklaşımla bu bitmez.

Orada sonradan 24 ay daha kaldım. Hepsi bildiğiniz şeyler. Bugün belgeselleri var, kitapları var ve diğer birtakım malzemeler de ortada. Bir de halkın kültürünü bildiğim için "bitmez" diyorum. Halkın halini orada görüyorsunuz. Bizim gittiğimiz dönemde devletten yana kimse yoktu. Ne köyler de, ne mezralarda... Karşı tarafın baskısı ve ortaya koyduğu güç, uyguladığı şiddet ve tedhiş herkesi baskı altına almış. Köyleri doğru dürüst koruyamıyorsunuz, hudutları koruyamıyorsunuz, mezraları koruyamıyorsunuz. Örgüt, Haziran ayında Hakkari'nin vilayet merkezine 6 kere baskın yapmaya kalkıyor. Bir tane yolu var zaten; Çukurca'dan başlıyor, Hakkari Debin Köprüsü'nden Yüksekova'ya gidiyor, her gün orada günde 6 kere yol kesiyor. Bütün bunları birleştirdiğinizde ve karşı tarafın kullandığı teknikleri gördüğünüzde bunun 1835'ten beri nasıl aşama aşama hem Türkiye'nin güneyinde hem de Irak'ın kuzeyinde ve hatta İran'da zaman zaman oluşan, böyle Cumhuriyet'e dönük hareketler gibi görüldüğünde, bunun bitmeyeceğini anlıyorsunuz.

Yalnız şunu unutmamak gerekir: PKK'nın bütün belgelerinde de bellidir; 94 sonu, 95 başı yaptığı 5'inci kongresinde

durumu şu halde yorumlamaktadırlar: **"Biz öngördüğümüz gibi Türk Ordusu'nu bu topraklardan atamayacağız."**

O dönemde yapılan mücadelenin özü şuydu: onların niyet ve amacı, Türk Ordusu ile kendi silahlı gücünü denkleştirmek, onun üstüne çıkartmaktı. Bizim ve oraya giden herkesin yaptığı mücadele, böyle bir şeye meydan vermemek oldu. **"Sen, silahlı gücünü ne yaparsan yap, Türk Ordusuyla baş edemezsin. Onun üstüne çıkaramazsın, ondan daha güçlü bir hale gelemezsin."** Terör örgütü bunu 94-95 başında anladı, 5'inci kongresinde bu da vardır. Hatta başarısız oldukları için o bölgedeki kendilerine göre lider dedikleri bütün adamların savunmalarını aldılar ve yargıladılar. O dönem bitti dendi, ama bunun bitmeyle alakası yoktu; ancak bu dönem bizim mücadelemizin en başarılı olduğu dönemdi. Ne deniyor 95-96-97'den beri? 1500 - 2000 kişi Türk topraklarında, 4500 - 5000 kişi nerede? Irak'ta deniyor. E bu kaç kişi? 6 bin eder. 6 bin kişi böyle bir mücadele için çok büyük bir rakam. Bunu anlamak için Şah Muhammed Mesud örneğini incelemek gerekebilir. Şah Muhammed Mesud, Sovyet birlikleriyle mücadele ediyordu, nerede? Afganistan'da. Ne zaman? 1979-1989 arası, tam 10 yıl. Kaç kişi vardı elinde? 7 bin kişi. 5 bine de düştüğü oldu, ama hiçbir zaman 20 bini geçmedi. Ama bakın Sovyetler'in 13 tümeni, özel birlikleri vs. dahil hepsi pılıyı pırtıyı topladı ve çekti gittiler. Bunlar da karşı tarafın tarz, üslup ve teknikleri. Bunları görmemek mümkün değil. Siz buradaki halkı görüyorsunuz, halkın halini görüyorsunuz. Sizin insanlarınızın bu olaya nasıl yaklaştığını gö-

rüyorsunuz. Burada görmediğiniz tek şey güçlü bir politik liderlik. Burda politik önderlik yok. Yani siyasi iktidarların bunu bitirme azmini görmüyorsunuz. Sonuç olarak, **"İyi bir mücadele sonsuza kadar uzayıp giden değildir."** Siyasi iktidarlar; **karşı tarafın siyasi amacını ve mücadele teknikleri iyi anlayamadıkları sürece terör de bitmez mücadele de...**

Görünen o ki terör örgütü amacına ulaşmak için silahlı çatışmanın yanısıra siyasi bir yöntem de izliyor. Hatta bu noktada siyasi bağlantıya daha da önem veriyor. Bunu biraz açar mısınız?

Siyasi bağlantı tabii. Bunu görmüyorsunuz, görmeyince nasıl yapacaksınız? Mesela neden PKK hiçbir zaman silahlı gücünden vazgeçmiyor? Geçmez, çünkü o güç olmadan, o insanlar ona itaat etmez. Bu örgüt siyasi amaçlı bir örgüttür. **"PKK"** lafını kullanmak bile yanlış. PKK Kürtçe, **"Kürdistan İşçi Partisi"** demek. Buna **"Bölücü örgüt"** lafından veya **"eşkıya"**dan başka bir tabir kullanmamak lazım. İkidebir PKK diyen de aslında PKK'nın Kürtçe kendi adını ve parti adının Kürtçesini söylüyor. Bir şey söyleyeceksen Türkçesini söyle o zaman. Bu durum 1997-98'den sonra değişti. Neden 1997-98? Bu Kenya'dan İmralı'dakini getirdiler ya buraya! Amerika'nın sayesinde geldi. O zamanlar şöyle bir endişe vardı. Bir; Türkler bunu yargılayacaklar. Yargıladılar. İki; idam edecekler. Peki ne oldu? Türkler yargıladı, idam kararı geldi, yürütmeye geldi. Başbakanlığa geldi, bunu Meclise göndermediler. Bu süreçte sustu. Bu süreçte ateş etmez. Sonra Avrupa Birliği meseleleri hemen ona eklendi. Avrupa Birliği meseleleri giderken idam kaldırıldı. Kenya ile idamın kalkması arası işte bu susma ânıdır. Bu bilinçli ve planlı olarak yapılmıştır.

Bu süreç sizin "Unutulanlar Dışında Yeni Bir Şey Yok" isimli kitabınızın çıktığı süreçti. Bu dönemle kitabın çıkışının nasıl bir bağlantısı var acaba?

Şöyle, bu kitap esasında halkı bilinçlendirmek ve uyarmak için hazırlanmıştır. Kitap aslında insanları anlatır. Şu an bu kitaptan 500 bin adet var halkın elinde. Kitapla ilgili bende 26 bin tane mail var. İlk başta gelen tüm mailleri topluyordum, şimdi artık onu da yapamıyorum çıktısını bile alamıyorum.

1997'den bu yana daha doğrusu 1997-2003 arasında biz her yerdeydik. Gördüklerim beni şuna inanmaya yöneltti: Halk bilinçlenmeden, bu mücadelenin üstesinden gelinemez. Halk hesap soracak, arayacak, neden bitmediğini soracak. Halk öncelikle politik kararlılık talep edecek. Silahlı bir saldırının ardından sürekli olarak Kuzey Irak'a harekâtı konuşuruz. Tamam her şeyi yaparız da Kuzey Irak Harekâtı çok genel bir lafdır. Hem bir şey ifade eder, hem etmez. Hem doğrudur, hem yanlıştır. Hem netice alır, hem almaz. Bu konunun açılması lazım. Şu bir gerçek ki Kuzey Irak'tan önce 1500 - 2000 kişi bizim topraklarda şu anda. İlk başta onları bulacaksınız.

Bunu şimdi halk mı bulacak, asker mi bulacak, siyasi iktidar mı bulacak?

Politik irade bulacak bunu. Muhalefettekiler zorlayacak. İcranın başında olan, yürütmenin başındaki kararlılık göste-

recek. Bunlar yapılıyor mu? Tabii ki hayır. Tam tersine kararlılık gösterilmediği gibi bir sürü garip beyanatla PKK'ya dolaylı olarak moral de veriliyor. Yani, örgüt bazı şeyleri yapabilecek durumda, moralman kendini iyi hissediyor ve koşulların uygun olduğu kanaatinde. Onlar en küçük şeye karşı hassastırlar. Yani çok değişik etkiler altındadırlar. En küçük bir şey onlara moral verir, moral alır. Bu gibi durumlarda dikkatli davranmak gerekir.

"MAHMUR KAMPI PKK'NIN ACINDIRMA MERKEZİDİR!"

Peki, bu Mahmur olaylarına ne diyorsunuz?

Mahmur olayı, çocukların şekerle kandırılmasına benziyor. Gelecekleri belli. Efendim, tek mermi bulamamışlar. Mahmur'da kim var? Kadınlar, çoluk çocuk var. Arıyor bulamıyorlar. Tiyatro bunlar, Mahmur'da dağ kadrosu durur mu? Dağ kadrosunda olanlar durur mu Mahmur'da, güneydeki 4500-5000 kişiden kimse olur mu? Mahmur kampı PKK'nın, bölücü örgütün uluslararası yardım örgütlerini ve onların temsilcilerini ve oraya gelip gidenleri acındırmak için çalıştırdığı bir merkezdir.

"İşte bakın bunlar mağdur oldular, Türkler bakın bunları evinden barkından etti oraya attılar." O Mahmur kampında kimlerin olduğunu ben çok iyi biliyorum. Ve neler yaptıkları için oraya gittiklerini de biliyorum.

Kimler var? Yani bir güvenlik meselesi değilse söyleyebilir misiniz?

Köylerini terk ettiler gittiler. Hatta bir kısmı korucu olmasına rağmen. Korucuların çok büyük hizmetleri vardır, ama bu hataları yapanlar da vardır. Bunlar, Irak'tan gelen PKK gruplarıyla beraber köydekilerle birleşerek karakollara saldıranlardır.

Şu an Mahmur'da bulunanlar.

Tabii. Üzümlü Köyü öyledir. Pirinçeken Köyü öyledir.

Peki, kandırıyorlar mı bizi ve kamuoyunu?

Kamuoyu bu kadar iyi niyetli olamaz. Ne olacak Mahmur'da? Mahmur olsa ne olur, olmasa ne olur? Hele yaptıkları hareketler bizi küçülten hareketlerse... Mermi yokmuş, mermi varmış. Mahmur şunun için kullanılabilir: Yaralılar, hastalar vs. oraya getirilip onların bakımı için kullanılabilir. Başka bir işe yaramaz Mahmur. Her şey bitti de Mahmur mu kaldı? İkidebir onu da gündeme getiriyorlar.

Efendim bakın ne söylüyorum. Halk karar verecek. Görecek, biraz da ilgilenecek.

Canım, herkes hükümetini bilmiyor mu? Meclisini bilmiyor mu? Bütün kurumlarını, siyasi kuruluşlarını bilmiyor mu?

Mahmura paralel olarak Üzümlü Köyü ile ilgili ilginç açıklamalarınız oldu. Biraz açar mısınız?

Üzümlü'de, beş kere bastılar karakolu. Benden önce üç kere basılmış. Bir kere benim zamanımda basıldı. Ben de göreve yeni başlamıştım. Başka yerlere taarruz ediyordum. Oraya gittiğimde köyden de ateş ediliyordu. Fakat bizim asker gerçekten çok iyi niyetli. Çok halisane. Gerçekten saf insanlardı. Ateşin köyden geldiğini hepsi biliyor. Fakat onlarla iç içe yaşadıkları için o karakol da aslında o köyün emniyeti için var...

"KÖYDE, KARAKOLA DÖNÜK BÜTÜN EVLERDEN ROKET ATILIYORDU."

Ama bir şey oldu. Ben Üzümlü'ye aniden iki tane özel tim gönderdim: Jandarma Komando Timi. Bu Jandarma Komando Timi, Irak topraklarında bir gece hava kararınca karakolu basmaya gelen 60 kişilik bir grupla karşılaştı. O zaman ne oldu biliyor musunuz? Karşılıklı ateş başlayınca Irak'ta, köydekiler zannettiler ki bu grup geldi karakolu kuşattı ve müsademe başladı. Halbuki daha grup gelememişti. **Daha PKK grubu gelmeden köyden ateş gelmeye başladı Üzümlü karakoluna. Zamanı şaşırdılar. Daha önce de ateş eden onlardı.** Şimdi Mahmur'dalar. Yaptıkları, yedikleri haltı bildikleri için. Onlara acıma falan olmaz. **Köydeki karakola dönük bütün evlerden roket atılıyordu.** Uzun namlulu silahlarla[1] ateş ediyorlardı. İşte Mahmur meselesi budur.

Köy 10 metre karakola ve tabi o gece kaçtılar oradan. Vurulanı vuruldu, vurulmayanı kaçtı. Yoksa durup dururken köye bir şey yapıldığı edildiği falan yok.

"MUTLAKA VE MUTLAKA PUSU, MUTLAKA VE MUTLAKA BASKIN." (ASYA TİPİ MÜCADELE)

Karakol baskınlarından bahsetmişken, bir de karakolların taşınma hadisesi vardı ama hep karşı çıktınız. Siz karakol olmamalı diyorsunuz.

Bu yeni bir şey değil. Ben 93'ten beri aynı şeyi söylüyorum. Bütün sorumlulara, ilgililere de arz ettim. Bu konu şöyle: bizdeki mücadele tamam ama dünyada bu tarz mücadeleler var. Mesela Latin Amerika'da var. Ben bunları kitap haline getiriyorum ki mesela "Kara Tohum"u biliyorsunuz dünyadaki bütün bu tarz mücadeleleri anlatıyor. Bizden de örnekler veriyorum. Burada ilginç bir şeyle karşılaşıyorsunuz. Bu benim yeni öğrendiğim bir şey değil, yani çocukluğumdan beri merak ettiğim şeyler. Belki de benim yetişme tarzımdan da doğuyor. Ben doğaya, ormanlara meraklıyım, gece ve gündüz avlarına meraklıyım. Oradan da geliyor. O da

[1] Biksilerle ve kalaşnikoflarla

bir mücadeledir. Çocukluğumun getirdiği bir şey de var kendi kişiliğimin üzerinde. Şimdi bakıyorsunuz bu mücadelede, **"Gayri nizami harp"** diyorlar buna. Kimisi **"düşük yoğunluklu"** diyor, yani bazı tabirleri kullanalım mı kullanmayalım mı? Artık bütün dünya neyin ne olduğunu biliyor. Her yere bakıyorsunuz medya *"terörle savaş"* diyor. Garip laflar çıktı *"mücadele"*ydi, *"terörle savaş"*a döndü. Kimisi asimetrik diyor yani konvansiyonel olmayan, bir doktrine bağlı olmayan. O zaman konvansiyonel olmayan, doktrine bağlı olmayan mücadeleye baktığınızda hem Güney Amerika'da, hem Kuzey Afrika, Sahra Afrikası, Orta Afrika'da ve Uzakdoğu'da, Çin'de, Malezya'da hatta Kafkaslar'da. Bizde de var bu. Biz de yaptık bunu, bizim tarihimizde de var. Yani biz bunu uyguladık. Bunu Osmanlı da uyguladı. Nizami uyguladı, sonra gayri nizamiye döndü. Şimdi bunlara baktığınızda bunların da lider kadroları var. Bunların üstadları dedikleri, usta dedikleri adamlar. Sonradan bunların bazılarına **"General"** de deniyor. Mesela **Mao Çe-tong (Zedung), Ho Chi Minh, Alberto Bayo veya Castro.** Bunların hiçbiri asker kökenli değil. Bunlar baktığınızda kimisi tıp eğitimi almış, kimisi tarih eğitimi almış, kimisi edebiyat, kimisi felsefe eğitimi almışlar. Ama bunlar bir mücadele tarzı yarattılar dünyada. Ve Kafkaslar da dahil. Mesela **Kafkaslar'da Şeyh Şamil'in hareketi çok kıymetli bir harekettir.** 25 yıl sürdü. Çok iyi bakılması lazım. Çok açık. Şimdi bunlar bir şey yaratıyorlar. Tamamen esnek, hareketli, süratli, baskına dayalı, pusuya dayalı ve hiçbir kalıba girmeyen değişik taktikler. Yani strate-

jisi var, taktikleri var, teknikleri var ama bütün her şey şu iki şeye dayanıyor: **Mutlaka ve mutlaka pusu, mutlaka ve mutlaka baskın.** İki esası var. Üçüncüsü yok bunun da. Ya hareketliyse pusu atacağım, ya duruyorsa baskın yapacağım. Hareket ediyorsanız yani herhangi bir yerde, Afrika'da da olsa, Güney Amerika'da da olsa, Hindi Çin'de de olsa hareket ediyorsa mutlaka pusu kurması gerekiyor. Sabitse, mutlaka baskın yapacaktır. Bir zaaf ânınızı yakalar. Bu hiç değişmiyor bütün dünyada. **Ben buna "Asya tipi savaş" diyorum. "Asya tipi mücadele" diyorum.** Neden? **Ustaları Asya'dan geliyor.** Alberto Bayo hariç. Ben de ustaları Asya'dan çıktığı için *"Asya tipi"* diyorum. Bu da benim tabirim çünkü ustalar oradan geliyor. Che Guevara'nın da ustası, Castro'nun da ustası Alberto Bayo'dur. İspanyol'dur. Değişik bir adam, farklı bir adam. Hayal gücü, zekâsı, yaratıcılığı ile. Ama şu var: o da bunu Kuzey Afrika Sahrası'ndan veya Asya'dan öğrenmiştir. Şuraya getirmek istiyorum, burada siyasi bir amaç olduğu ortada.

İşte bugün Dicle'nin doğusundaki mahalli yönetimler... Mahalli yönetimlerin hepsinin konuşmaları belli. Hemen hemen hepsi hakkında davalar var. Bu davalar bir türlü sonuçlanmaz. Sonuçları da görülmez. Bunların alınıp bir yere götürüldüğü, mahkûm olduğu görülmez. Bunun uzantısı parti var. Bu parti bir şeyler konuşur, TBMM'de yemin etmişlerdir yemine uymuyorlar. Zaten böyle bir şeye inanmak da saflık olur. **Şimdi bu parti terörü kınasa ne olacak? Kınamıyor zaten, yok gerilla diyor, yok bilmem ne diyor, İmra-**

li'dakine liderimiz diyor, başkan diyor, şu diyor, bu diyor. İstediği yerden adam topluyor. Mesela zannediyorum, bu Diyarbakır olayı olmasaydı, yarın bunlar yine Kuzey Irak'ta tezkere mezkere meselesine yürüyüş yapacaklardı. Şimdi artık bu o kadar belli ki kimse kimseyi kandırmasın, kimse kimseyi oyalamasın. Yönetim de ne kendini avutsun, ne oyalasın. Zaten bunu halka yapmak büyük haksızlık. Halkın bilinçlenmesi ve doğruları öğrenmesi her şeyin çözümü olacaktır. Çünkü halk karar verecek. Yönetime kim gelecek, kim gelmeyecek, kim doğru yapıyor, kim yanlış yapıyor, hangisi becerebilir, hangisi beceremez... Yani ona bir şey tanımak lazım. Onun için herkesin mümkün olduğu kadar doğruları, gerçekleri ona anlatması lazım. Çünkü halk olmadığı bir yerde olmaz. Halkı bilgisiz bırakırsanız gerçeklerden doğrulardan habersiz bırakırsanız halk karar veremez. Yanlış insanları yanlış yere getirir ve seçer. Demokratlık bana göre budur. Yani doğruları, gerçekleri onlara olduğu gibi ve halkın anladığı bir üslupla, tarzla ve örneklerle anlatmaktır.

Kuzey Irak'taki gelişmelerle ilgili neler düşünüyorsunuz? Yani orada bir devlet yıkıldı, bir devlet kuruluyor mu?

Türkiye'nin dengesini bozacak olan en yakın tehdit; Amerika'nın Ortadoğu'da yürüttüğü politikalar ve manevralara bağlı Kuzey Irak'ta kurulan Kürt devleti ve onun bizim sınırlarımızdaki uzantısıdır. 30 yıldır devam eden en büyük tehlike budur bizim için. Bunun yok edilmesi, pasifize edilmesi, ortadan kaldırılması bir an önce yapılması lazım. Bunu yapamadığımız sürece bitmez bu terör, bitmesi mümkün değil. Güneydoğu'da yapılması gereken şeyler var. Askeri meseleler de var, sosyal, kültürel ve ekonomik meseleler de. Çok idealist insanlar lazım, çok iyi kadrolar lazım, oralara gidilmesi lazım. Bir seferberliğe gider gibi gidilmesi lazım. İnsanların kucaklanması lazım orada. Bir plan, proje olacak. Daha önce devlet oralara başka bölgelere vermediği kadar para aktarmış. Ama bu paraları hep almışlar. İlgili partilere gitmiş, ona gitmiş, buna gitmiş, oradaki başkanlarına falan gitmiş. Bütün tesisleri göstermelik yapmışlar, hiçbirini tamamlamamışlar, hiçbirini üretime geçirememişler. Zaten ilk gittiğinizde havadan bütün araziyi görürseniz ilk gördüğünüz bunlar. Her yerde yarım kalan tesisler. Paralar gitmiş. Ama bu para, ağasına gitmiş. Parti il başkanına gitmiş, ilçe başkanına gitmiş, ona gitmiş, buna gitmiş. Halka hiçbir şey yansıtmamışlar. Devlet her yere okullarını yapmış, sağlık ocaklarını yapmış, karakollarını yapmış, telefonlarını çekmiş, her şey yapılmış.

Peki tüm bunlardan sizce kim sorumlu?

Herkes sorumlu. Ama şu var, bölgede aileler çok çocuklu. Eskiden geçim kaynakları genellikle hayvancılığa dayalıydı, ancak bölücü örgütle beraber hayvancılıkta neredeyse bitmiş durumda. Bölgenin diğer geçim kaynaklarına gelecek olursak en büyük faaliyet maalesef İran ve Irak'tan yapılan kaçakçılığa dayanıyor. Birde bunun yanı sıra, Bu sınır hatları üzerinde bölücü terör örgütü, kendi ifadesine göre gümrük kapıları

koymuş. Türkiye'den Irak'a veya Irak'tan Türkiye'ye gelenden haraç alıyor. İran'dan Türkiye'ye, Türkiye'den İran'a giden mallar üzerinden kaçakçılardan haraç alıyor. Bu her zaman vardı. PKK olmadan önce de vardı, şimdi de var. Buna mani olunamıyor. Karakollar yapmışsınız ne farkeder? Örgüt araziden fazlasıyla yararlanıyor. Çünkü arazi çok engebeli ve çok sarp. Türkiye'nin en çarpık arazisi zaten; ama bana göre dünyada böyle bir arazi var mı yok mu, beş kıtayı incelemeleri lazım. Hakkari'de 220 km Irak cephesi sınırı var. 120 km'de İran var çok hassas bir yer. Hakkari'ye baktığınız zaman zaten İran ve Irak topraklarına at başı gibi girmiş bir arazidir. Mani olunamıyor. Bu karakol düzenleriyle falan da mani olunamaz, gece devriyeleri, özel sensorlar, ışıldak sistemleri, algı cihazları falan olmalı.

"TOPYEKÜN BİR SEFERBERLİK LAZIM!"

Mayınla falan da olmaz mayını bilirler onlar. Mayını nereye koyacaksınız? Mayınladığınız zaman mayın oradaki kış koşullarında seller ve karlarla yer değiştiriyor. Gider kendi mayınınıza da basarsınız. Şimdi, Güneydoğu'da insan üzerinde bir seferberlik anlayışıyla çalışmak lazım. Her şeyiyle çalışmak lazım. İnsanlar şu anda bir bütün olarak bölücü örgütün etkisinde değiller. Hâlâ şansımız var.

Geniş topyekün bir seferberlik. Bunu en güzel anlatan tabir "seferberlik" olduğu için böyle diyorum. İdealist insanlarla gidilecek, görevlendirilecek, bu iş böyle yapılmalı. Örgütün elinden halk kurtarılmalı ve halk kazanılmalı. Bugüne kadar hiç böyle bir şey olmamış. Zaten bugüne kadar gidenler kimler? Burada sicili kötü, buradan atılmış, şuradan kovulmuş, sürgün yeri olarak görülmüş kişiler. Tabii, Silahlı Kuvvetler dışında. Bu bilinen bir şey. Ben bu hududun kuzeyinde de bulundum. Yani Iğdır, Aralık bölgelerinde, Doğubeyazıt bölgesinde. Aşağıda da işte bu Hakkari ve güneyinde de bulundum. Hiçbir şey değişmedi. Ne zamandan beri? Bizim üsteğmenliğimizde ilk gittiğimizde de albayken gittiğimizde de aynıydı. Şimdi de hiçbir şey olduğunu zannetmiyorum. Zannetmiyorum değil, ortada zaten. Bir de buralara gidip konuşmak, böyle nutuklarla falan olmaz. Bunların hepsi sonucu olmayan şeyler. Bu PKK'nın, Türkiye'deki ve İran'daki bütün kadroları işe yaramaz hale getirilecek. Yok edilecek. Bunun yolları var, yöntemleri var, teknikleri var. Bu yapılacak. Bizim imkân ve kabiliyetlerimiz, muktedir olduğumuz güç ve şartlar her zaman var. Ama karar ve irade gerekiyor.

Bunu bizimkiler yapar. Her zaman yaparlar. Yalnız güçlü bir önderlik gerekiyor. Önderlik olmadan hiçbir şey olmaz. Ben önderlik dışında başka şeylere inananlardan değilim. Şimdi bu mücadele bir defa eşdeğer kuvvet ister. Mesela "Kara Tohum" kitabım bu maksatla yazılmıştır, bu tip mücadeleler için. Ve eşdeğer önderlik ister.

Diğer konuya gelecek olursak, halk artık karar verecek. Son zamanlarda genel bir laf duyuyorum sürekli "Efendim insanların kafası karışık, herkesin kafası karışık". **İnsanın kafası karar vermediği için karışıktır. Karar veren insanın kafası karışık olmaz.** 22 yılı geçmiş bir mücadelenin daha geçtiğimiz yaz döneminde 100 küsur çocuğun şehit olduğu, 20 yaşındaki çocuğun şehit olduğu yerde, iki sene anlamadınız, beş sene anlamadınız, on sene de anlamadınız. Ama artık olmaz. Bir karar verin. Sadece şehit cenazelerinde slogan atarak birtakım kalıp laflarla olmaz. Orada gerçekten yüreği yanan insanlar aslında annelerdir. Mezara kadar süren, annelerin acısıdır. Başka kimsenin yüreğinin onlar gibi yanması zaten mümkün değil.

"KARAR VEREN İNSANIN KAFASI KARIŞIK OLMAZ!"

Halk karar verecek dediniz. Halk sandığa gidiyor, oyunu veriyor, siyasi iktidarı seçiyor. Ama siyasi iktidar halkın istediği gibi davranmıyor. O zaman ne yapacak bu halk?

Halkın yapamayacağı hiçbir şey yoktur. Her başarı da her mücadele de Atatürk'ün dediği gibi; **"Bütün kudret ve güç halktadır."** Halk sızlanmayla, konuşmayla, lütufla falan bir yere varamaz. Savaşlar hükümetlerle olmaz. Savaşı millet yapar. Günümüzde artık kurallarla da savaşılmıyor. Savaşmak için birçok yapısal değişiklikler lazım ama her şeyden önemlisi politik kararlılık, akabinde politik önderlik ve liderlik gerekiyor. Bu önderlik öyle bir şey ki milletin ona inanması, güvenmesi lazım.

"POLİTİK LİDERLİK VE ÖNDERLİK GEREKLİ..."

Görevde bulunduğuz dönemde terörle mücadelde başarılı bir süreç geçirdiğinizi sizi seven, sevmeyen geniş bir kitle kabul ediyor. Bu başarıyı neye bağlıyorsunuz?

Kendi bölgem için arz ediyorum. Dağ ve Komando Tugayı Komutanı ve Hakkari Güvenlik Komutanı'ydım. Orada 4 bin subay-astsubay, 55 bin askerle çalıştım. Biz bu bölgede sayılamayacak kadar çok operasyon yaptık. 23 kez de büyük bir kısmı Hakkari'nin hemen altında bulunan, Kuzey Irak'ın içindeki Pkk kamplarına hemen hemen her mevsimde saldırı düzenledik. Evet komutan bendim ama cefakarlığı subay, astsubay ve askerler gösterdiler ve onların aileleri gösterdiler. O dönemde bende ailelerden gelen bin küsur mektup ve faks vardır. Herkes arkamızdaydı, o bakımdan hiçbir şeyden etkilenmedik. Olumsuz hiçbir şeyi de dikkate almadık. Tam insiyatifle çalıştı herkes. Bizim asteğmenler de anlatır: **"Korku diye bir şey görmedik"** diyorlar. "Çanakkale'de, Sakarya'da bahsedilir ya" diyorlar, aynı asker buradaydı ve hiçbir şeyden etkilenmeden çalıştık. Çok fedakârlık gösterdi subay,

astsubay ve askerler. Ama o dönem çok zor bir dönemdi. Yani dişe diş, göze göz bir dönemdi. 427 çocuk şehit oldu.

O dönem sadece Hakkari'de mi?

Tabi sadece Hakkari. Diğer bölgelerle zaten herhangi bir şeyimiz yok. 427 şehidin yanısıra 853 çocuk da yaralandı ve uzvunu kaybetti. Biz yaralanma, ufak tefek sıyrıkları falan dikkate almayız. Bu 853 kişi, hastanelik olanlar ve operasyon gerektirenler. Yoksa herkes bir şekilde bir şarapnel parçasından veya bir mermiden etkilenmiştir. Ama derisini sıyırmıştır, ama kulağını sıyırmıştır, ama kaşını sıyırmıştır, ama ayağını sıyırmıştır. Bunlar o 853'e dahil değildi. Ama şu çok ilginçtir; bir tek kişi bile zor koşullardan dolayı falan intihar etmemiştir. Ben de bir tek kişiyi dahi mahkemeye vermemişimdir. Mahkemelik diye bir şey olamaz. Bu insanlar üzerinde çok büyük etki yaratmıştır. Aslında birçok şey de olmuştur.

Şimdi aşırı bir fedakârlık gösterdi herkes. Yani evet komutan isteyebilir, ama bu komutanın isteklerinin çok ağır ve çok zor olanları vardı. Bunu herkes tereddütsüz yerine getirdi. İşte başarı bundan dolayı elde edildi. Kısacası Türk askerinin cesareti.

Bir ara bölgedeki halkın ayrışmasından bahsedildi. Sizce böyle bir şey söz konusu olabilir mi?

Bizim Kürt vatandaşlarımızı ne bu terör örgütü, ne bunun dağ kadrosu, ne de şehirdeki kadrolarının gücü ayrıştırmaya

yetmez. Ancak halk şudur; bölgeden devlet olarak gücünüzün eksildiğini, zayıfladığını ve eridiğini hissederse halk sizden ayrılır. Burada yapılacak olan şey şu: halkı dağdakilerden kesin ayıracaksınız. Dağdakilerin baskısını halkın üzerinden çekmeniz lazım. Bunu yapmadığınız sürece tehlike büyük. Şimdi dağdakiler gezerken, şehirlerdekiler bunlara moral verirken, nasıl olacak da siz terörü ekonomik, sosyal olarak çözeceksiniz? Ben size söyleyeyim bir zamanlar yani 90'lı yıllarda orada yol yapmak, baraj yapmak, altyapıyı kuvvetlendirmek, günlük yaşamı rahatlatmak adına birçok şey yapılıyordu. Bu faaliyetleri yürüten mühendisleri alıp götürdüler, araçlarını yaktılar. Neden? Dağdaki olduğu sürece siz bu işi orada yürütemezsiniz.

"Efendim sorun siyasal" ne demek sorun siyasal? Yok böyle bir şey. İki tane mesele var bunu herkes kafasına soksun. Başka türlü de zaten bir şey olmayacağını görecekler.

Nedir bu iki mesele?

Bir, dağı temizleyeceksiniz. Halk rahatlayacak, üzerindeki baskı kırılacak. İki, daha sonra işsizliği halledeceksiniz. Onların ekonomi dediği şey işsizliktir. Herkes çalışacak, herkes üretecek, herkes zihnen, bedenen meşgul olacak. Zihnen, bedenen meşgul olan insanlar dağa mağa çıkmaz. Kimse de çıkartamaz. Onu parasından pulundan işyerinden ayıramaz. Ayrılanlar da üç beş tane hafif akıllı adamdır.

"İÇ GÜVENLİK MESELESİNE ORDU GİRERSE YIPRANIR."

Peki, terörü sadece TSK'ya havale etmek terörü bitirmedi değil mi?

Elbette bitirmedi. Ancak insanların daha iyi anlaması için bu soruyu biraz açmak gerekir. Evet, silahlı propaganda yapan bir terör örgütüyle iki şekilde mücadele edersiniz: Bunlardan biricisi, terörün silahlı koluna aynı yöntemlerle cevap vermektir. İkincisi, terörün diğer beslenme yollarını siyasi, ekonomik vb. yöntemlerle tıkamaktır. Şimdi, terörle silahlı olarak mücadele edeceksiniz; fakat bu bir iç güvenlik meselesidir. Mesela bugün Türkiye'de seferberlik, savaş hali var mı? Yok. Peki, sıkıyönetim var mı? Yok. Peki, olağanüstü hal var mı? Yok. Peki, bunlar yoksa idari bölümlerin başında kim var? Vali. Vali'nin de jandarması ve polisi var. En üstte İçişleri Bakanı var. Siz İçişleri Bakanlığından bir şey açıklandığını duydunuz mu şimdiye kadar? İşte **"Şurada falan mağarada iki tane Kalaşnikof, üç tane el bombası bir roket bulunmuş, iki çuval da bulgur bulunmuş"** diye. Bunun açıklanacağı yer İçişleri Bakanlığıdır. O açıklayacak bunu. TSK üzerine almayacak. Girmeyeceksiniz buna. Hayır, hangi kanunla gireceksin? Şu anda kullanılan nedir? "Jandarmayı takviye ediyorum" burada kanunen valiler ve kaymakamlar sorumludur İl İdaresi Kanunu'na göre. Yasal prosedür bu değil midir? Siz oraya kaymakamlar, valiler göndermemiş misiniz? Jandarma, polis orada değil mi? Bunların burada Genel Komutanlığı, Emniyet Genel Müdürlüğü yok mu? Var. Bunların bağlı oldukları yer İçişleri Bakanlığı değil mi? Bu sistem çalışacak. Bu sistem çalışırken halk da şunu görecek: "Evet, bu siyasi parti veya hükümet döneminde, bu İçişleri Bakanlığı vasıtasıyla şu yapıldı veya şu yapılmadı." İşte hesap sorma budur. Siyasi fonksiyon ve tarz da budur. Bu böyle gidiyor, geliyor. Yapılamadı mı? O zaman olağanüstü hal. Yetmedi mi? Sıkıyönetim. Yetmedi mi? Hayır, yetmedi mi savaş hali çıkar. Kanunen böyle çalışacaksınız. Neden? Orada siz adam vuruyorsunuz, onlar sizden adam vuruyor. Bunun bir sistematiği olacak. Neyse kanun ona göre yürütecek. Ama bunun başında İçişleri Bakanı var. İçişleri Bakanı'na ait bir şeyi üstlenmeyeceksiniz siz. Yani böyle bir yetkin de yok. Neye göre üstleniyorsunuz? Ha, şu olur. Ordularınız siyasi hududu aşacaktır. Yani Meclisten karar çıkartıyorsunuz, hükümet yetki veriyor size, ordularınız yabancı topraklara gidecek. O zaman, evet, ordularınız konuşur. O zaman tamamdır.

Orduyu polisiye hareketlerde, polisin yetki bölgesinde pek fazla kullanmayacaksınız. **Çünkü bu iç güvenlik meselesine ordu girdiğinde farkında olmadan yıpranır.** Yıpratırsınız. Her şartta yıpratırsınız. Hareketlerle yıpratırsınız, konuşmalarla yıpratırsınız ve farkına varamadan yıpranırsınız. Onların da zaten yapmak istediği budur. Sizi derece derece yıpratmak.

Çok önemli şeyler söylüyorsunuz. Yani orduyu Türk Silahlı Kuvvetlerini, "sınır ötesi" kullanacaksınız diyorsunuz. Ama sınır içerisinde yapacaksanız da hukuki zemini hazırlamanız gerekiyor?

Sınır içerisinde şu; efendim valiler, İl İdaresi Yasası'nı kullandı, jandarma, polisin gücü yetmiyor garnizon komutanlarından kuvvet istedi. Tamam, olabilir ne kadarsa o kadar isteyebilir. Ama bu, mücadelenin karşılığına denk bir şey değildir. Ne kadar istediniz, kimden istediniz, ne kadar süreli istediniz? Bunların hep kanunda yeri var. Sınırları ve ölçüleri var. Ben şunu demek istiyorum. Devlet, nedir devlet? Devlet iki şeydir: Bir; devlet adamı, iki; kanunlardır. Bu ikisi olmadan devlet olmaz. Buna göre yürüteceksiniz. Kimse siyasi sorumluluğu alamaz. Çünkü siyasi sorumluluk hesap verme işidir. Halka hesap vereceksin. "Ben gönderdim onları oraya, ben seçtim, onları indiriyorum yenisini getiriyorum" bunun üzerinde dönecek. Ve bunun için de dönme meselesinde mevcut yasalara göre hareket edilecek. Böyle yapacaksınız. "Efendim, normal yasalar ve yasaların tanıdığı imkânlarla bu iş olmuyor." O zaman ordu gelir. Ordu geldiğinde kendi yasalarıyla gelir. Yani olağanüstü hal ise, bir şey vereceksiniz ona. Yani bölge sorumlulukları vereceksiniz.

Hukuki zemini hazırlamanız lazım!

Şimdi, Kuzey Irak kampları vs. tamam, güneyden kuzeye zaten geçiyorlar. Hatta erken bile başladılar. Nisan ayında gördüğümüz hareketler erken sayılır. Aylar önce söyledim. Kuzey Irak'ta bu hedefler üzerinde çalışırsan çalış. Bir şey

değişmez. O yine gelecek. Bu defa PKK, İran üzerinden, unsurlarını Türkiye'ye sokar. Nitekim bakın Kağızman'dan başlayarak aşağıya doğru gidiyor. Yani yeniden başa dönüp doğudan batıya doğru hareketler yapacaklar.

Bu her gün böyle, gün aşırı 2000'i, 2005'i bırakalım. Terör devam ediyor. Şimdiki durum daha tehlikeli, çünkü hissettirmiyor bir iki, bir iki gidiyor. Eskisi gibi çok fazla şok yaratmıyor insanlarda. Neden? Tek tek geldiği için, seyrek seyrek geldiği için durum böyle oldu. Bunların bir planı var programı var. Çünkü karşıda sizinle mücadele eden örgütlü bir güç var. Silahlı bir güç var.

"Bunların bir planı var programı var" dediniz? Nasıl adamlar bu teröristler?

Bu öyle kolay verilecek bir cevap değil, bu çok kolay anlatılacak bişey de değil. Yaşayacaksınız. Çatışmaların tam göbeğinde olacaksınız. Dişe diş, göze göz yaşayacaksınız. Günlerce haftalarca, aylarca hissedeceksiniz. Adam sizi öldürmeye gelmiş, öldürmek için çeşitli hileler ve entrikalar çeviriyor, öyle mi haydi gel o zaman. El mi yaman bey mi yaman göreceğiz. Burada şu var: "Ben senden hem fizik olarak güçlüyüm, hem zekiyim, hem de senden iyi silah kullanırım" demek istiyor. Öyle mi? Haydi gel o zaman. Bu mücadelede eşdeğer rakip olacaksın. Onun düşüncelerinin, kafasından geçenlerin işte baskındı, pusuydu, şuydu buydu derken, onların hiçbirine mahal vermemek için onun düşündüklerinin ve hayal ettiklerinin çok ötesinde siz düşüneceksiniz. Sizi orada

iki şey kurtarır. Bir zeki olacaksınız, iki çevik olacaksınız. Zeki ve çevik değilseniz hiçbir şey yapamazsınız.

Eşdeğer rakip, ona denk olacaksın demiştim. Yahu adam ne yapıyor, görünüyor mu bu adamlar? Ortalıkta görünüyor mu? Görmüyorsunuz. Bulunuyor mu? Bulamıyorsunuz. Bir yerde çok duruyor mu? Durmuyor. Mobil silahlı güç üç kişi, beş kişi, on kişi, yirmi kişi devre devre değişir bu. Adam fır fır dönüyor bir gecede üç yer değiştiriyor. Aç, susuz kalıyor, bilmem ne yapıyor üzerine çok gider sıkıştırır edersen çalı çırpı altında kalıyor, bütün bedeninin enerjisi gitmiş, üç dört gün çalı çırpı altında böyle bekliyor. Adamın kafasını beton gibi yapmışlar siyasi eğitimle. Gözü hiçbir şey görmüyor. Deli gibi olmuş adam. Beynini yıkamışlar. Eline de silah vermişler çok da aşırı bir disiplin var, acımasız. Bir hata yapsalar, her hareketten, baskından, pusudan sonra eleştiri yaparlar kendilerine. Aralarında eski komünist sistem ve kurallara uygun olarak cezalandırılırlar. Başındaki adamı bile alırlar cezalandırırlar, hatta öldürürler. Böyle bir silahlı yapıyla karşı karşıyasınız. Yıllarca aynı işi yapmışlar. PKK'nın 78'deki 30 kişiye yakın Merkez Karar Yönetim Kurulu'nun 20'si sağ hâlâ ortalıktalar. 30 yıldır aynı adamlar senin karşında. Diplomasiyse diplomasi. Silahlı örgütlerin eğitimiyse, eğitimi. Silahlı örgütlerin siyasal eğitimiyse, eğitimi. Nereden para bulacak, nereden silah bulacak, nereden erzak bulacak, yeraltı sistemini nasıl çalıştıracak, hepsinin içerisinde artık iyice kurtlaşmış adamlar. Ne dersen de, bunu bu gözle görmediğin sürece bu fark edilmediği sürece çok zorlanırsınız.

Örgütsel denklik lazım bu mücadelede. Eşdeğer liderlik lazım. Uygun taktikler lazım. Bunun böyle bu şekilde yapılması gerekiyor. Çünkü onun sistemi belli yani. Baskın, pusu, gizlilik, esneklik, hareketlilik, geceler ve bütün yöntemler... Onun bütün yapmak istediği zafer kazanmaktan ziyade sizi derece derece sıkıntıya sokmak. Moralinizi bozmak ve eritmek. Şu anda da yapıyor işte. Yani değiştirmedi. Bakın neredeyse her gün cenazeler var. Eşdeğer rakip ve sürpriz baskınlar gerektirir. Bunun teknik boyutlarını açmaya gerek yok. Nasıl yapılacağını. Bu tamamen yaratıcılıkla ilgili sizin hayal gücünüzle ilgili zekânızla ilgili ve bunlarla beraber meydana getireceğiniz aldatma, taktikler ve hilelerle ilgili bir şey. Yeri belli, yurdu belli, her şeyi belli. Yıllardır aynı yerde hiçbir şey değişmiyor o coğrafyada. Daha iyi anlaşılsın diye söylemek gerekirse 1921'den beri Koçgiri İsyanı'ndan beri herkesin yeri aynı. Coğrafya değişmiyor ki.

"Amerika sıcak istihbarat veriyormuş" nereye veriyor? Veriyor da nereye gidiyor? Verdi de ne oldu? Gittiği yer neresi efendim yok Kandil'dir, Hakurk'tur, Basyan'dır, Zap'tır, Metinan'dır. Bunlar aynı yerde, gidiyorsun, orada. Bunları Amerika'nın bize söylemesine ne gerek var? Üstelik bir de hava harekâtı kara harekâtından önce şu kadar kilometreyi boşaltıyor. PKK'nın göğsünde de enayi mi yazıyor? Bilmiyor mu? Buraları boşalttırıyor işte sonunda Türk Ordusu gelecek havadan gelir, karadan gelir. Bilmiyor mu? Gittiğin zaman da görüyorsun, çıkıyor karşına ve normalde çarpışıyor. Bu da açıkça ortada. Bunların bizlere bir resmi beyanları var, bir de

bütün dünya basınının, televizyonlarının açıkladıkları var. Sonuçta yine devam ediyor bir şey değişmiyor. Bir de 25 yıldır işte ***"son çırpınışı, şöyle oldu, böyle oldu, bitiyor"*** diyorlar. Bize masal anlatıyorlar.

Sıcak istihbarat dediniz.

Bakın, PKK Kandil'de 10. kongresini yaptı. Bu, dört yılda bir yapılır ve çok önemlidir. Kendilerine göre en kıymetli insanları ve liderleri yurt içinde ve yurtdışında oraya gelir. E ne oldu bu kongrede? Bazı kararlar aldılar. Planlar yaptılar. Şöyle yapacağız, böyle yapacağız diye. Bu kongreler de az sürmez. Yani öyle 3-5 günde falan olmaz. Eski kongrelerinden biliyorum 1-1.5 ay civarında sürmüştü. Yine de bir 15 günden, 10 günden az değildir ne kadar hızlı olsa da.

Şu duruma bir bakın; Türkiye'nin düşmanı, başının belası bir terör örgütü orada. Bölgeyi işgal eden bir devlet var, bizim sözde müttefikimiz olan. Diğer yandan bunun var ettiği ve ortadaki kukla hükümetin kabul ettiği kuzeyde özerk Kürt bölgesi ve onun başkanı var. Fakat adamlar bu kongreyi orada yapmaktan çekinmiyorlar anlaşılan. Yani o kadar özgürler. Birileri onlara karışmıyor demek ki. Kimse "Bu topraklar boş biz yönetemiyoruz" falan diyemez. Kimse "Devlet sınırı içerisinde benim gücüm yetmiyor" diyemez. Gücün yetmiyorsa gücü yeten gelir oraya. Bu böyledir. Yani bir boşluğun doldurulması gibidir. O zaman Türkiye sınır ötesine güvenliği için ani şekilde gidince ses çıkarmayacaksın. Ayrıca "Burada olan bitenden haberim de yok" diyemezsin. Bakın bu kongrenin orada yapıldığından, kesinlikle herkesin haberi var.

CIA dahil...

Elbette CIA da dahil ama bunun çok ehemmiyeti yok. Kimin, neden, ne kadar haberdar olduğunu herkes biliyor. Yani, olaylar o kadar yanı başımızda ve aleni ki benzetmek gibi olursa dürbünle baksanız göreceksiniz olanları bitenleri. Bakacaksınız ve diyeceksiniz: "Bu adamlar nereden geldi? Nereye gidiyor? Hani o yollar, Kandil'e giden yollar kontrol ediliyordu?" Orada uyduruk karakol gibi bir şeyler var ya, altı Kasımpaşa üstü Şişhane. Askerlik yapan Peşmergeler, böyle bariyerler birtakım araçları kontrol ediyorlar, bagajını açıyor içine bakıyorlar falan. Nereden geldi oraya yüzlerce adam? Hangi yoldan? Uçtu mu? Işınladılar mı? Ne yapıldı? Kimin himayesinde yapıldı? Bunu bilmeyen mi kaldı? Bağdat'taki hükümet de biliyor, Amerika da biliyor, kuzeydekiler de biliyor. Ve bunu bizim istihbaratın bilmemesi mümkün mü sizce. Tabii ki değil. Çok aleni büyük bir şey bu. Onun için kimse maval okumasın.

Bu durumda Barzani akıllı, Talabani akıllı, ABD akıllı, PKK akıllı. Ya Türkiye... Sen dağda adamı döv. Masada adam seni dövsün. Daha açık söylemek gerekirse askeri olarak galip, siyasi olarak mağlupsun.

Başta Amerika olmak üzere, birçok müttefikimiz olan ülke var bunlar neden bu kanın durmasında üzerlerine düşeni yerine getirmiyorlar? Üstelik Amerika uzun süredir terörün olduğu bölgede Ortadoğu'da ve Kuzey Irak'ta.

Amerika'nın neden Ortadoğu'da olduğunu, ne kadar kalacağını, niçin kalacağını, neler yapacağını daha önce defalarca söylemiştik. Bunları ben uzun uzun yazdım kitaplarda. Amerika'nın bizim terörümüzün bitmesiyle ilgili bir derdi olamaz. Ne demiştik, kısaca özetlersek: **"Dün bölgedeki İngiliz hegemonyası, hâkimiyeti bugün unvan ve sıfat değiştirerek Amerika'dadır."** Amerika 25-30 yıl mecburen bu bölgede kalacak ve yerleşecektir. Özellikle kuzeyde meydana getirdiği bu özerk Kürt yönetimi denilen topraklarda yerleşecek ve daha doğuya uzanmak ve etkili olmak için 25-30 yıldan önce de çıkmayacak. Çünkü artık tam bir petrol ve enerji avcısı durumuna geldi. ABD 21. yüzyıla böyle girdi. Başka bir alternatifi de yoktu. Geri çekilmesi lazım; fakat bu içerdeki ekonomi, mali meselelerini etkileyecek insanların yaşam tarzlarını etkileyecek. Fakat eminim ki Amerika bunun da bir yöntemini bulacaktır. Ayrıca İran'la ilgili meseleleri de var. Onlar belli, neler olduğu belli.

İran ile ilgili de yazılarınız var kitaplarınızda.

İran'a yapılacak herhangi bir hareket bölgeyi yakar. Bunları, gerekçeleriyle yazmıştım. Yani biz de otomatikman yanarız; çünkü biz Amerika'ya çok değişik sebeplerle bağlıyız. Kendimizi bu ateşin ısısından alevinden kurtaramayız. Yani

kurtarma şöyle; yine Amerika'ya bağımlılıktan geliyor. Kurtarmanız için bu defa İran'la ilgili bir şey olması lazım.

Mütefiklerimizden bahsetmişken bir de NATO faktörü var. Terörün bitmesinde bize yardımcı olmuyor mu?

Ben yıllardır aynı şeyi söylüyorum. **NATO artık ticari bir örgüttür.** Onu var eden sebepler ortadan kalkmıştır, işlerliği yoktur. Mesela efendim istihbarat verecek bize güya, U-2'ler, sıcak istihbarat, soğuk istihbarat, ılık istihbarat. Kendisi nasıl bir istihbarat yürütüyor Irak'ta? Kürt bölgesi hariç aşağılarda bir istihbarat bulabiliyor mu? Afganistan'da nasıl buluyor? Afganistan-Pakistan hududundaki dağlarda El-Kaide üst kadro ve yönetimlerini takip edebiliyor mu? Karma karışık bir şey.

"NATO ARTIK TİCARİ BİR ÖRGÜTTÜR."

ABD ile koordinatörlük meselesine ne diyorsunuz?

Daha konuşulurken ben bundan bir şey çıkmaz, dedim. Yine bir şey çıkmayacak. Herkes bir şeyi okuduğunda veya dinlediğinde farklı farklı anlıyor. "Huduttan Türkiye'ye yapılacak sızmaları" bildirecekmiş. Hangi huduttan? Efendim Irak hududundan. Kast edilen o. Peki nasıl yapılıyor sızmalar? Burada şunu demek istiyorum: Bugün Kuzey Irak veya Kürdistan'ın kurulduğu bölgelerden "İçeri giriyor haberin olsun" diye içeri girerken haber verecekmiş. Yani çizginin bu

tarafına geçtiği zaman ben sana haber veriyorum. Neyi haber vereceksin? Adamlar rap rap rap rap, tören yürüyüşünde mi geçecekler? Toplu mu geçecekler? Hayır. Tek tek geçiyorlar. Neyi algılayacak? Tavşan, tilki, ben, insan, kirpi. Hangimiziz? Hayır, şeyden geçeceğim, bugüne kadar olduğu gibi; bizim İran'la olan 480 km'lik sınırımız var. Dağlık veya dağlık olmayan bütün bölgelerinden PKK geçiş yaptı. İran'dan geçiriyorum ne fark eder? Yani güneyden kuzeye değil, doğudan batıya yürüyorum. Yine yurt içerisinde bunlarla karşı karşıya kalacağız değil mi? Eylemler nerede oluyor, yurt içinde olmuyor mu? Yurt içinde değil mi? Bilgilerde de bir karmaşıklık var. Bir de her bilginin ne olduğunu ne kadar doğru olduğunu falan da anlayabilmeniz lazım. Öyle her bilgi doğru değildir, onu çözüp çıkartmanız lazım.

Bir de Terörle Mücadele Yüksek Kurulu diye bir kurul var bu kurul sizce terörün bitmesinde etkili olabilir mi?

Yıllardır yerinde sayan bir müessese. Hatırladığım kadarıyla da 97'den sonra da toplanmıyordu zaten 2003'lere kadar. İlk gün toplandığında ne söylediyse bugün de aynı şeyi söylüyor. Sonuç? İşte sonuç ortada. İnsanlar sonuca bakar. Siz bir yerde kaptan mısınız? ***"Efendim işte bizim gemi dalgalara maruz kaldı rüzgâr ana yönlerden sert esti de şöyle oldu böyle oldu da"*** Halk ona bakmaz. Sen o gemiyi limana sağ salim getirdin mi, getiremedin mi? Onu söyleyeceksin. Kaptanlık budur. Gemi limana gelmedi. ***"İşte ben şöyle kasırgayla karşılaştım da kasırgalar çıktı da haberimiz olmadı da efendim yanaşabileceğimiz bir ada yoktu da liman bulamadık da..."*** Geç bunları. Yok böyle bir şey. Bakın bunların hepsi devlet sorumluluğu taşıyan adamlardır. Hiçbiri oraya zorla getirilmemiştir. Kendileri isteyerek gelmiştir. Yani ***"Ben bu yüksek vazifeyi deruhte edeceğim, yapacağım, hakkını vereceğim"*** diye. Buraya gelen bahane anlatamaz. Mazeret üretemez. Ya yaptın ya yapamadın. Halk buna bakar. Demokrat halkın gerçek vatandaşın buna böyle bakması lazım. Tabiî ki halkın da yapması gerekenler var. Yani yurttaşın da vatandaşın da, bireyin de yapması gerekenler var.

Sizin bir saptamanız var aslında, "Talabani ve Barzani Türkiye'ye rağmen siyasi hedeflerinin çoğunu tamamladı" diye?

Tabii ki bunu göremeyen kördür. Talabani ve Barzani'nin de amacı bir Kürt devleti kurmaktı. Aşağıda kuruldu bu devlet. Ve bu devletin kabul edilmesi için de çeşitli manevralar dönüyor. O bölgede her şey onların elinde. Bir defa 25 yıldır yürütülen politikalarda kimin nereye geldiği ve ne kadar başarılı olduğu belli. İşte kimsenin beğenmediği, horladığı, hâlâ da horlamaya çalıştığı olayın sonucuna bak. Senin horlamanla olmaz, sonuca bak. Sonuçta birisi Irak'ta devlet başkanı oldu, diğeri de kuzeydeki Kürt bölgesinin başkanı! Kim daha başarılı diplomasi yürütmüş? Sonuç bu.

Şimdi artık bu durumu gören PKK da körebe oynuyor. PKK da aynı başarıyı bizim topraklarımızda hedefliyor. Ve bu bölgede çıkarları olan bazı güçler de PKK'dan vazgeçemiyor. Yani işimiz zor.

Kim vazgeçemiyor PKK'dan?

Amerika. Yani en kötü ihtimalle PKK'nın çekirdek kadrosuyla her zaman bu bölgede olmasını istiyor. Bu demektir ki yine hudutları geçecek, yine içerdeler, yine bu faaliyetler sürecek.

Şimdi bu mücadelede siyasi irade esastır. Her şeyi o talep edecek. Siyasi irade tamamen halkı temsil eder. Savaş kapasitesinden bahsederseniz bir nicelik vardır, ondan sonra teknoloji vardır, sonra örgütsel yapı vardır, sonra toplumsal yapı vardır. Yani toplum bu işin ortadan kaldırılmasını istiyor. Savaş kapasitesine halk da dahildir. Toplum bu PKK meselesinin halledilmesini, ortadan kaldırılmasını kimin vasıtasıyla isteyecek? Siyasiler vasıtasıyla ister.

"Savaş Kapasitesine halk da dahildir." dediniz, biraz açar mısınız?

Evet, halk mücadele kapasitesine dâhildir. Ama bu kapasiteyi halk, Meclis ve hükümet üzerinden çalıştırır. Halkın yapacağı budur. Halk bunu ordudan isteyemez. Yok böyle bir şey. Polisten, jandarmadan ve ordudan bunu isteyecek olan hükümetin kendisidir. Hükümet ister. Hiç kimse başkasının işine karışmamalı, karışmaması lazım, yani yetki ve sorumluluklarının içerisine girilmemesi lazımdır. Mesela Kuzey Irak'a harekât yapılıyor. Bunu hükümet açıklar. Başbakan açıklayacaktır. Onun hakkıdır, onun sorumluluğudur, onun yetkisidir. Bu şu değil: "Efendim hangi saatte oraya taarruz edeceğim" O başka bir şey. Onu askere bırakacaksın. Yani toplandın mı, hazır mısın, piyaden ne, komandon ne, topun ne, tankın ne ona karışmam. Saatini de belirle, sen belirle. Ama bunu Başbakan açıklar. Başbakan açıklayacak bütün dünyaya. Başka ülkenin topraklarına ordunuzu, silahlı kuvvetlerinizi sokuyorsanız bunun hakkı sorumluluğu Başbakana aittir.

Size göre PKK silahlı eylemlerini daha ne kadar sürdürecek, PKK'nın aklındaki ne?

PKK'ya göre saygınlık kazanmak güce eşdeğerdir. Bu saygınlık ve güce de silahla erişeceğini düşünüyor. İlk çıktığı andan beri bu ilkeyi uygulamaya çalışır kendine göre. Burada yaşayan halkı etkilemek onlara göre çok önemli. Ne kadar güç gösterisinde, eylemde bulunursan o kadar saygınlığı artar diye düşünmekteler. Ve bunu hiç şaşmadan 84'ten beri olabildiğince yapıyorlar, bunun en tırmandığı yıllar 91-92-93'dü.

Sizin görevde olduğunuz dönem. Şehirler basılıyordu değil mi?

Şehir basmak bir şey mi? Diyarbakır'dan haber gönderdiği zaman bir tek taksici taksiyi çalıştıramaz, tek kişi kepenk açamaz. Kimse sokağa çıkamazdı. O duruma getirmişti ortam. Bunun bütün dokümanları da bendedir.

Ancak sonra ne oldu, 93-95'te çöktüler. Bunu bütün dünya biliyor. Sonradan birçok kişiyi, başarısız oldu diye, örgüt o bölgedeki kendi liderlerini yargılamıştır. Kendi dokümanlarında da bellidir, kendi yargı sistemleri var, bellidir. Her şey

bellidir. Bunlar o tarihte çöktüklerinin kanıtıdır. Yani örgüt, askeri olarak bitmişti.

Ancak günümüze gelindiğinde bazı nedenlerden dolayı 2003'ten itibaren tekrar toparlandılar, hem askeri hem siyasi bakımdan daha güçlüler.

Bize genel itibariyle PKK'nın son durumunu özetleyebilir misiniz?

Özeti şu: Bugün PKK, 20 yıl öncesinden çok daha fazla siyasal uzantıya ve bu siyasal uzantısının da olabildiğince halk desteğine sahip. Bunu da pervasızca yürütüyor. Önderliğe bağlı bir örgüt. Özgürlük, demokrasi ve insan haklarını ağzından düşürmeyen bir siyasal uzantı.

Bir başka yanılgı *"PKK ikiye bölündü, silahlı grup farklı bir yolda, siyasi grup farklı bir yolda."* görüşü. Hayır, hiçbir zaman ana amaç ve hedefi değişmedi. Şu anda silahlı faaliyeti düşük gibi görünse de isterse çoğaltabilir. Yakın zamandaki örneklerle bunu görebiliyorsunuz.

İstese Yüksekova-Şemdinli'deki hareketleri, toplu 20.000-30.000 kişilik hareketleri, 80.000-100.000 kişilik Diyarbakır hareketlerini planlayıp yürütebilir. Zamanlama çok önemli. Stratejik planlamayı çok iyi yapıyor. Zamanı çok iyi kullanıyor.

O dönemde bu mücadeleye giren insanlar her türlü fedakârlığı yapıyordu. Yani ölümü de göze alabiliyorlardı, hayatlarından vazgeçebiliyorlardı genç insanlar. Şimdi artık fedakârlık yapılamaz. Yapacaklarını zannetmiyorum çünkü siyasi olarak yapılan yanlışlardan ötürü, insan ruhu ve psikolojisi,

insan doğası, **"Yaptık da ne oldu?"** ölçüsüne gelmiştir. İçten ve şevkle, fedakârca kendilerine verilecek vazifeleri yürütebileceklerini zannetmiyorum. Bunu bilmek bir hüner değildir. Çünkü insan doğası bellidir; "Yaptık da ne oldu?" Onlara **"Açılım oldu"** diyemezsiniz.

Son olarak, baştan beri "Terör bitmez" dediniz peki, hükümetin ortaya koymuş olduğu siyasi iradeyle, açılımlarla da mı bitmez?

Siyasi iradeyi ortaya koyan hükümet değil. **Amerika ve Avrupa.** Hükümet oynuyor. Ne konmuş? Ortaya konan ne? Ortaya konan şu: Amerika'nın, alt üst olan Irak politikası. Ayrıca orada 135 bin askeri, yüz binlerce ton lojistiği var. Bunun az maliyetle, az kayıpla oradan çekilmesi lazım. Bu muharebe sahasının boşaltılması lazım. Çok büyük bir iş. Irak'ta durum belli. Güneyin durumu ortada. Bunun kuzeyden tahliyesi gerekiyor. Yani Türk topraklarına, Türk hava ve deniz limanlarına ihtiyaç var. Artık Kuzey Irak'ta yani onların Güney Kürdistan dedikleri yerde bir güvenlik sistemi oluşması lazım ve artık işe yaramaz bir örgüt var orada. Ve adı da PKK. Bunun oradan yok edilmesi lazım. Fakat bu yok etmeyi tabi; vurarak kırarak değil de vefa borcu olduğu için, kadirşinaslık olsun diye işte açılım yaparak, Kandil'dekileri Norveç'e, İsveç'e göndererek, siyasi imkânları ve koşulları onlara sağlayarak yapmaya çalışıyorlar. İçeridekilerin bir şey yaptığı yok, içeridekiler talimatı yerine getiriyorlar. İçeridekilerin adı da hükümettir!

İKİNCİ BÖLÜM

UNUTULANLAR DIŞINDA YENİ BİR ŞEYLER (VAR)

"Ardından yüz köpek havlamayan kurt,
kurt sayılmaz."
Türk / Moğol atasözü

Şimdiye kadar birçok asker ve komutan kitap yazdı. Fakat hiçbiri halk tabanında sizinkiler kadar etkili olamadı, sizce bunun nedeni nedir?

"Unutulanlar Dışında Yeni Bir Şey Yok" kitabı Aşağı yukarı, yedinci yılına girdi. Bu kitabın içinde anlatılan, yazılan her şey tek tek gerçekleşiyor. Ne söylendiyse, ne ileri sürüldüyse veya hangi fikir ve düşünceleri ihtiva ediyorsa her yönden; ama politik, ama örgütlenme, ama mücadelenin tarzı... Yani önceden söyleniyor: **"Şu koşullarda, şu durumlarda, şunlar şunlar yapılmaz; önlenemezse yüz yüze kalacağınız budur. Başınıza gelecek budur."** Onun için şimdi tek-

rar başa doğru dönüldü. Şimdi "Pamukoğlu yeni ne söyleyecek, hangi düşünce ve fikirlere sahip" noktasına gelindi. Dört yıldır çok konferanslara katıldım, birçok sivil toplum örgütü, üniversiteler, çeşitli kuruluşlar, onlar da dinlediler. Bir kısmı kitaplardan biliyor, bir kısmı konferanslardan biliyor, bir kısmı belgeselden biliyor. Ne anlatıldıysa, ne söylendiyse, ne yazıldıysa onlar tek tek karşılarına çıkıyor ve yüz yüze kalıyorlar.

Ayrıca bu kitap **"Biz yaptık"** meselesi de değil. Bu kitabın geneline bakıldığında yani insanlar zihnini bir kalıba sokup birtakım etkiler altında kalmadan, alınmadan erinmeden bakarlarsa, yani insan gibi, yüreğini açıp bakarsa, bu kitabın yaptıklarımızdan çok yapılamayanı anlattığını görecekler. Yaptıklarımız bizim mecburi işlerimizdi. Yani bir çoğunu da ülke, millet için yapıyor gibi görünmekle beraber kendi gururumuzu kurtarmak için yaptık. **Bu kitaba bakıldığında en etkili olan, bir sürü politik hata ve akıl almaz aymazlıkların anlatılmasıdır.** Bu kitap yazıldığında herkesin çok iyi bildiği, bütün ülkenin bildiği, bütün millet ve bütün Türkiye'nin bildiği daha doğrusu bildiğini sandığı **"PKK bitti, terör bitti, adamı aldık getirdik her şey sütliman."** Sözlerine karşın bu noktada kitap şunu söylüyordu: *"Ey millet uyan! Hiçbir şey değişmedi, bitmedi. Bu mücadelenin donma, bekleme ve böyle sabır dönemleri denilen dönemleri vardır. O dönemlerden birini yaşıyoruz ve bu durum eskisine benzer şekilde, bazen de onu aratır şekilde yeniden meydana gelecek."* Bu kitap halka yazılmış, millete yazılmış. Çünkü ben

her zaman halk ve milleti bilirim. Çünkü halk olmadan devlet olmaz. Halk olmadan toprak olmaz. Bağımsızlık dediğiniz nedir, özgürlük dediğiniz nedir? Bireyler ve toplumlardır. Yani halktır ve ulustur. Bunlar her şeyi bilecek. Hangi rejim olursa olsun yöneticilerini seçen o. Özellikle de parlamenter sistemde oylarıyla yöneticileri getiren o. Parlamentoyu teşkil eden o. O yöneticileri ve parlamentosu ve hükümetleriyle bürokrasiyi kontrol eden de o. *"Efendim bunu halk az yapıyor, çok yapıyor, iyi yapıyor, kötü yapıyor."* Ama bunu böyle düşünemezsiniz. Halka doğruları söyleyeceksiniz. Özellikle de sıkıntılı, buhranlı dönemlerde, sisli dönemlerde, ulus geçitlere geldiği zaman ona kara koyunun ak koyunun ne olduğunu anlatmanız lazım. Çünkü hiç kimse bir milletin, bir halkın tamamından daha akıllı olamaz. Sezgileri ve sağduyusu ondan daha güçlü olamaz. Çünkü o olmadan hiçbir şey de yapamazsınız. Sonunda para kaynaklarınız da ondan gelir ve sonunda diyelim ki askere alacaksınız, bunlar da onların çocuğudur. **Her şeyin başı da sonu da bana göre halktır ve millettir.** O nedenle bu halka yazılmıştır. Yani onun uyarılması lazım, onun bilinçlendirilmesi ve onun düşündürülmesi gerekiyordu.

Dört senede yedi kitap yazdınız, kitaplarınızın bu kadar sevilmesinin belli bir nedeni var mı sizce?

Ben bir konuyu bir kitaba bir kez yazarım. Bir yazar kendini tekrarlamamalı. Bunun esası budur. Yazar kendini tekrarladığı an bitmiştir. Bir konu var diyelim. PKK ile mücadelenizi anlatıyorsunuz. Bir kitapta anlatıyorsun bir parça öbü-

ründe anlatıyorsun o bitti, tekrar aynı şeyi öbür tarafta anlatıyorsun. Bu yazarlık formatında olmaz. Bir kere yazılır, her şey yazılır ve bitirilir. Onu da unutmuştum onu yaz, bunu da unuttum bunu yaz olmaz. Şimdi bu kitap beşinci yılda. Halkta 500 bin "Unutulanlar Dışında" kitabı var.

Kitap 500 bin sattı, fakat durmadı hâlâ devam ediyor; bunu nasıl açıklıyorsunuz?

Bu kitapta şöyle bir şey var: Yalnızca bugün yaşayanlar değil, gelecek kuşaklar için de yazılmıştır. Tarihçi nedir? Tarihçi tarihi nasıl yazacak? Sizin anılarınızdan, belgelerinizden, kayıtlardan, bunlardan yazacak. Biyografilerden yazacak başka bir şey yok. Onun için, ileride tarihçilerin doğru tarih yazmaları ve kaydı sağlam düşmeleri için bir katkı sağlamanız lazım. Bu kitapla ilgili bende binlerce görüş var yani edebiyatçılardan, tarihçilerden. Bu, insana ait bir kitap, insanı anlatıyor. Bu sanki PKK ile mücadele kitabıymış gibi değil.

Sonra bu kitap şöyle de değil; **"vurduk, kırdık, devirdik, attık"** falan. Ona ait bazı ifadeler elbette var. Fakat bu kitap tamamen baştan sona insanı anlatıyor, insana ait bir kitap.

Ben her şeyi insana ait görüyorum. İnsana bakıyorum yani. Doğaya düşkünüm, insanı da doğanın bir parçası olarak görüyorum. Bana göre insan da doğaya ait bir tür. Bu tür nedir, ne değildir bunu çözdüm. Yani bunun bir bedeni var, zihin gücü var ve ruhu var. Ben buna bakıyorum. Bunu zaten çözdüğünüz an hiçbir mesele kalmıyor. Yani politik ve diplomatik anlamda da çözersiniz, savaşçı anlamında da çözersiniz, her şeyi çözersiniz. Ben sırf ona bakarım. Bir insan neyi ne kadar yapabilir, ne kadar güce sahip, zekâsı nedir, aklı nedir, ruh gücü nedir, inançları nedir, buna merakım var. Ama bu merakım, ben de o türün bir mensubu olduğum içindir.

"DİLLE BEYİN ARASINDAKİ MESAFE İKİ SANTİM, BEYİNLE KALEM ARASINDAKİ MESAFE KİLOMETREDİR."

Bir de şöyle diyenler var. Sonuçta bir asker ne yazabilir ki kitaplarında?

Şimdi şöyle, ben 5 yılda 7 kitap yazdım. Doğayı yazdım, biyografi yazdım, anı yazdım, roman yazdım, öykü yazdım. 1 milyon 200 bin kadar da Osman Pamukoğlu kitabı var halkta korsanı dahil. Oraya baktığınızda bunları görürsünüz zaten. ***"Bunların yazarı hiç askere benzemiyor"*** diyeceksiniz. Savaşçılık ayrı, ama felsefe, edebiyat, tarih ayrı bir şey.

Doğa başka bir şey. Yazamazsınız ki zaten. Ben şimdi hangi meslekten olursa olsun. Bir adama beş tane kâğıt veriyorum "En iyi bildiğin konuyu, şu kağıtlara doldur getir" diye. Yazdıklarını gelince okuyun. Neye benziyor bakalım? **Dille beyin arasındaki mesafe iki santimdir, beyinle kalem arasındaki mesafe kilometre kadardır.** Onun için bu zordur. Herkesin işi değildir. Bunun için çok güçlü bir altyapınız olması lazımdır. Lafa gelince, herkes konuşuyor. **Bu insanoğlu garip, en çok da bilmediği ve aklı ermediği konularda konuşuyor.** Benim bu yaşa kadar gördüğüm bu.

İnsan zihnine ve ruhuna olan merakınız mesleğinizden kaynaklanıyor olabilir mi?

Hayır bunun meslekle bir ilgisi yok. Yani şimdi üç buçuk-dört senede yedi tane kitap yazdım ben. Tolstoy'un ünlü bir sözü vardır biliyor musunuz? "Üstadım bu nasıl yazılır?" diye sorduklarında, ***"Yazarlık boşalmaktır, önce dolacaksın"*** demiştir. Şimdi dolma işi çok farklı. Çok okuyacaksın. Şimdi ben iki tane kütüphane kullanırım. Bazen bir gecede iki üç kitabı çok hızlı okurum. İki kütüphanemde binlerce kitap var. Bu benim ta çocukluk alışkanlığım. Ben okumaya çok meraklıyım ve ben doğaya, felsefeye ve edebiyata çok meraklıyım.

Ben savaş sanatında da hep şunu düşünürüm. Yani hep söylediğim gibi: ***"Ben kimleri yönetiyorum? Benim bu yönettiklerim ve hazırladıklarım yani savaş için hazırladığım insanlar kimin karşısına çıkacak? Karşıma çıkacak kim?"*** O da insan. Burada bir tek şey var; ruh gücü ve zekâ gücüne dayalı. Ben silahı çok önemseyen biri değilim. Önemsemem yani benim için silah sıradan bir alettir. Neden sıradan diyorum; çünkü her şeyi beyin hallediyor, zekâyla hallediyorsunuz yani ruh gücüyle hallediyorsunuz. Şimdi, diyelim Irak... **"En iyi teknoloji"** efendim **"Dünyanın İmparatoru"** yok bir sürü laf ortada geziyor. Haydi halletsin o zaman. Irak'ı halletsin, bunu halledemeyeceğini hep söylüyorum. Bazı şeyleri söylemek zorunda kalıyorum. Daha savaşın, 2. Irak Savaşı'nın 2. haftasında söyledim. Yüz binlerce kişi de bu ülkede dinledi. Yani **"Savaş bitti, bitecek işte şöyle olacak böyle olacak, hep beraber"** değil mi, hatırlıyorsunuz o günleri? Ben

dedim ki **"Hayır, savaş bundan sonra başlayacak siz de nasıl olduğunu göreceksiniz."** İşte şimdi gördüler. Ama söylediklerimin ve yazdıklarımın tersi de olabilirdi. Türkiye'de birçok ünlü yazar 7-8 kitabından önce gerçek ismini ve soyadını yazamamıştır. Çünkü bilemez ki... Kitabınız tutmaz, fikirleriniz alt üst olur, söyledikleriniz boşa çıkar, kaleminiz kuvvetli değildir, edebiyatınız düşük, felsefe noksanlığınız var, insan ve doğayı tam tasvir edemiyorsunuz. Bunların hepsi korkudur. Korku, insanın gerçek kimliğini, adını soyadını saklatır. Mecburen saklarsınız. Bu aslında özgüven eksikliğidir. Benim yazdığım kitapların birçoğu deneme ama roman da var diğer anılar da var. Bir de türleri çok farklı. Değişik şeyler. Kimi siyaset üzerine kimi felsefe üzerine.

"KORKUNUN ÇOK ÇOCUĞU VARDIR"

Ama dönüp dolaşıp insana geliyorsunuz kitaplarınızda. Yani ana tema insan.

Ben insanla uğraşırım. Çünkü her şey ondan kaynaklanıyor. Zayıflıklar da ondan, kuvvetlilik de ondan, beceriksizlik de ondan veya yetenek de ondan geliyor. Onun hazırlanmasıyla ilgili. Savaş, çatışma, muharebe, boğuşma adına ne derseniz deyin. Bu bana göre ahmaklıktan başka bir şey değil. Neden derseniz? 5 bin yıllık yazılı tarihe bakın; bunu ısrarla söylüyorum iyice herkesin zihnine yerleşsin diye, insanların ahmaklığından ve ikiyüzlülüğünden başka bir şey yok orta-

da. Bir de korkularından geliyor. Özgüvenleri düşük. Korku insanı işe yaramaz hale getirir. Beceriksiz hale getirir. Varsa, yeteneklerini kullanamaz hale getirir ve zayıflatır. İnsanlarda çekememezlik duygusu, kıskançlıklar yaratır. Bir insandaki kıskançlık, fesatlık ve çekememezlik, zayıflığını hissetmesiyle başlar. **Korkunun çok çocuğu vardır, çocukları vardır. Bu çocukların hepsi insanın özgüven noksanlığından gelir. İnsan türünde "cesur insan" lafı gelişi güzel herkes için söylenemez. Bir anadan doğma cesurlar vardır, bir yarı yol cesurları vardır, bir cahil cesurlar var.** Bunlara bakıyorum.

Mehmet Akif bilip de mi "Korkma" demiş İstiklal Marşı'nın ilk kelimesinde?

Korkma, evet korkma...

"Dik dur" mu, yoksa bu söylediğiniz anlamda mı "korkma"?

Korkusuzluk, dik duruş; fakat bunlara bazı şeyleri daha eklemek lazım.

Sizin bir cümlenizi hiç unutmuyorum. Tv yayınlarımızın bir tanesinde demiştiniz ki: "Savaş alanında iki şey bulaşıcıdır: bunlardan biri cesaret, biri korkaklıktır."

Evet, bu savaş alanında da geçerli günlük yaşamda da geçerli. Yani normal bir insan tam insandır. Yani yalındır, bütün duygularla yüklüdür. Yani nefret eder, kıskanır, bencildir, kendini düşünür, efendim mallarıyla uğraşır falan.

Cesaret ise şöyle: Bir, sınırsız cesaret vardır yani her şey için hazır. Yani hayatı boşa alan, günlük yaşamı umursamayan hepsini reddeden, yüz çeviren, hor gören, insan yaşamını hor gören bir ruh hali vardır. Bu tam anadan doğma cesurdur. Bir de aralık cesurları vardır. Yani bir iş, bir durum, bir konum, bir bölge, bir sınır içerisinde cesaret vardır. Şöyle yapabilirsiniz. Yani normal birini de, tam insanı, yalın bir insanı, tam cesur olmayan bir insanı cesur hale getirebilirsiniz. İşte bunun için **"önderlik"** gerekiyor. Nasıl yapacaksınız? Onun ruhunu yakalamanız gerekiyor. İşte dönüp dolaşıp insana geliyorum yani sen aslansın, kaplansın. Yani iltifat edeceksiniz. Daha değişik bir ifadeyle söyleyeyim, onun çok kıymetli bir insan olduğunu, çok cesur olduğunu, herkesin ötesinde yeteneklerle dolu olduğunu ona hatırlatacaksınız. Bunu ona hissettireceksiniz.

Onu da ancak lider yapar. Lider yapar ama liderin yalnız bunu söylemesi yetmez. Bunu söyleyen adamınsa cesur olması lazım. Karşı tarafın o kişide bunu görmesi lazım. Yani ruhunu ele geçirmeniz lazım.

Ben size bir şey söyleyeyim. 50 yıldır Türkiye, Batı'ya ve Avrupa'ya yalvarıp yakarmaktan başka bir şey yapmıyor dış politikasında. Eğer bunu tam söylemek gerekirse. Yani Atatürk'ten sonra bunu artık herkes biliyor. Lise öğrencileri bile artık bunu fark etti. Atatürk'ten sonra artık hiç böyle bir şey olmadı. Yani cesaret.

İnönü'ye sormuşlar **"Atatürk'ü tanımla, anlat"** cevabı çok net: ***"Cesur, herkesten cesur, hepimizden daha cesur."***

Kolay mı, padişaha isyan et; aynı zamanda halifeye!

İstanbul işgal edilmiş, Yunan gelmiş Sakarya'ya, Polatlı'ya dayanmış. Siz ordudan ayrılmışsınız arkanızdan idam kararı almışlar herkesin yapacağı iş mi bu? Sonra siz 13 - 14 yıl Cumhurbaşkanlığı yapıyorsunuz. 13-14 yılda şu ülkede, onun döneminde yapılanlar mümkün mü? Şimdi Cumhurbaşkanlığı 5 yıl, 7 yıl, iki kere 5 yıl. Sonuç?

13 yılda nasıl yapıyor? Özelikle bu 13 yılın büyük bir kısmında hasta ve rahatsız. Mesela bir Hatay'ın alınması meselesinde bütün hastalığına rağmen ve sancılar içerisinde Adana'ya gitmesi. "İnsan ve Devlet" kitabımda özellikle Musul'la ilgili kararlılığını yazdım. Ve onun o gün dedikleri, Musul'la ilgili dedikleri yani Kuzey Irak'a bir harekât yapılırsa, bugünkü tabirle, hangi koşullarda neleri göze alarak neler yapılması gerektiğini çok iyi biliyor. Evet ne olacağını biliyor, kabul de ediyor.

Ama vazgeçmiyor, bir inanmışlık var.

İnsanlar inanmadan bir şey yapamaz. Yani inanmayan insanın yapabileceği bir şey yok. İnanç şöyle; ruhu ve zihni güçlendiriyor, besliyor. Mesela o dönemin kadroları hep Kurtuluş Savaşı kadrosuyla ilgili bunlar kimdir, nasıl yetişmiş, eğitilmişler, zihinleri ve ruhları nasıl beslenmiş bu mesela çok konuşulmaz. Yani Jean Jacques Rousseau'ları okumuşlar, Victor Hugo'ları okumuşlar, Montesquieu'ları okumuşlar, Batı özgürlük fikirleriyle beslenmişler; Ziya Paşa'ları okumuşlar, Namık Kemal'i okumuşlar, Mehmet Emin Yurdakul okumuşlar ve beslenmişler. Şimdi ben hep söylerim. Bir toplum, bir ulus, sıkıntılı ve buhranlı bir döneme girdiğinde iki şeye ihtiyacı vardır: **1- Yazarlara,** güçlü yazarlarınız olacak. Bunlar sizin zihninizi besleyecek. **2- Ve güçlü şairleriniz** olacak. Bunlar da ruhunuzu besleyecek. Bir toplum, hem birey hem toplum olarak, halk ve ulus olarak, o dönemde güçlü yazarlarla beynini; güçlü şairlerle ruhunu besleyecek. Onları heyecanlandıracak. Bu iki adam olmadan bir toplum bu işlerin arasından çıkamaz. Ve Kurtuluş Savaşı kadrosunun okuduğu yazarlar bellidir, etkilendikleri şairler bellidir. Başka türlü yapamazsınız.

Ben 81 ilde hangi kitaplar okunuyor en çok okunanlar hangileri araştırırım. Kim neyi okuyor? Yani Kars'tan Edirne'ye, Sinop'tan aşağıda Adana'ya.

Sürekli mi takip edersiniz?

Evet, her hafta bakarım. Ama ben buradan bir yere varmak istiyorum. Bu insanlar ne okuyorlar, nasıl okuyorlar, nerede okuyorlar diye. Vardığım kanı da şu: Genelde o okuduklarının bir faydası olacağını hiç zannetmiyorum. Düşünceden ve düşünmeye sevk etmekten çok uzak daha ziyade aktüel şeyler, yarı dedikodu, onun bunun hayatı... Bunları okuyorlar. Ucuz, basit ve kolaya kaçan şeyler.

Yani insanları düşünmeye sevk etmek gerekli.

İnsanların en zor şeyi nedir biliyor musunuz? Düşünmek. Düşünmezler aslında, siz bakmayın.

O zaman insanları düşünmeye zorlamak mı gerekir?

Ben zorluyorum. Bir şey söyleyeyim, 4-5 yıldır zorluyorum, ama artık gayretlerimin sonucunu görüyorum. Diyelim bir yere konferansa gidiyorum. 300 kişilik, 350 kişilik, 600 kişilik konferansta 3500 kişi buluyorum karşımda. Gelen elektronik postalarla artık baş edemiyorum. Yardım ve destek alıyorum artık. Benim onları cevaplamam zaman olarak mümkün değil. Yetişemiyorum.

Şu var ki bu durum tamamen benim zorlamamla oldu demek doğru olmaz. Bu durumu olaylar ve koşullar hazırladı. Benim söyleyerek, anlatarak kitaplarla da bir yere kadar getirdiğim ama daha ötesine gidemediğim şeyleri olaylar ve koşullar gerçekleştirdi. Ve artık Türkiye'deki insanlar eski insanlar değil. **Olaylar ve koşullar insanları belli şeyleri düşünmeye ve sorgulamaya yöneltiyor.**

Öğrenciler, lise, üniversite, eğitimli insanlar, kadın erkek, genç ihtiyar, herkes... Bu insanlar artık eski insanlar değil. Bundan sonra ileriye doğru bütün yönetimlerin daha dikkatli olması gerekecek.

Ülkeyi yönetenler bu durumu görebiliyorlar mı?

Şimdi yetkililer okumuyorsa burada zorluk şu: Kalıbını kıramıyor demektir. **Bu insanlar için kalıplar öldürücü bir şey.** Bir başka şekilde düşünemiyor olması demektir. Bir yere geldiyseniz, bir gücü elde ettiyseniz, yani bir bürokratsanız, askeri bürokrat, sivil bürokrat fark etmez. Çünkü bir üniforma giyen bürokratlar var, bir de üniformasız bürokratlar var.

Bir de siyasiler var. Bu etrafındakiler birbirine bağlı insanlardır. Yani o onun amiridir, öbürü onun memurudur. O ona sicil verir, öbürü ona maaş verir. O ona ceza verir, öbürü ona ödül verir.

Örneğin bir siyasi oluşumdasınız bir yerin başkanısınız. Onların etrafında bir grup vardır. Ya o grubu kendi seçmiştir ya da o belli amaçlarla oraya gelmiştir. Şimdi ondan siz böyle özgürce böyle açık sözlü, yüksek erdemlerle donatılmış fikirler falan beklemeyin. Bir, cesaret ve özgürlük anlamında bekleyemezsiniz; iki, acaba o yeteneklere sahip mi? Değilse o zaman bir dolap beygiri gibi aynı harman yerinde döner durur. Bunun başka bir yolu yok. O zaman ne oluyor? Hangi kurum olursa olsun farkında olmadan kabaklaşıyor. "İnsan ve Devlet" kitabında çok ayrıntılı anlattım.

"TÜRKİYE'YE YÜKSEK BİR REFORM GEREKLİ"

Üniformalı olsun, olmasın diyorsunuz.

Üniformada da bir şey yok. Ben hep söylüyorum insanla ilgili bir kısım bu. Yani nasıl düşünüyorsunuz, muhakemeyi nasıl geliştiriyorsunuz, bunun hayal güçleri nedir, bu hayal gücü içerisinde yaratıcılıkları nedir, değişim nedir? Bizdeki sıkıntı veya genel devlette sıkıntı "kalıplardır". **Yani Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne bugün kesinlikle yüksek bir reform gerekiyor.** Bütün sahalarında gerekiyor. Bunun hiçbir kurtuluşu yok. Reformlarını yapabilir veya yapamaz. Yapa-

madığı gerçekleştiremediği sürece bir arpa boyu ileri gidemeyiz, değişimi gerçekleştiremeyiz. Bizim hallerimiz bir gün nasılsa bugünü bile aratır.

Bir de aşırı bir savurganlık var ülkede. Mali konularda müthiş bir savurganlık var. Ama bu her yerde var. Mahalli yönetimde de var, merkezi yönetimde de var. Kamu mallarının kullanılmasında var. Kamu harcamalarında var. Kamu örgütlenmelerinde var. Bunlar o kadar kapalı görünüyor ki para yok gibi, mali gücümüz düşük gibi görünüyor. Ama halkın hayretler içerisinde kalacağı, hayallerinin bile erişemeyeceği paralar var.

Seçim yapıldı diyelim, iktidardaki parti niye yüzde 47 aldı? Bunun bir sebebi var:"Yoksulluk". Siyasal bir parti vaatlerde bulunuyor ve bunu gerçekleştirebiliyorsa yoksul vatandaşlar ne yapsın? Ben bir canlıyım, barınmak ve beslenmek zorundayım. Yaşamımı sürdürmek zorundayım.

Bir de şu var: Çeşitli partiler, A partisi yüzde 36 aldı, B partisi yüzde 47 aldı. A partisi hayretler içerisinde. Bakın şimdi. Hep böyle değil mi? Hayretler içerisinde kalan kim? Bütün bu parti liderleri, yönetimleri, siz bunu tayin tespit edip ölçemiyor musunuz? Sizin 81 il bilmem kaç bin ilçede adamlarınız yok mu örgüt olarak? Bunlar bu yolun hangi yol olduğunu, nereye doğru gittiğini görmüyorlar mı? Burada kast ettiğim A partisi, B partisi falan değil. Yani nasıl düşünüyorlar, nasıl muhakeme ediyorlar, nasıl irdeliyorlar? Yani ileriyi görememe, bir sezgi olarak görememe, bir değerlendirme olarak görememe, bir fark etmeme. Sonuçta hep beraber "Nasıl oldu?" diyorlar hep beraber öyle demiyorlar mı? Şaşırıyorlar.

Ondan sonra da Türk milletini oy verdi diye suçluyorlar!

Evet, halkı kimse hicvedemez. Halkı hicveden, kendisini hicveder. Bu halkı hicvediyorsan, halkı beğenmiyorsan niye halkla ilgili siyasi örgüt kurup, bu halkla ilgili çalışmayı istiyorsun. Beğenmediğin halkın hem milletvekili olmak istiyorsun hem de onunla ilgili çalışmalar yapmak işine gelmiyor, bırak o zaman. Halk buysa bu, bunu kabul edeceksin. Sen bunun için siyaset yapıyorsun. Sen bunu yükseltmek için siyaset yapıyorsun. Fakiri de zengini de yükseltmek için yapıyorsun. Benim esas canımı sıkan şu kamu harcamaları. Öbür tarafta sağlık meselesi ortada. Eğitim meselesi ortada. İşsizlik meselesi ortada. Finansal yatırımlar, sermaye yeni iş sahaların açılması meselesi ve istihdamla ilgili meseler ortada. **Aslında bu ülkede bir partiler oligarşisi var**. Bunlar **oligarşik** şu anda. Öyle örgütlenmişler ki... Yıllardır hep aynı adamlar, söylenenler aynı, işler aynı, skandallar aynı, yoksulluklar, irtikap, şu, bu, çalma çırpma, her şey aynı. **Bir de başka bir örgütlenme var: Aristokrasi. Bu da bürokratik örgütlenme.**

Aristokrasi ve Oligarşi?

Şöyle ki; bunun içindekiler de ne kadar aristokratlık yapıyorlar, öbürleri de ne kadar siyasi çember içerisinde belli kalıplarda bulunuyorlar ben bunu tam düşünebildikleri ve çözebildikleri kanaatinde değilim. Şunu çok iyi biliyorum hiçbir örgüt, yani devletin bütün kurumları dahil, içeridekiler tara-

fından bir revizyona tabi tutulamaz. Bir değişime, reforma tabi tutulamaz. Bu hep dışarıdan yapılmıştır. İçeridekiler kurumlara sıtkı ile sarılır. Çünkü o geçici bir dönem oradadır. İster siyasi olsun, ister bürokrat. O hep kendi dönemini ve kendini muhafaza etmeye çalışır.

"ÜLKEDE OLİGARŞİK VE BÜROKRATİK BİR ÖRGÜTLENME VAR"

Muhafaza etmek için de kendilerini çivilemişler koltuğa. Mesela siyasi yapıda kimse kimseyi zorla tutup iktidara getirmez. Gel sen bu sorumluluğu taşı demez. Sen oraya gelmek için yırtınıyorsun. Yani iktidarı ele geçireyim, gücü ele geçireyim diye. "Bürokratlar" meselesi ise daha ciddidir. En tehlikelisi bürokratların siyasallaşmasıdır. Belli kadrolarda belli şekillerde siyasallaştıklarında neler yapabildiklerini hepimiz biliyoruz.

Tam da kalıplardan bahsetmişken, İnsan ve Devlet kitabınızda "Arada Sıkışıp Kalanlar" diye bir alt başlık belirlemişsiniz. Gerçekten bizler arada sıkışıp kaldık mı acaba?

Elbette sıkışıp kaldık. Burada kast edilen, kalıplara girmiş ideolojik saplantıları olan ve doktriner felsefelerle zehirlenenlerdir. "İnsan ve Devlet"kitabında da anlatılan bu. Kitaba bakıldığında evrensel olarak insanı, devleti, politik liderliği, demokrasiyi anlatır. Ve diğer rejimlere baktığımızda bunun

getirisi, götürüsü, zararları ve kazançları arasında sıkıntıya düşenin, insanın bizzat kendisi olduğunu söyler. Devleti de var eden insan, rejimleri, siyasi yapıları da var eden insan. Politik liderliği de seçip getiren veya tanımlayan insan. Sonuçta bütün bunların doğrularını doğru şekilde yani bir huzur ve güven içinde, adil bir düzenle yaşayan insan. Tersine; savaşlarla, yoksulluklarla, cehaletlerle de eziyet çeken boğuşan ve sıkıntıya düşen de yine kendisi, yani insan. Kitap başlangıçta bu söylediğim kavramların tümünü evrensel olarak inceledikten sonra Türklerin devlet anlayışı, Cumhuriyet anlayışı ve demokrasi anlayışını irdeliyor. Sonra da, 84 yılda neler oldu bitti ve şu anda da Türk ulusu ve devletine yönelik tehlikelerin ne olduğunu açıklıyor. Onları tarihsel süreç içerisinde inceliyor. PKK ve onun silahlı gücü nedir? Ortadoğu'da yürütülen emperyalizm ve Avrupa Birliği nedir? Kuzey Irak'ta kurulmaya çalışılan Kürt Devleti ile ilgili girişimler nelerdir? Ve İslam'ın siyasallaşması ve bunun getirdiği sıkıntılar, bu ülkede nelere neden olacaktır? Onları irdeliyor ve geleceğe doğru da yaşadığımız topraklarda ve yaşadığımız bölgede neler olacak, onlarla ilgili görüşleri içeriyor.

Özellikle bu kitabın içinde liderlik bölümünüz beni çok etkiledi. "Siyasi başkanlar lider değildir" demişsiniz.

Liderlik sıradan bir söz olarak kullanılamaz. Yani bir makama gelmiş olmak veya bir unvan, bir sıfat sahibi olmak, bı sıfatı taşımak liderlik değildir. Yani "liderlik" halkın algısıdır. Onu halk algılar. Etrafındaki insanlar falan onu söyleyemez.

Halk hünerliyi tanır, marifetliyi bilir. Neden? Çünkü insan doğasında sağduyu diye bir güç vardır. Bunun eğitimle ilgisi yoktur. Her şey eğitimle olmaz, yani topraktan öğrenip eğitimsiz yetişenlerde de vardır. Halk bunu hisseder. Yalnız bu kendi kendine olmaz. Biraz bulutlar, sisler, karanlıklar, geçitler... Rüzgârların sert esmesi lazım. Halk hemen o zaman anlar. Öbür türlü anlayamaz. Bir karayel estiğinde, bir yıldız, bir poyraz estiğinde, daha çok sezgileri ve tam tabiriyle sağduyusu öne çıkar. İnsanların sağduyu ve sezgileri eğer gelişmiş olmasaydı, insanoğlu bugüne kadar yeryüzünde hayatta kalamazdı.

"LİDERİN OLDUĞU YERDE BÜYÜK SORUNLAR OLMAZ."

Bir defa liderin olduğu yerde büyük meseleler ve sorunlarla, çıkmazlarla, karmaşık hallerle uğraşmaz toplum. Liderlik bir partinin başına kendinizi konuşlandırmanız veya bir kurumun başına kendinizi konuşlandırmanız değildir. Önce kendinizi, kendi adamlarınızı konuşlandırıyorsunuz sonra da "liderim" diye çıkıyorsunuz. Böyle "lider" olmaz. Lider büyük dertleri küçültür, küçük dertlerin hepsini yok eder. **Lider aslında yüreklerde ve ruhlarda devrim yapan, bir rüzgâr gibi esen, heyecanlandıran, coşturan ve büyük ilkeler üzerine herkesin koşmak için can attığı insandır.**

Öyleki etrafındakiler onun her söylediğini **"bu ölüm bile olsa"** deyip, kabul ölçülerinde görebilmelidir. Liderlik için hep şu örneği veririm: Çeşitli makamları işgal etmiş insanlar var, en büyüğünden en küçüğüne kadar, kime lider diyorsanız artık... Çankaya'dan başlayıp devletin kurumlarına kadar... Bunlardan biri gelse, sokaktan on kişiye, yirmi kişiye hatta yanındakilere benim için ölün derse, ölür mü? Ne diyorsun sen derler. Ben niye ölüyorum, sen öl görelim derler. Lider ise onlara ölümü bile göze aldırır. Biraz sert algılanabilir, ama lider ölçüsünün en net ve yalın kıstası budur. Hep bunu hatırlasınlar. Eğer bunu yaptıramıyorlarsa lider değillerdir.

Peki lider nasıl olmalıdır, özellikleri nedir? Kimdir lider?

Bu felaket bir soru. Yalnız şu var, ona sadece şu denilebilir: dört tane özellik gerekir. Bir defa Türkiye'de lider tanımı hep Amerikan yazarlarının, çizerlerinin, işte 38 özelliği vardır, 32 özelliği vardır gibi tanımlamalarıyla yapılır. Şimdi Türkiye'de birine deyin ki "Lideri tanımlayın. Liderle ilgili bana bir yazı yazın veya açıklayın." Herhangi bir Amerikan dergisi, bir Amerikalının kitabı veya bir Batılı yazarın, düşünürün kitabında nasıl tanımlanıyorsa aynısını tanımlayacaktır. Bize ait, Türkler'e ait yani kendi ulusumuza, kendi dilimize, kendi sözcüklerimize, kendi deyimlerimize ait asla bir şey göremezsiniz. Böyle bir eser de yoktur. Benim için lider, bir defa halkın algısıdır. Kimse bu sıfatı kendi kendine veremez. Yani birisi bir yere, bir makama oturuyorsa o lider değil sadece yöneticidir.

Yani oraya gelmiş. Kim getirdi? Liderler dünyada belli zaten. Bir de böyle çok lider olsaydı yeryüzünde, dünya başka bir gezegen veya insanlar Güneş'in başka sistemlerinde falan olurdu. İnsanlar henüz bu yeryüzünde topraklarda vesaire yaşadığına göre böyle bir şey mümkün değil. Bir de şu var: Efendim, altı tip lider, yedi tip lider, askeri lider, politik lider... Yok öyle bir şey. Bir tek kişi vardır, kişilik vardır. Bu eğer gerçek bir önderse, bu politikada da iyidir, askerlikte de iyidir, ekonomide de iyidir, halkı anlamada da iyidir, meseleleri çözmede de iyidir, eğitimde de iyidir, sosyolojide de iyidir, kültürde de iyidir. Başta bahsettiğim üzere, bir liderde olması gereken dört şey vardır. Bir, **cesaret**. İki, **zekâ**. Zekâ, hız anlamındadır. Zeki olmayan insan hızlı hareket edemez. Kesinlikle edemez. Üç, **sezgi**. Yüreğiniz açık olacak, bilinciniz açık olacak. Dağların, sırtların, nehir hatlarının ötelerini, ufkun ötesini, siste de karanlıkta da şurada, burada göreceksin, hissedeceksin. İnsanda bu güç vardır. Buralarda bu pencere açıktır. Bu duygu uçları açıktır. Dört, **özgüven**. Özgüveni olmayan insan, hiçbir şey olamaz. Her zaman **"Yenerim"** diyecek, pes etmeyecek. Ama bu dediğim sözle olmaz. Onun ruhunda olacak. **"Yeneriz, her zaman yeneriz."** Fakat başta cesaret yoksa bir insanda, diğer yetenekler sizde olsa da kıymeti yok çünkü onları kullanamazsınız. Cesaret olmadan mümkün değil. Cesaret esastır. Cesaretiniz yoksa birtakım şeylere sahipsiniz ama lider değilsiniz.

"KORKUNUN VE CESARETİN TEST EDİLECEĞİ TEK YER YAŞAMLA ÖLÜMÜN SIFIR ÇİZGİSİDİR."

Sayın Pamukoğlu cesaretten bahsettiniz, korkusuzluktan bahsettiniz, peki siz hiç korkmadınız mı?

Ölümün avcılık yaptığı bu yeryüzünde korkuya değer hiçbir şey yoktur. Korkarak yaşanmaz, korkarak hiç kimse hiçbir yere gidemez. Benim sık kullandığım bir söz vardır: Onlar serbest, biz de serbestiz.

Ben korkuyu hiç öğrenemedim. Nasıl bir şey onu da bilmiyorum. Bunun da öğretilmesi lazım. Kimse bana öyle bir eğitim vermedi. Ancak ben korkuyla ilgili, "Kara Tohum" kitabını yazdım. Bu kitaba bakarsanız korkunun ne olduğunu anlarsınız.

Bir de korkusuzlar vardır. Bunlar çok nadirdir. Liderler mesela, bir insanı korkusuz hale getirebilir. Bir kısmı kendisini lider zanneder, önünde nelerle karşılaşacağını bilmediği için kendini cesur zanneder. O çizgiye gelince o da korkaktır.

Nedir o çizgi?

O çizgi nasıldır biliyor musunuz? Benzetmek gibi olursa; insanların yaşam ve ölüm arasına çektikleri ince bir çizgi gibidir. Cesur lider bu arada ortaya çıkar.

Cesurluk sizce neyle ilgilidir?

Bunun eğitimle, cüsseyle falan hiç alakası yok. Fizikle falan hiç alakası yok. **Kendini cesur mu, korkak mı test etmek isteyenlerin bir tek yeri vardır. Yaşamla ölümün sıfır çizgisidir.** O çizgide kendilerini test etmedilerse hiç boşuna öyle bir şey demesinler.

"HALK LİDERLİĞİ YİĞİTLİKLE DELİLİK ARASINDA GÖRÜR."

Halk, liderliği yiğitlikle delilik arasında bir şey olarak görür. Yani bir çizginin bu tarafında yiğitsin, öbür tarafında delisin. Neden deli? Halk şudur: Halk tam insandır, yalın insandır. Normal insandır. Bizim burada tarif ettiğimiz üst insandır. Bunlar normal değildir. Yani harikalar, mucizeler, farklılıklar yaratmak bunlara aittir. Yani bunlar, genkromozom yapıları farklı adamlardır. Şimdi halk bunun yiğitlik kısmını görür. Yani halkın yiğitlik algısında şu vardır: **"Yaptıklarını anlayabilme"** sınırıdır halkın. Öteye geçtiğinde buna deli der. Neden? Çünkü artık neler yaptığını kavrayamaz. Onu anlayamaz, çözemez onu. Yani aklı ermez artık. O zaman **"deli"** der ve işin içinden çıkar, rahatlar. Ama bu tarafta, çizginin bu tarafında, algılayabildiği sürece ona **"yiğit"** der. Bir üstüne çıktığı zaman **"Bu çılgınlık"** der, **"Bu deli"** der ve böylece kendini de daha normal insan haline getirir. Diğerinin farklı olduğunu da bu delilik sözüyle ifade eder.

Bu algı nasıl ortaya çıkıyor peki?

Bu halk algısıdır. Toplum sıkıntıya düştüğünde, çıkmazlarla karşılaştığında; yani bilinen şeylerdir evrensel anlamda. Siyasal, askeri, ekonomik ve sosyal sıkıntıların diz boyu olduğu ve birçok şeyin düzeltilemeyecek ölçüde bozulduğu dönemlerde halk, lider ihtiyacını, eğitimli eğitimsiz herkes hisseder. Ve o zaman ortaya çıkacaktır. Ve halk onun çevresinde ve üzerinde hemen altında toplanacaktır, kenetlenecektir. Onun dışında birtakım haksızlıklar, birtakım sıkıntılar, birtakım kötü yönetimler yani yönetimlerin getirdiği sıkıntılar birdenbire halkı harekete geçirmez. Bunlar büyür, moralsizlik ve keder büyür, sıkıntılar artarsa doğal olarak insanlar bunu hisseder ve önder aramaya başlarlar ve mutlaka da bulurlar.

Benim şu an gördüğüm de Türkiye'de insanların moralsiz olduğu. Moralsizliğin daha ötesi buhrandalar. Bu ülkede insanlar kendilerini iyi hissetmiyorlar şu anda. Merak eden Kars'tan Edirne'ye kadar araştırır, inceler, onları dinler, ruh hallerini ortaya çıkarır ve bunun ne kadar doğru ve sağlam bir bilgi olduğunu kendisi de öğrenmiş olur.

Kısaca özetlemek gerekirse önder ya da lider şudur: Öncelikle önder halktan biridir, halk onu çok iyi algılar, o da halkı çok iyi anlar. Halkın eksik ve fazla yönlerini iyi bilir.

Eksik ve fazla yönler dediniz, ne gibi mesela?

Mesela Atatürk cumhuriyetin ilk yıllarında, zaman zaman çeşitli devrimlerde çalışmalar için kendisini ofis çalışmasına bağlamıştır. Ancak dışarı çıktığı zaman hayretler içerisinde kalmıştır. Çünkü tahayyül ettiği, ideal olarak yaşattığı, hayal ettiği birçok şeyin uygulamada yapılamadığını, becerilemediğini görmüştür ve çılgına dönmüştür. Onun için de her zaman başbakanlar gitmiş, bakanları gitmiş, hepsini değiştirmiştir. Bunu da çok sık bir şekilde yapmıştır. Çünkü düşündüklerini çoğu zaman, hayal ettiklerini çoğu zaman insanlara bıraktığında doğru bir şekilde gerçekleştirmediklerini görmüştür. Yani, artık ülkede hükümet var, bunlar ülkeyi yönetir diyerek kendisini daha ziyade dille ilgili çalışmalara, diğer devrimle ilgili çalışmalarına yönelttiğinde, geriye dönüp baktığında çoğu zaman hayal kırıklığına uğramıştır.

Yani aslında kurmayı düşlediği sistemi, o manada halk mı anlamamıştır?

Hayır. Ben halktan bahsetmiyorum. Burada günümüzde de olduğu gibi uygulamalardaki yanlışlardan bahsediyorum. Örneğin; vergi alacağım diye çiftçinin öküzünü almış götürüyor, eşeğini götürüyor orada tek bırakmış veya sapanın tek tarafında öküz var diğer tarafında eşek. Bu örneği çok basit ve çok bilinen bir örnek olduğu için verdim. Böyle bir şey olamaz. Bunu yapan işte bürokrasi. Kalıp kafa yapıyor bunu. Bunu buradan alırsam bu tarla sürülmezse, ekilmezse ne olacak onu düşünmüyor. Yani onu alarak ürünlerin azalacağını, verimin düşeceğini, daha fazla tarlanın sürülemeyeceğini düşünmüyor. Bu gibi olumsuz olaylar Atatürk'ün döneminde kendisinden gizleniyordu. Bu olayda en kabul edilemezlerden birisidir. Öğrendiğinde onu çılgına çevirmiştir.

Bu kalıp kafa zihniyet ve dar görüşlülük maalesef Atatürk'ün ölümünden sonra da devam etmiş. İşin kötüsü bu olumsuzluklar en çok Atatürkçülük namına yapıldığı için en çok Atatürk'e zarar vermiştir.

Söylediklerinizi, Atatürk'ün hemen ölümünden sonra yönetime geçenlere galiba?

Efendim o yıllar İkinci Dünya Savaşı'nın olduğu yıllardı. Tamam olabilir. Onunla ilgili tedbirler alabilirsin. Ancak 6 lira yol vergisi alıyorsun, köylüden de 6 lira, İstanbul'da sermaye sahibinden de 6 lira. Köylü veriyor 6 lirayı, zengin biri de. Köylü vergiyi veremedi diye alıyor onu 1 ay 15 gün yolda çalıştırıyor veya öküzünü alıyor. Zengin nasıl olsa ödüyor.

Şimdi bu bahane mi o yıllarda yapılan olumsuzluklara? Efendim 2. Dünya Savaşı harp halindeyiz. Güzel de adil mi şimdi şu yapılan şey? Sonunda 1950 olur işte. Millet patlar.

1950 seçimlerinin olduğu yıllarda biz çok küçüktük, 3-4 yaşlarındaydık. Ben hayatımda böyle büyük mitingler görmedim. Yakın zamanda Cumhuriyet Mitingleri yapıldı. Öyle değil. Türkiye'nin tamamında, köylerde, kentlerde, ilçelerde, nahiyelerde ben böyle bir sevinç gösterisi görmedim. Gelip de A şehrinde yap B şehrinde yap, öyle değil. Böyle bir şey olamaz. Neden? Çünkü halk, esnaf, köylü, şu, bu artık isyan halinde. Sen milleti bu hale getirirsen onlar da seni bu hale

getirir. Bir takım bürokratik baskılar ve haller sonunda karşına böyle bir tablo çıkar.

"Kalıp kafa zihniyet" dediniz, nasıl birşey bu?

Çok açık, fikri ve düşünceyi belli bir kalıba sokanların düşünce sistemidir bu. İnsanları köleleştirmektir. Eğer düşüncede cesur insanlar olmasaydı insanlık bugün bu halde olmazdı. Onu o insanlar sağladı. Bugün sahip oldukları birçok nimet, birçok imkân, birçok yetenek yani hep o insanlar sayesinde. Düşünce ve fikirlerini rahatlıkla söyleyebilen, her şeye rağmen söyleyebilen insanlar sayesinde oldu.

"SANSÜRÜN UYGULANMASINI DEĞİL, SANSÜR SÖZCÜĞÜNÜ BİLE BÜTÜN DÜNYA DİLLERİNDE YOK EDECEKSİN..."

Birtakım şeyler var mesela sansür gibi. Sansür en nefret ettiğim şeydir. İşte bu, kalıp kafa zihniyetin en büyük ürünüdür. Akıllı bir insan asla sansür kullanmaz. Sansür kullanırsan elindeki balon başka başka yerlerden değişik şekillerde patlar. İnsanları serbest bırakacaksınız. Bırakın konuşsunlar. Bırakın anlatsınlar. Sakın korkmayın.

Akıllı bir yönetim gazeteye, televizyona, genelde medyaya yazara, çizere hiç karışmaz. Bırakın söylesinler. Hayır, neden korkuyorsunuz. Eğer korkuyorsan, kendine güvenmiyorsun demektir. Bırak konuşsun.

Ben fikir ve düşünceye baskı meselesini insan doğasını kısırlaştırmak gibi görüyorum. Bir de bunu kim yapıyorsa bunların hepsi korkak ve özgüveni olmayan insanlardır, diyorum. Bireyse birey, yönetimse yönetim! Kesin böyle bu. Artık bu çağda bunu anlasın herkes. Bu böyle ilkel, antik kafalarla, dar kafalarla falan olmaz. Mesela sansür. Niye? Kime?

Siz sansürü kime koydunuz? Diyelim ki televizyonlara. Peki El Cezire'yi ne yapacaksınız, Roj TV'yi ne yapacaksınız, diğer televizyonları ne yapacaksınız? Hepsi uyduda, herkesin oturma odasında. Siz nerede yaşıyorsunuz? Böyle bir şey mümkün mü? Hayır, sonra niye saklıyorsunuz? Olabilir, olmuştur. Oldu bir defa yumurtalar kırıldı. Neyini saklıyorsun sen? Kol kırılıp yen içinde bırakalım.

Bakın bu sansürü kimler istediyse; biraz siyasetçilere bakılırsa bizden gelmedi havasını yaratıyorlar, bunu böyle yansıtıyorlar. Bakın bu akıl almaz bir şey.

Bütün milleti rahatsız eden meseleler ne ise onlara meydan vermeyin. Siz bunların sorumlususunuz. Onun önünü kesin. Kesmek zorundasınız. İnternet siteleri, neler var... Mani olun bakalım. Türkiye'de 16 milyon kişi internet kullanıyor, mani olun. Sonra şu var; bir şey kazanmıyorsun, farkında değilsin. Daima kaybediyorsun, törpüleniyorsun, zayıflatılıyorsun.

Sonuç: Sansürün uygulanmasını değil, sansür sözcüğünü bile bütün dünya dillerinde yok edeceksin. Bütün dillerden kaldıracaksın bunu. Böyle ahmakça bir şeyi. Sonra basın da o

yazmış, bu çizmiş, o öyle söylemiş. Bırak çizsin, yazsın. Efendim, bilmem nereden fonlardan alıyormuş da bilmem ne yapıyormuş da bilmem kimin adamı imiş. Bu her zaman olacaktır buna mani olamazsınız. Birileri sizin devletinizin, sizin ulusunuzun, sizin topraklarınızın, sizin bağımsızlığınızın, sizin huzurunuzun kaybolmasına, kaçırılmasına çalışacaktır. Bu her zaman olacaktır. Bu Kurtuluş Savaşı'nda da vardı, ondan önce de vardı. Siz sadece dik ve uyanık durmayı bilin. Herkesin rengi elbet ortaya çıkar.

Dün, bugün hiç değişmez. Tabii tarihten gelen bir genetik kültürümüz var. Türklerin vatan sevgisi, devlete düşkünlükleri var. Artık nasıl algılıyorlar vatan sevgisini ve devleti Türkler? İslamiyet'ten önceki Türkler gibi mi? İslamiyet kabul edildikten sonraki Türkler gibi mi? Veya Cumhuriyet dönemi Türkleri gibi mi? Nasıl algılıyorlar, algıların ölçüsü ne? Yani ne kadar güçlü? Ne kadar yaklaşmışlar, ne kadar uzaklaşmışlar?

Peki, Türk devlet geleneğinde liderlik var mı?

Asya'da kurulmuş Türk devletlerinde de evet. Hem liderlik var hem de dönemine göre en gelişmiş demokrasi.

Orada Hakanlığı alabilmek için onların prosedürleri çok daha açık. Hem katı hem çok açık ve şeffaf. Babadan oğula sisteminde bile daima kurultaylara gidilir. Kimin yönetime geleceği konusunda eşinin bile karar ve görüşü alınır ve sürekli de denetlenir. Asya'daki Türk Devletleri sürekli kurultaylar ve beyler tarafından yani öne çıkmış kimlikler tarafından sürekli denetlenmiştir.

Yani bu uygulamalara demokrasi diyebilir miyiz?

Onu bugünkü Anglosakson demokrasisi anlamında düşünmemiz mümkün değil. Demokrasi Anglosakson durumudur ve Batı'ya baktığınızda insanların eğitim düzeyi, zekâ ve akıl düzeyi hep birbirine benzer. Yani belli bir seviyeye gelmiştir. Demokrasiyi daha rahat yürütür. Bugünkü parlamenter sistemle, Asya'daki veya diğer Türk-Moğol, Türk-Tatar devletlerini aynı kalıp ve kriterlerle ölçemeyiz, aynı prensiplerle ele alamayız. Monarşi bir sistemdir, ancak en görkemlisi Büyük Selçuklu Devleti'dir ve sonunda da gelip Osmanlı'nın temelini teşkil eden bu topraklara yerleşen de onlardır.

Ama "demokrat" olabilmek için önce "bireysel özgür" olmak lazım. Sizin ruhunuzda ve zihninizde bireysellik olması lazım. Bireyselliğin olmadığı yerde demokrasi olmaz.

Özgür bir bireyi ve özgür bireylerden oluşan bir toplumu hiçbir şey etkileyemez. Diğer bir sıkıntı şu: bireyin hakkını arayamaması ya da daha kötüsü hakkını aramaması. Bakın dünyada en çok vergi veren halklardan biri biziz. Kendisini en çok vergiyle vergilendirmiş bir halk. Yüzde 72'lere varan direkt ve dolaylı vergisi var. Batı diyorsun, direkt veya dolaylı vergiler Batı'da ortalama yüzde 33'tür. Şimdi halk bunu arıyor mu? Bunu soruyor mu, bunun üzerine gidiyor mu? Hayır, hiçbir şey yapmıyor. Hakkını aramıyor. Kendi hakkını kendi savunmaz durumda halk.

Halkımızın gelenek haline gelmiş böyle yanılgıları vardır. Meclisi seçmişsin, oradan hükümet çıkmış, hesap bunun üzerinden döner, her şey siyasidir. İnsanların günlük hareketleri

bile politiktir. Sen buraya bakmıyorsun, hesabı kurum ve kişilere yüklüyorsun. Şimdi sen bürokratlardan bir şey bekleyip bunların, siyasilerin peşine düşmeyeceksin. Sonra da "Bu düzen değişmez" diyeceksin. İşte buna hakkın yok. Bürokratlar hükümete karşı hesap verir. Sen de hesabı siyasi iktidardan yani hükümetten soracaksın.

"TOPLUM KOLAYCILIĞA KAÇIYOR DEVLET BABADAN BEKLİYOR."

Günümüzde toplumumuzun en büyük sıkıntısı şudur: **Bizim toplum kolaycılığa kaçıyor, hep birilerinden bekliyor**. İnceleyin bak hep bu "Devlet Baba" meselesi ta eskiden beri vardır. Çünkü mülk, para, adalet de devlette. Bizim geleneklerimizde Osmanlı' da dahi mülk Sultan'ındır. Mülk, Hakan ve Kağan'da da Padişah ve Sultan'da da devlette. Yani izafi anlamda onundur. Sizin özel mülkleriniz falan olabilir ama padişah istediği yerde, istediği arazide, istediği coğrafyada, istediği bölgede size mülk tahsis edebilir. Araziler, emlaklar verebilir veya sizden alabilir.

Toplum kolaycılığa kaçıyor, devlet babadan bekliyor da acaba devlet baba da babalık yapabildi mi?

Hayır, çok uzun yıllardır bu devlet ne sosyal devletliğini ne demokratlığını yerine getirebiliyor. Bakın kartvizitler, aracılar, unvanlar, başkanım, başkan yardımcım, bir sürü sıfatlar, bunlarla yürüyor her şey. Ama şu var; bu milleti de böyle alıştırdılar biliyor musunuz? Çünkü millet birey olarak bir hastanede, bir eğitim kurumunda, devletle ilgili yapılacak bir mali meselede, bir tapuda, bir kadastroda işini yapamadı. Yapamadığı için daima birini aradı.

Ya bir ilçe başkanının kartvizitiyle gitti, ya bir milletvekilinin kartvizitiyle gitti!

Onlar da bunu hep istismar ettiler. Şimdi bu ülkede garip bir şey vardır: Normalde halktan birisi olup bürokratik bir unvana siz de karışırsanız, siz de onun ötesine geçince, siz de değişik bir insan oluyorsunuz. Otorite, güç. Yani beyliği alakasız birine vermişler, her mahalleye, her kavşağa sopalı bekçi dikmiş derler. Buna benzer şeyler oluyor, yani aşılamadı bu. Ama demokrat olacaklar bunun başka yolu yok. İnsanların demokrat olmaları için özgür ve cesur olmaları lazım. Devamlı bir yerden bir şey bekliyorlar. Kolaycılık. İşler kötü gidiyor mesela, hemen şu kurum mu, bu teşkilat mı, bu örgüt mü, şu bilmem ne mi? O da hemen sanki bunun hamisiymiş gibi. Burada halk vardır, meclisi vardır, hükümeti vardır. Bu kimsenin aklına gelmiyor

Yönetimler, toprakların üzerinde kaynaklarıyla beraber yaşarlar. Bağımsız ve özgür yaşayacaklar, hepsi bu kadar. Geri kalan hepsi kamu hizmetleridir. Kamu hizmetleri yapılacaktır. Kamu hizmetlerinin nasıl yapılacağını meclis yasalarıyla düzenleyecek, hükümetler yürütecek. Halk, meclis ve hükümet... Her şey bu üçlüde bitecek. Her şey burada çevrilecek. Fakat halkın, meclisin iyi çalışması için bunu denetle-

mesi lazım. Çünkü esas olan budur. Ölüyor mesela. Kim ölüyor, halk ölüyor, halktan bir çocuk ölüyor. Para kimden geliyor, vergiler bilmem ne, halktan geliyor. Bu bunları seçmiş bunları denetleyecek. Bunlar da halka layık olacak gibi çalışacaklar. Hükümet halkın huzurunu kaçıramayacak, neşesini kaçıramayacak; Atatürk'ün pek kullanılmayan sözüdür; ***"Bu ülkede hiç kimse halkın huzurunu ve neşesini kaçıramaz."*** İnsanlar devletin boyunduruğu altına girmişlerdir. Neden? Birincisi; can ve mal emniyeti sağlamak için. İkincisi; adaleti getirmek için girmişlerdir. Devleti bunun için var etmişlerdir. Doğal yaşamda devlet diye bir şey yoktur, mülk de yoktur. İnsanlar daha huzurludur. En akıllı olanları başa getirmişler, neşeli ve huzurlu bir şekilde binlerce yıl yaşamışlardır.

Ancak daha sonraları kurdukları devletlerden ve sistemlerden şikayetçi olmuşlardır. Peki devlet dediğin kim? Devleti kuran kim? Sen, ben, hepimiziz. Hesap sorma diyen kim? Sistem. İşte burada bir kör dövüşü vardır. Yani seçimleri bir şekilde yürütüyorlar. Bakın, Doğu Anadolu'daki illerden birinde doğmuş, büyümüş, ailesi kökeni oralı. Bunu alıyorsun Akdeniz'deki güneydeki illerden birinde aday gösteriyorsun. Bir örnek vereyim, diyelim ben Antalyalıyım. Bana diyor ki "Erzurum'dan adayımsın." Tamam o da benim memleketlim. Bana diyor ki "Seç Vanlıyı." Nereden? "Antalya'dan."

Güzel de. Ne dersen de. Orada doğmak başka, büyümek başka, ordan milletvekili olmak başka. Ben bunları ne kadar konuşursam konuşayım... Olamaz böyle bir şey. Bu şehirde adam yok mu? Çıkmıyor mu aday göstereceği? Van'dan buraya adam getiriyorsun. Hayır, Van'a da Kayseriliyi götüremezsin. Ne dersen de yani. Böyle bir şey olamaz. Bir ilde doğmuş büyümüş başka bir ilde aday göstereceksin? Ormanda doğmuşu kayalıklara, kayalıklarda doğmuşu ovaya aday göstereceksin. Burada bir doğa bozukluğu var. Efendim, bizim insanımız... Elbette bizim insanımız, ama bana kalsa valileri bile aynı vilayetin çocuğundan yaparım. Evet, aynısından yapacaksın. En iyi o bilir kardeşim. En iyi onlar bilir. Gel memleketini idare et. Merkezi hükümet, kanunlarımız neyse o çalışacak. Merkezi hükümet de hazine de ordu da bende. Sen de nerenin çocuğuysan oranın valisisin. A'dan Z'ye bütün sistemin genelinde ve özelinde reform, reform, reform. Yoksa PKK şuymuş da şöyleymiş de olmuyor.

Kitabınızın birisine Montaigne'in bir cümlesiyle girmişsiniz ilgili bölüme: "Bir gün yaşadıysanız, her şeyi görmüş sayılırsınız. Bir gün, bütün günlerin eşidir. Başka bir gündüz ve başka bir gece yoktur." aynı günleri mi yaşıyoruz?

Aslında dünya tarihinde, insan yaşamına baktığınızda hiçbir şey değişmez. Değişen şudur: yollar genişliyor, binalar büyüyor. Ne gelişiyor işte konuşma, çeşitli alet edevat, teknoloji gelişiyor. Zaman kazandırıcı birtakım şeyler geliyor. Fakat insanoğlu doğasıyla, karakteriyle ilgili bir arpa boyu yol alabilmiş mi? Savaşlar hâlâ var, kan hâlâ var. Dünya hâlâ aç ve hâlâ dünya adaletsiz. Doğru mu, değil mi?

Montaigne'e gelelim şimdi. Bizim haddimiz değil, ama böyle ünlü bir filozof yerden göğe kadar haklı. Aslında insanlar dünya hayatında oyalanıp gidiyorlar. Şimdi, bütün doğa-

yı incelediğinizde bütün canlı türleri yani tek hücrelilerden, omurgalı, memelilere kadar tüm türleri incelediğinizde şunu görüyorsunuz. Bütün bu canlıların bir tek amacı var. O da yaşam boyu huzurdur. "Huzur". Bu olmadan hiçbir şey olmaz. En büyük ihtiyaçları budur: "Huzur" ve "güven".

Şu anki siyasal sistemimizde, şu anki demokrasi dediğimiz sistemde siyasi partilerin durumuna baktığımızda, gerçek anlamda bize o huzuru demokrasiyi sunuyorlar mı?

Bir ülkede demokrasinin gerçek olması için o toplumdaki mevcut bireylerin kadın veya erkek hepsinin özgür iradeli olması lazım. Hür iradesi olmayan, beslenme, barınma problemini halletmemiş toplumlarda gerçek anlamda demokrasiyi oturtturmak zordur. Bu tip toplumlarda demokrasi diye başladığınız zamanlarda bile sonunda iş yozlaşmış demokrasiye gidebilir. Çünkü aç ve cahil insanı istismar etmek çok kolaydır.

"TÜRKİYE'NİN İKİ DÜŞMANI VAR: CEHALET VE YOKSULLUK!"

Bence Türkiye'deki bütün meselelerin iki tane düşmanı, besleyicisi var. Bu sonuçları iki olgu yarattı. **Biri cehalet, ikincisi yoksulluk.** Mevcut hükümet ve geçmiş hükümetler, bu iki düşmanı yenemedi. Bir yere kadar geldiler, götürdüler ama gerçek anlamda bunlarla baş edilemedi. Bunlar hep var. Böyle olduğu zaman da iş hemen feodal yapıya doğru gidi-

yor. İnsanlar beslenme, barınma derdi çeken canlılar oldukları için, hayatiyetlerini devam ettirebilmek için, bir sürü vaatlere, birtakım kendilerine sunulan imkânları tercih ediyorlar, dolayısıyla sizin arzu ettiğiniz gibi, düşündüğünüz gibi bir denetim yapılamıyor. Halkın hükümetleri denetleyemediği yerde demokrasiden söz edilemez. O daha önceki sizinle yaptığımız söyleşilerde de görüldü. Oradaki programlarda da belli. Bir toprak var, üzerinde yaşayan millet var, halk var, topluluk var, bunun temsilcilerinden oluşan Meclis var ve hükümet var. Yani bu çark bunların üzerinde dönüyor. Yalnız bunun esas öğesi, yani çıkış noktası ve her şeyin demokratça olması, bu halkın bu sistemi denetlemesiyle mümkün. Halk **"Ben oy attım"** deyip kenara çekilemez. Sahip olduğu hakları uygulayacak.

Nasıl denetleyecek bu sistem içinde?

Hür düşünceli olmadığınız sürece, yani bu cehalet ve yoksulluk olduğu sürece kendi çıkarlarına veya kendi şahsi kaygılarına daha rahat ram oluyor. Daha çok bağlanıyor. **"Ben oyumu verdim"** deyip gerisini yürütmüyor. Neyi yapabiliyorlar, ne kadar yapabiliyorlar, ne kadar doğru yapabiliyorlar, ne kadar ulusal ve milli çıkarlarımıza uygun, bunu tayin edemiyorlar. Bir de şu var, yolda yürüyorlar ama bu yolun nereye gittiğini de nasıl bir tempoyla bu yolun yürüneceği konusunda da tam bilinçli değiller. Bilinç yok. Yani cehaletten kurtarılmayan, cehaleti sıfırlanmamış ve fakirliği, yoksulluğu ortadan kaldırılmamış bir toplumda gerçek demokrasiyi yerleştirmek çok zor çünkü canlı olarak başka sıkıntıları var.

Yaşam kaygısı var. **Yaşam kaygısı olan ve günlük sıkıntıları beslenme dahil, dertleri olan bir canlıdan, böyle asil, yüksek duygular, idealler bekleyemezsiniz.** Ben hep buna bağlıyorum. Bugün ülkede ne kadar sorun varsa bütün sebep budur. Bu ikisi için seferberlik tarzında çalışmalar yapılmalıdır. Bu organize edilememiştir, başarılı olunamamıştır. Bir şeyler yapmışlardır, ama işte, gelinen yer buraya kadardır.

Bu sayılan hususlar aslında terörün de neden 30 yıl sürdüğünü açıklayan hususlar. İşte bu nedenler 30 yıldır bitirmedi terörü. Yani, bu şekliyle sayılan "Neden bitmez"in nedenleri ortadan kaldırılmadığı sürece, biz yani bütün yönetimler olarak, halk olarak bu sıkıntıları çekmeye devam edeceğiz. Herkesin yapması gereken işler var. Kendi gücü kendi imkanları kendi yetki ve sorumlulukları içerisinde. Herkes kendi üzerine düşeni yapacak ve bu mücadeleyi başarıyla sonuçlandıracağız.

Aslında burada işler siyasi parti yasalarına kadar dayanıyor. Seçim yasalarına kadar dayanan meseleler var. Dokunulmazlıklara kadar giden meseleler var. Halkımız dokunulmazlık meselelerini de zaten anlayabilmiş değildir. Bana göre Küre Dağları'nda bir çoban neyse, Meclisteki o şahıslar da aynıdır. Bu ülkenin bir insanıdır. Ama bunlar var olduğu sürece çözemiyorlar, halledemiyorlar ve altından kalkamıyorlar ve bir fasit dairede devamlı dönüyorlar.

Sizce, halk ağlıyor mu?

Her yerde! Ne zaman halkın karşısına çıksak şikâyet, şikâyet. Meclisten şikâyet, milletvekillerinden şikâyet, ondan şikâyet, bundan şikayet... İşi gücü şikâyet etmek. O da bir başka hayat. Şikâyet ederek yaşamak. Onu seçen sizsiniz, karar veren sizsiniz. Oy veren siziniz. Sen önce verdiğin kararı sorgulayacaksın kimi seçeceğini, kimi oylayacağını, kimi göndereceğini, kime yetki ve sorumluluk vereceğinden önce sen sorumlusun. Yani birey olarak, halk olarak eğer demokratsan, özgürsen sorumlusun.

"AÇ İNSANLA BİR ŞEY OLMAZ"

Ancak burada şimdi başka bir şey var: **nohut demokrasisi.** Nohut, bulgur. Yani artık bunu bilmeyen öğrenmeyen kalmadı. *"Efendim bunlar fakir, dağıtıyoruz."* Güzel ama şimdi parti mi, devlet mi dağıtıyor. Hepsi birbirinin içine girmiş. *"Efendim biz bunları alalım ama"* Akıl almaz bir şey var. Bunun nedeni şudur: Birinci ilke; hükümetler gerçek anlamda bu cehaleti ve yoksulluğu istismar ediyorlar. Cahil olanı zihinsel olarak muhakeme edemiyor, sistematik düşünemiyor, çünkü eğitim vermemişsiniz. Öbürü de aç. **Aç insanla bir şey olmaz.** O sıradan bir canlı. Beslenme derdine düşmüş. **Bundan böyle bu insanlardan yüksek kararlar, asil kararlar, erdemli duygular, büyük ve cesur hareketler falan bekleyemezsiniz.** Bu insanlar da böyle olmak istemezler, ama bu hale düşürülmüşlerdir.

O zaman bu bilinçli bir politika belki de. Halk cahil ve aç bırakılıyor yani. Her 6-7 senede bir ekonomik krizlerde mesela, çok büyük para kaybediyor Türkiye.

Türkiye'nin kaynakları kendi insanını, halkını, hem cehaletten hem de yoksulluktan kurtarabilecek ölçüde. Bunun projesini, planını yapsınlar. "Seferberlik" diyorum kasten bu tabire, yani hep beraber el ele verelim kucaklayalım meseleyi hiçbir şey kalmaz. Türkiye'de müsrif devlet var. Bir makama birini getiriyorsunuz, A bürokratı, B bürokratı. 4 tane arabası var, 3 tane arabası var. Yok Land, yok Volvo, yok şu, yok bu. Ne gereği var bunun? Her yere gidin bakın, adı hâlâ Osmanlı döneminden kalma orada bir bina vardır: "Konak" Hâlâ konak yazar. Ne konağı? Padişahlık döneminden. Ne konağı? Bir tane bina işte. Hükümetin binası. Kaymakamdır, validir şudur budur. Hayır, konak. Bir de üstelik mimarisi falan, mühendisliği falan abur cubur olan binalar da var Anadolu'da ona da konak yazmışlar. Konak lafına da yazık etmişler. **Ben Türkiye'de kaynakların asla doğru ve bilinçli kullanıldığı kanaatinde değilim.** Türkiye hep lükse kaçıyor. Bu devletin bu toplumun yapacağı şey değil. Her şey lüks bir de gelen paraların kullanımı konusu var. Üretime gelmeden, üretmeden bir şeylere sahip olmak konusu var. Şimdi, ***"İstikrar bozulmasın."*** Klasik bir laf var, ürkütür insanları.

Nedir istikrar?

İstikrar şöyle... İstikrar lafı korkutuyor insanı. ***"İstikrar bozulur"*** deyince dengesi bozuluyor sokaktakinin. Neden bozuluyor? Çünkü sokaktakinin 64 milyar dolar kredi borcu var. Kredi kartlarından borcu var bunun. Şimdi o korkuyor bundan. Bağlanmış bir defa. İstikrar lafı duydu mu ödü kopuyor. Şimdi denetleyebilir mi bu insan? Kimi denetleyecek? Bunda ulvi duygular, yüksek asalet, birinci sınıf erdemlilik aramak lazım. Yapabilir mi bunu? Türkiye körebe oynuyor. Konuşmalar da kalıp; konuşacaksan, senin ağzından benim kulağıma uygun veya ben konuşacaksam senin kulağına uygun konuşmalar. Bence zaman kaybetmenin bütün fırsatlarını değerlendiriyorlar. Böyle de gidiyorlar. Nereye kadar giderler? Ben geleceğe dair iyi şeyler görmüyorum. Siyasi anlamda bölgede dönen manevralar itibariyle hem askeri olarak hem de ekonomik olarak çok aydınlık falan gördüğüm yok. Ama şimdilik belki böyle gerekiyor, belki bir gün gelecek daha fazla düşünecekler, daha fazla araştıracaklar. Çünkü böyle buhranlar, moralsizlikler veya şiddet şu son on günde neredeyse günaşırı şehitler kalkıyor.

Bu ülkede sorunlar ağırlaştı. Bundan sonra yapılacak olan siyaset çok alıştıkları veya aşina oldukları ve bildikleri gibi sıradan bir şey olamayacak.

Nasıl olacak o zaman?

Çok sıkıntılar var. Mesela telekominikasyon noktaları satılmış, bankaları satılmış, stratejik birçok kurumları elden çıkmış. Atatürk, ***"Ben İstiklal Harbi'ni telgrafla idare ettim"*** der. Postane, telefon gitmiş, telgraf gitmiş.

"GENÇLER VE KADINLAR MÜCADELENİN İÇİNDE OLMALILAR..."

Parayı kullanan hesap kitap yapan kurumlar gitmiş. Büyük meselelerle, sorunlarla karşı karşıyayız. Bölgede Amerika'nın Kürt ve PKK planı yürüyor. Büyük siyasi, askeri ve ekonomik meseleler var. Bunları şunun için söylüyorum: Bunların hepsi halledilebilecek, çare bulunabilecek ve sonuçlandırılacak şeyler. Ama bu yapılırken tabii çıkarılacak yasalar, birtakım uygulamalar için bunlara halkın hazır olması lazım. Benim gördüğüm şu: Son 1-1.5 yılda gençlik artık daha önce görülen bir gençlik değil. Çünkü gençlik söndürülmüş durumda. 12 Eylül darbesiyle üniversiteler yok edildi. Üniversiteler yok edilince şimdi bugün herkes gençleri yadırgıyor. Gençler bu hale kendileri mi geldiler, yoksa getirildiler mi? Getirildiler!

Sistem mi getirdi?

Gençliğin o yakıcı enerjisini ve gücünü kullanmadan toplumsal hiçbir şey olmaz. **Gençlerin ve kadınların mutlaka mücadelenin içinde olması lazım.** Ben insanların huzursuz olduklarını, kendilerini iyi hissetmediklerini görüyorum. Ama böyle bir mücadeleye, sahip oldukları bazı şeylerden vazgeçecek gibi hazır olduklarını pek sanmıyorum. Burada halkın şu demiyeceği anlaşılmasın: "Ben kendi ülkemle ilgili, vatanımla veya milletimle ilgili her şeyi her an yaparım" ancak bunu deseler de başka sorunlar var. Mesela devlet, bürokrasideki hantallık.

"DEVLETİN/BÜROKRASİNİN GENEL YAPISINDA BİR HANTALLIK VAR."

Devletin ve bürokrasinin genel yapısında bir hantallık olduğu kesin bir defa.

Evet, bir hantallık var, bu hantallığın giderilmesi lazım. Bir şeyi yapmak için 10 tane prosedürden geçiyorsun. Bunların hepsinin kaldırılması lazım. Burada ağırlık devlete verilmiş. Devlet denilen şey bir şema bunu her zaman söylüyorum. Siyasi bir örgüt, insanlar var bunun içerisinde. Hepsine bakılması lazım. Hangi para nereye gidiyor, ne oluyor, ne şekilde kullanılıyor? İşin doğrusu ben paraların genelde doğru ve uygun kullanıldığı kanaatinde değilim.

Bizim milletin ihtiyacı şu: yeni bir heyecan, yeni bir ruh, yeni bir yürek. Yeni idealler, yeni hedefler bekliyor. Gençler bir defa böyle. Öyle de geliyorlar, bekliyorlar. Şimdi insanlar hep aynı insan. Bakıyorsun partiler aynı. 50 küsur siyasi parti var. Ne oluyor? Hepsinin başında aynı lider. Ne oluyor? 22 Temmuz'dan önce kabul etmem çünkü bu ülkede bu duruma gelmek, bu koşullara düşmüş olmanın, bu sıkıntılarla yüz yüze kalmamızın müsebbibi bunlar. Müsebbibi derken yani direkt veya dolaylı. Madem yapamayacaksın, çekemeyeceksin, millet sana itibar etmiyor niye o zaman çıkıyorsun. De-

mek ki düşünmemişsin, hesaplamamışsın. Çıkıyorsun yüzde 1 oy, yüzde 2 oy yüzde 3 oy alıyorsun. Bir defa hizmet etmek için ortaya atıldığın kendi halkını tanımıyorsun. Bugün Anadolu fakir mi, aç mı bilmiyorsun. Yani artık insanlar aç. Evet, bunlara oy vermiyor başkasına oy veriyor. Bu defa ona oy verdi diye kızıyorsun. Evet, ne yapsın? Kimi gittiniz dinlediniz, kimin derdine derman oldunuz? Yıllardır insanlar bir sürü entrikalarla, dalaverelerle, şunlarla bunlarla oyalanmış. Benim gördüğüm Türk insanı siyasetten soğumuş da. Yani birtakım çıkarlar, bağlar falan var ama genelde siyasetten soğumuş insanlar. Siyasetten soğumuşlar çünkü alternatifleri yok.

Alternatif niye yok?

Yeni bir heyecan veren olgu yok, kişi yok, düşünce yok da ondan. Aslında bunun merkezi, sağı, solu diye bir şey yok. **Bunların hepsi eski iki kutuplu dünyanın sözleriydi.** Fakat bugün Türkiye'deki sıkıntı; baş yok, birleştirici yok, toparlayıcı yok. Aslında var gibi görünenler var, ama bunların hiçbiri doğal değil. Doğal olmayan hiçbir şey tutmaz.

Neden doğal değil?

Bizim çocukluğumuzda diyelim 50'li yılların sonunda diyelim Kıbrıs'ta bir şey oldu. Hiçbir iletişim yoktu Anadolu'da, Trakya'da. O bataryalı küçük radyolar. Kıbrıs'ta diyelim bir Türk'e, bir Rum bir şey yaptı. Bakın o radyolardan duydukları an Erzurum, Adana, Edirne, Tekirdağ, İzmir, Konya ayağa kalkardı. Kendi kendilerine doğal olarak yapıyorlardı. Hissederek. Kimse kimseye bayrak falan vermiyordu. Gelin diye kimse kimseye 500 tane mesaj çekmiyordu. Kamyon, otobüs göndermiyordu. İşte doğallık budur. Bu yok.

Peki bu doğallık ne oldu şimdi?

Zaman içerisinde yok oldu. Şimdi yeniden bunların harekete geçirilmesi lazım. Çünkü cepheleşme var ülkede. Bölünüyor ülke.

Basında bölünmüş durumda.

Ben bir şey söyleyeyim: Şiddetin, buhranın ve moralsizliğin olduğu yerde hem zayıf hem kuvvetli, hem aptal hem akıllı bunun bedelini öder. Zayıf ve aptallar daha önce, erken öder. Akıllı ve kuvvetliler de biraz gecikmeyle mutlaka ödeyeceklerdir.

O zaman bu sıkıntılar aşılamazsa analar da ağlamaya devam eder.

Sadece bu nedenlerden dolayı değil başka yönlerden de analar ağlıyor. Ama ölümler milleti daha çok yaralıyor. Kan, şiddet ve terör ortadan kalksa diğer meseleler olsa bile bu kadar acı çekmezler. Yani bu biter anlamında demiyorum. Başka şeyler biraz daha yumuşak ve daha düşük gelebilir; ama kan, şiddet ve ölüm olunca etkiler de çok daha büyük ve geniş oluyor.

Sayın Pamukoğlu, "Her şeyi yapmaya karar verdiğiniz gün, şanslı gününüzdesiniz" diyerek bitirmişsiniz bir kitabınızı. Henüz her şeyi yapmaya karar vermedik galiba veya o noktaya doğru gidiyor belki ülke?

Bu işlerin üstesinden geleceğiz başka bir yolu yok. Fakat çok sıkıntı oldu, özellikle halka sıkıntı oldu. Meclis, hükümet, diğer partiler bunun içerisindeki insanlar ve bütün sivil toplum kuruluşları. Yüzlerce dernek var, vakıf var. Herkesin hep beraber çok iyi düşünmesi lazım. Bireylerin de en azından fikren düşünme ve daha çok bilgisi olması lazım. Bu böyle olur. Bunun üstesinden geleceğiz. Bir şeyleri yırtmamız gerekiyor. Bazı ipleri kesmemiz gerekiyor. **Konuşmaları kendi kulağımız için yapmamalıyız. İnsanlar bazen kendi kulaklarına konuşurlar. Kendileri dinlerler.** Bu duruma düşmememiz lazım. Sökeceğiz bunu. Bunu derken de yönetimdeki parti, diğer partiler, meclis, halk, şu bu... Meseleye daha bir üstünden bakmamız lazım. Neticede herkes bu ülkede yaşayan insanlar, yani bu ülkenin çocukları.

Söküp atacağız. Ama bazı bağımlılıklardan kurtulmamız lazım. Çeşitli bağımlılıklar var. Çeşitli kalıplar, zihinler. İnsanlar çok sıkıntılara düşmüşler yani elinde olmadan da insanlar birçok kalıplara düşmüşler. Zihinsel örgüler, ruhsal örgüler. Bunlar kırıldığı an her şeyi aşarız. Ama bunun her yerde kırılması lazım. Siyasetçisinde de bürokratında da halkında da tüm mesleklerde mutlaka kırılması lazım. Kırmak zorundayız, başka türlü aşamayız. Çünkü kıramayınca ne oluyor? Yaratıcılığımız azalıyor yani çare bulma yeteneklerimiz azalıyor. Bir de neyin ne olacağını kestiremiyoruz, tahlil edemiyoruz. O zaman hep sıkıntıya düşüyoruz.

Öngörülerimiz azalıyor. Bir ulus, kendi onuruna bu kadar düşkün olur. Özellikle bizim milletimiz çok düşkündür. Sıkıntılı dönemlerde bir ulusun, halkın yapacağı şey şudur: onuruna ve şerefine sarılmaktır. Sizin sahip olduğunuz ten, büyük güç budur.

"PEKMEZİNİZ İYİYSE SİNEK BAĞDAT'TAN GELİR."

Siyasete atılmadan önce sizin için "Osman Pamukoğlu sadece askerlik konuşsun" diyenler vardı, sizce de öyle mi?

Şimdi bakınız "Osman Pamukoğlu askerlik konuşsun." Baştan beri ne anlatıyoruz? Bu devlette en üst unvanı taşıyan kişi ile Ağrı Dağı'ndaki çoban, siz ve ben bu ülkenin eşit haklara sahip bireyleriyiz. Ve yasalar nezdinde hepimiz her şeyi özgür ve tam insiyatifle istediğimiz gibi konuşuruz.

"Osman Pamukoğlu askerlik konuşsun." Bunun nedeni korkudur. Diyelim ki, o siyasetçi. Senin göbeğini siyasetçi mi kesti? Diyelim ki ben askerim, benim göbeğimi asker mi kesti? Meslekse yaptım. O zamanlar politika konuştuğumda rahatsız oluyorlardı. Peki ben, Osman Pamukoğlu kimim? bu ülkenin, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin vatandaşıyım. Sen ne kadar vatandaşsan ben de o kadar vatandaşım. Bu kadarı yeter. Ne alakası var? Askerlikse yaptık, bitti, tamam karde-

şim. Bu kadar. Bunun başka bir şekli yok. Onlar biraz da şu: "Askeri meseleler konuşun." Askeri meselenin nesini konuşacaksın? Konuşacak ne var, görmüyor musun her şeyi? Bir sürü kitap yazıldı. Başka tonlarca da kitap var bu konuyla ilgili. Herkes de yazmış. Sadece askerleri emekli olanları demiyorum. Kuzey Irak harekâtını yazanlar var, bilmem ne, neler neler, envai çeşit. İyi kitap kendini övdürür. **Sizin pekmeziniz iyiyse sinek Bağdat'tan gelir**. Sizin bir şey söylemenize gerek yok.

"ARDINDAN YÜZ KÖPEK HAVLAMAYAN KURT, KURT SAYILMAZ."

Bir de "Osman Pamukoğlu askerlik konuşmasın" diyenler var. Bununla ilgili belli bir kesimden çok ciddi tepkiler var.

Şimdi kime yaranacaksınız anlayabildiniz mi? Ben bu **"Osman Pamukoğlu askerlik konuşmasın"** diyen kesime daha da kızgınım.

Bunlara sadece yazık diyorum. Tevazu demek ki bir işe yaramıyor. Bir daha arz edeyim Dağ ve Komando Tugay Komutanı Hakkari Bölge Komutanı olarak. Kan gövdeyi götürdüğü dönem 26 ay. Hani övünüyorlar ya 26 kere Kuzey Irak'a girdik, çıktık diye. Onun 21'ini biz yaptık. Onu yapan biziz. Önce çocuklarım sonra ben. Tabii tepki olacak. Kıskançlık ve haset insanın doğasında var. Biz bu 21 harekâtı yaparken neredeydin?

Görüyorum kitaplarıma tepki daha çok onlardan geliyor. Rahatsız olanlar var. Bu korku var ya korku, ben çok iyi bilirim onun ne olduğunu. Korku insanlara her şeyi yaptırır. Elbette, tepki olacak; normaldir. Her zaman söylerim bir kere daha söyleyeyim, Türk-Moğol atasözü: **"Ardından yüz köpek havlamayan kurt, kurt sayılmaz".**

Bunlar daha beni anlayamadılar. Ben halktan biriyim kardeşim. Bu korku ne? Halktan biri olarak yazıyorum, çiziyorum, konuşuyorum ve halktan biri olarak hesap soruyorum.

Yani diyorsunuz ki ben halktan birisi olarak hem konuşurum hem de hesap sorarım!

Tabii ki ama sadece ben değil. Halk kimden hesap soracak ki? Yani bu iyi yapıldı, kötü yapıldı, doğru yapıldı, eksik yapıldı, fazlaydı, noksandı kime soracağım birey olarak? İşte demokrasi diyorsunuz. Türkiye'de çalışmayan bu.

Demokratlık hak arama, hesap sorma işi millete, halka aittir. Bunun yöntemi, seçtikleri ve o seçtiklerinden meydana getirilen hükümettir. Öbür türlü de kolaycılığa kalkıyor halk. Halk işte **"İşler kötü giderse bizi o kurum korur, bu kurum korur"** diye bekliyor. Bu bile kolaycılık. Yok öyle bir şey. Bir kere çarkı nasıl çevireceğinin ve kendisi çarkın neresinde olduğunun farkında değil.

Bürokrasi Hammurabi'den beri vardır. İlk defa devlet hizmetlerinde memura ihtiyaç olmuştur. Devletin çarkını çevirmek için memurlar gerekiyor. Yani devamlı olan, devamlı hizmet eden insanlara ihtiyaç var. Bu Osmanlı'da da vardı.

"Kapıkulları" deniliyordu. Saray'dan maaş alanlar. Bunlar da Osmanlı Devleti'nin çarkını çevirirdi. Şimdi bunlar sınıf olarak ikiye ayrılırlar. Sivil bürokratlar ve askeri bürokratlar. Ama bunların her biri monarşi olsun, oligarşi olsun, aristokrasi olsun, demokrasi olsun, her zaman siyasi iradenin denetimi, kontrolü, kararları ve yönetimi altındadır.

Öyle olmak da zorundadır!

Öyle olacaksınız zaten. Devletin memuru ayrı, devletin siyasi meseleleri, politikaları, diplomasisi ayrı şey.

Bürokrasi; devamlı hizmet edenlerden, Siyasiler; gelip gidenler oluşur. Gelip gitmeyi ayarlayan ve tanzim edenler ise bireyler ve toplumdur. Bürokratlar hep aynıdır yerinde durur değişmezler. Siyasiler biri gider, biri gelir. Asıl mesele ise bunların da kendi aralarında kim gelecek kim gelmeyecek konusudur. Esas çark burada döner. Asli çark budur.

Bürokratların eğer hükümetle, siyasi erkle bir meselesi varsa bir tek yapacağı şey var. Bırakır giderler. Yani uyuşamıyorsan, zaten güçlü bir hükümet uyuşmamayı kabul etmez. Alır görevden. Hayır çok böyle ilkeli ve idealist bir insansan, baktın ki hükümetinle uyuşamıyorsun bazı fikirlerde, düşüncelerde, görüşlerde, ilkelerde; yapacağın bir tek şey vardır: ayrılıp gideceksin.

İstifa edeceksin!

İstifa edeceksin. Bunun başka açıklaması yok. Hem uyuşamıyorsun hem duruyorsun. Böyle bir şey olmaz. Eğer böyleyse hükümetin zaafı vardır. Bürokratı görevden alması lazımdır.

Türkiye'de hem Çankaya Köşkü hem Genelkurmay hem siyasi hükümet hem bürokrasi ne zaman uyum içinde çalışacak Sayın Pamukoğlu?

Kendine güvenen, kendine güveni tam, milletten iktidarı aldığına tam inanan bir siyasi irade, yani Meclis ve hükümet olduğu zaman çalışacak. Şimdi bakınız, dışarıdan sivil bir bakan geliyor veya askeri bir heyet geliyor. Avrupa Birliği veya herhangi bir ülkenin adamı. Ne yapıyorlar bunlar? Başbakan'ı ziyaret ediyorlar veya Cumhurbaşkanı'nı, sonra gidiyor mesela askerleri ziyaret ediyor. Bir askeri heyetin başkanı buraya gelebilir. Yani üniforma giyen birisi üniforma giyeni ziyaret edebilir. Onunla konuşabilir. Yani bir alt mesele vardır.

Ancak karşı taraf bu ülkeyi şöyle algılıyor ve uyguluyor. **"Madem bu oyun böyle, ben de böyle oynarım"** diyor. Eskilerin bir lafı vardır **"Hükümet içinde hükümet olmaz."** Hükümet tektir. Her şeyin sorumlusu da hükümettir.

Yani, sizin siyasilerinizden de bir şeyler öğrenmek istiyor, askerlerinizden de bir şeyler öğrenmek istiyor. Bakan siyasi biri zaten. Ben niye sizin bürokratlarınızla görüşeyim ki? Ben eşdeğer Başbakan ile görüşürüm, Dışişleri Bakanı ile görüşürüm, İçişleri Bakanı ile görüşürüm. Bitti, bu kadar. Böyle bir şey yok. Yani ikilemler var bu ülkede. Bu da alenen görünüyor. Karşı taraf da bunu bile bile yapıyor. Yani sizde böyle bir

pozisyon var diye o da size uyuyor. Yani uymuyor, o kendi çıkarı neyse ona göre hareket ediyor.

"KORKAKLIK VE CESARET BULAŞICIDIR!"

Bir de son zamanlarda bir korku kültüründen bahsediliyor, sizce şu an toplum korkuyor mu?

Korku var. Şu an çok da yayıldı toplumda. **Şantaj ve baskı olduğu açık, ortada.** Bir baskı var. *"Efendim baskı yok"* ve *"Bir etki yaratmıyoruz"* falan dense bile, onların demesi önemli değil; yani halkta bu korku yerleşmiş durumda. Halk derken sıradan halk anlamında değil. Bir şeyler yapmaya çalışan insanlar anlamında söylüyorum. Ürktükleri kesin. **Ama korkarak bir yere gidilmez. Korkaklık ve cesaret bulaşıcıdır, bulaşır, hastalık gibidir.** Toplumun genelinde bir ürkeklik var. Her zaman anlıyorsun bunu, medyasında da var. Sivil toplum kuruluşlarında da var.

Bunun çözümü yok mu? Yani bu insanlar korkularıyla baş başa mı kalacaklar?

Ölümün avcılık yaptığı yerde korku ne demek? Korkmak zayıflık işaretidir. Bir defa korkarak ve titreyerek ürkek yaşamak, yaşamak değildir ki. **Bana göre, korkan insan hiçbir zaman yaşamıyor demektir.** Üstesinden gelinir. Hiçbir şey çözümsüz değildir. Her şey yapılabilir.

Peki korkutmak neden?

Korkutmak korktuğundan kaynaklanmaktadır. İyi bir liderin her zaman hareket serbestisini ve insiyatifini tanıması lazım, tanımak zorundadır da zaten. Seni eleştirebilir insanlar. Sen lidersen onlara katlanmayı bileceksin. Genelde şu vardır yönetimlerde; efendim astları hemen *"Öyle yapma, böyle yapma."* Tamamen özgür olacaklar hata da yapabilirler, yapsınlar. Onları serbest bırakacaksınız.

Bazı kendini bilmezler der ki: *"Acaba Türkler'e demokrasi, çok partili sistem erken mi geldi?"* Hayır erken ne demek? Yok öyle bir şey. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Geciktirirseniz ne olacaktı? Daha da batardınız. Buna bile şükretmek gerekiyor. Bunu Atatürk de yaptı. Gerçi yaptı, denedi çok arzu etti; birtakım sıkıntılarını gördü, vazgeçti.

Bunun için eleştiri iyidir. Ne kadar eleştiri olursa gücünüz o kadar artar. Bu bir. İki; siz bir yere çıktığınızda ortaya biri çıkar böyle bir şeyleri kanıtlar, gösterirse otomatikman başka insanların özgüvenini sarsarsınız. İnsanlar kendilerini iyi hissetmezler. Victor Hugo'nun sözü gibi *"İnsanlarda kıskançlık ve fesatlık kendilerindeki zayıflıkları hissettikleri zaman başlar."* O bakımdan eleştiri olacak. Doğaldır da siz de bakacaksınız. Eleştirinin de şöyle olması lazım; yapılan bir şeyin daha iyi yapılmasını sağlamaya dönük. Yoksa kendi bir zamanlar bir şeyi becerememiş, yapamamış, bir baltaya sap olamamış, sonra sen gel *"O öyledir, bu böyledir"* de. Benimle ilgili meselede benim bir şey yaptığım yok aslında. Halk yapıyor. Ben kimseye *"Siteler kurun"* demiyorum. *"Günde bin-*

lerce mail bana gönderin" demiyorum. Halkın algısı o. Bunu kim yapıyor? Halk.

"Halkla bir problemim yok" bu manada mı söylüyorsunuz?

Halkla benim ne problemim olabilir ki? Bakın konuştuklarımın başından sonuna kadar halk ve millet diyorum, başka bir şey demiyorum. O gücünü kudretini bilmeden hakkını, hukukunu aramadan hiçbir şey olmaz bu yeryüzünde. Her şey onunla yapılacaktır. Atatürk boşuna mı 23 Nisan'ı *"çocuklara"* diyor. Niye Cumhuriyet'i *"gençlere"* diyor? Her şey onlarla ilgili. Ve şu anda gençler yıllar önce yapılan hataların sonucu. İşte, güya beğenmediğimiz bir kuşak oldu. Onları kim yaptı böyle, kim meydana getirdi? Üniversiteyi yok ederseniz, onun coşkusunu enerjisini yok ederseniz, işte böyle ortada her şey konuşmaya kalır. Konuşuyor, herkes konuşuyor. **Zaten Türkiye bana göre şifahi bir topluma dönmüş. Herkes konuşarak yaşıyor. Eylem yok, hareket yok. Hak arama yok. Hak arama derken, şöyle; kanunlar neyse, hukuk neyse, her şey meşru olacak. Öyle korkarak, sığınarak, masanın altına girerek falan yok böyle bir şey. Korkak ve çekingen insanlarla yapılacak bir şey yok. Toplumsal hiçbir şey olmaz, ulusal da hiçbir şey olmaz.** Ama bir ülkede büyük şeyler yapmak isteniyorsa, bu ülkenin yüzde 30 insanlarının idealist, fedakâr ve birçok şeyden vazgeçmeye hazır olması lazım. Bu ülkede bundan sonra yapılacak olan odur. Yoksa herkes şunu söylüyor: *"Osman Pamukoğlu yerinde başka birisi olsa egosundan duramaz, çoktan bir yerlere girmiş olurdu."* Hayır, benim öyle bir şeyim yok. Siyaset yapmak için bir unvan taşımama da gerek yok. Ben de şu anda halkı bilinçlendirmek, uyarmak, bilgili kılmak için uğraşıyorum. Ve şu var; siyasi tarihi, sosyal tarihi bilenler şunu bilir: bir ülkede sıkıntılar olduğunda, iki insana ihtiyacınız vardır. Bir; güçlü yazarlar. Bunlar sizi düşündürür. İki; güçlü şairler. Daha önce de söylediğim gibi bunlar sizi heyecanlandırır. Bu ikisi varsa, her şeyin diğerlerinin arkası gelir. Bu da millet demektir, halk demektir ve onun esas ateşli kısmı olan gençler demektir. İnsanın olmadığı yerde hiçbir şeyin kıymeti yok. Her şey insana dönük olacak. Çünkü belli bir ömrü var onun. Onu sıkıntılara sokmanın, ona azap çektirmenin, hüzünlendirmenin, kederlendirmenin hiçbir anlamı yok.

"DAĞLICA VE ÇUVAL MESELESİ İNSANLARI MAHVETTİ."

Devletler veya bireyler avcı gibidir. Hep bu örneği veririm: Ya avlarsın ya avlanırsın ya da avını kaybedersin. Her şey ulusal çıkara, milli çıkara bağlıdır. İnsanların gururunun okşanması ruhlarının tatmin olması lazım. Bunu yapacaksınız; yoksa mesele, ekmek meselesi falan değil. Bir **"Dağlıca"** insanları mahvetti, bir **"çuval"** insanları mahvetti, bir **"Bingöl'deki 33 asker"** insanları mahvetti. Herkes bunların hiçbirinin karşılığı alınmadığı kanaatinde. Halkta bu yaygın. Me-

raklı olan çıkar dolaşır. Bırakır bu Ankara'yı köy köy, kasaba kasaba, ilçe ilçe, belde belde dolaşır ve görür. Durum bu.

Evet sonuçta yine askeri bir noktaya getirdiniz hadiseyi. Yani Dağlıca ve çuval hadisesi...

Hayır, bunları silah kullanılanılarak meydana gelen meseleler olduğu için örnek verdim. Stratejik kaynaklar meselesinde de aynı, bankalar meselesinde de aynı, postane meselesinde de aynı. Bunlar insanları huzursuz ediyor. Diğer yandan bir kısmı huzursuz olurken bir kısmı da karamsarlığa düşüyor. Biri yapıyor öbürü ondan etkileniyor. Bu olaylar insanları geriyor. İnsanları bölüyorlar, parçalıyorlar. Bunun sonunda ne olacağını zannediyorlar? Ne olacak sonunda? İşte bir Ermeni meselesi, kendisi durgun sularda, derin sularda yürüyor. İşte Kürtçülük ve PKK planları yürüyor. Avrupa Birliği meselesi altüst oldu gidiyor, geliyor. Kıbrıs meselesi, Avrupalılara emanet edilmiş durumda.

Fakat kimse karşı tarafa şunu sormuyor: Siz bütün bunları karşımıza sorun olarak çıkarırken bakın 1925'de Musul'u allem ettiniz kallem ettiniz, entrikalarla oradaki Türk nüfus, Kürt nüfus belli iken İngilizlere bıraktınız. Yani 1925 Kerkük'te, Süleymaniye'de, Erbil'de Kürt nüfusu belgelerle belliyken üstelik İngiliz belgeleri ile belliyken siz; **"Madem herkes 1915'leri konuşuyor şu Musul meselesine bir bakalım"** diyebiliyor musunuz?

Bu noktada biz neden sürekli savunmadayız? Bu işler sadece savunma yaparak çözülmez. Her savunma sonunda delinir. Savunanlar erken yorulur. Savunan insanın psikolojisi bozuk olur. Bu savunma da mutlaka delinecek ve çökecektir. Bize düşen ise herkesin tarihi haklardan bahsettiği bir noktada biz de savunmayı bırakarak kendi tarihi haklarımızı aramalıyız. Musul meselesi, Ermeni meselesi vs. gibi.

Halkın moralini bozan sadece bunlar değil tabi. Uyum yasaları ile pek çok sıkıntı da beraberinde geldi. Ama bunlar daha çok ifade özgürlüğüne dayandığı için, kılıfına uydurulduğu.

Daha önce de sık sık belirtimiştim, ben ne yazıda ne sözde sınır konmasına karşıyım. Daha doğrusu insanların zihnine, düşüncelerine sınır konmasından hoşlanmıyorum. Böyle yaparsanız insanları baskı altına alır, kontrol altına alır, tehdit ceza, kanun derseniz sonunda beklediğinizden daha beter şeylerle yüz yüze kalırsınız. Bırak konuşsun, bırak söylesin. İki tane yazar bir şey yazdı, üç tane bir şey söyledi diye ortalığı ayağa kaldırmaya gerek yok. Biz bu kadar naif, biz bu kadar hassas, biz bu kadar özgüveni düşük bir ulus muyuz? O yazıyor çiziyorsa biz bin mislini yazıp çizer, söyleriz. Bırak söylesin ki gör kimler ne diyor. İyi bir lider bunu bilir.

Türkiye ile ilgili birçok sıkıntı saydık, çok mu zor üstesinden gelmek veya neden çözülemiyor bu sıkıntılar?

Bizim coğrafi üstünlüğümüz, bizim kaynaklarımız, bizim nüfus gücümüz ve bizim neleri yapmaya muktedir olduğumuzu bu yönetimler hiçbir zaman kavrayamadı ve kullanamadılar. Bu coğrafyada bu nüfus ile bu kaynaklar ile hiç kimse hiçbir şekilde bizimle baş edemez, pazarlık yapamaz. Biz bu güce sahip bir milletiz ve devletiz. Bütün mesele yönetim-

lerden geliyor. Ben bunu şöyle ifade ediyorum, **bizde sıkıntı kuyunun derinliğinden, dipsizliğinden değil, ip kısa ip. Sıkıntı burada.**

"SIKINTI KUYUNUN DERİNLİĞİNDE DEĞİL, İP KISA."

Yani yönetim mi diyorsunuz?

Evet yönetimler sıkıntılı. Fakat halk da sorumlu başına gelenlerden veya içinde olduğu durumdan. Her zaman şunu söylüyorum: parlamenter bir sistemde iseniz, demokrasi ile yönetiliyorsanız meclisin ve hükümetlerin denetlenmediği yerde demokrasi olmaz. Demokrasi olabilmesi için, bir bireyin demokrat olması, güçlü bir yüreğe sahip olması için de özgür olması lazım. Özgür olmazsa cesur olamaz. Cesur olmazsa vermesi gereken kararları veremez. **Ama bu ülke 80 yıldır cehaletle baş edemedi. Fakirlikle yoksullukla baş edemedi.** İnsanların mideleri beyinlerinin önünde olduğu sürece beyin, olması gerekeni yapamaz.

Bir de son dönemde şöyle bir ilişki kuruluyor Sayın Pamukoğlu, tam özgürlük ve demokrasi dediniz de... Demokrasi ve terör ilişkisi sanki terör ile ilgili önlemler artarsa insan hakları ihlal edilmiş dolayısıyla demokrasimiz yok olacakmış gibi bir ikilem önümüze konuluyor.

Yok öyle bir şey. Bunun ne ilgisi var insan hakları ile? İnsan hakları başka bir şey terör başka bir şey. Batı Avrupa'da yaşayan veya merkezi Avrupa'da bulunan bir ülkenin mensubu olarak mı düşünüyoruz kendimizi? Sizce biz hangi coğrafyada yaşıyoruz, etrafımızda neler var? Ne entrikalar dönüyor etrafımızda? Ne çabuk unuttular Ortadoğu'daki sorunları, Büyük Ortadoğu Proje'lerini, Kafkaslar'daki meseleleri... Çok yakın bir zamanda Karadeniz'de olan gariplikler unutuldu mu? Gemiler boğazdan geçiyor, Karadeniz'e giriyor falan. Yani bu toprak ve bu coğrafya sel altında bir yerdir, rüzgâr altında bir yerdir. Sıradan devletler bu toprakta, Anadolu'da barınamaz.

Nasıl devletler durur?

Yani birçok medeniyet geldi belli bir sürede ömrünü tamamladı. Burada güçlü yönetimler, güçlü hazineler ve güçlü ordularla durabildiler. Hazine güçlü, ordu güçlü, en başındaki yönetim güçlü, gerçek önder ve liderlerle bu topraklarda durdular. Başka türlü mümkün değil.

İnsanların şehirlerde, dağlarda, karakollarda, yollarda öldürüldüğü, kaçırıldığı, mayınlandığı, bombalandığı yerde neyin demokrasisi? Silah çekmiş, kan var, şiddet var. Silah niye çeker? **"Benim bazı isteklerim var." PKK'nın istekleri siyasal. 1978'den beri belli.** Bunu evelemenin gevelemenin âlemi yok. Kürdistan aşağı, Kürdistan yukarı, yok bağımsız, yok federatif, böyle gidip gelir. Konjonktüre bağlı; siyasi ortama bağlı ve koşullara bağlı gidip gelir. Değişmez olan bu. ***"E ben silahla yapacağım, seni buralardan atarım vs"*** at o

zaman. Bunun demokrasiyle ne ilgisi var? Silah çekmiş çoluk çocuk öldürüyor, gidiyor İstanbul'u bombalıyor, İzmir'i bombalıyor, Diyarbakır'ı bombalıyor, karakollara saldırıyor, neyin demokrasisi? Yani ne olacak da bunlara bu şeyler sağlanacak? Bir de genel laflar var hiç değişmez; **"Efendim siyasal, ekonomik, kültürel, sosyal haklar..."** Adam silah çekmiş bana benden demokrasi istiyor. Buna gülerler.

"AŞILANMIŞ İNSANLAR DEĞİŞMEZ"

Biraz önce sorunların aşılmasında sıkıntıların yönetimlerden kaynaklandığı ve sorunların aşılmasının kolay olduğunu söylediniz. Peki bu yönetimde duran insanlar hiç mi değişmezler, hatalarından dönmezler?

Farkında olmadan yaptıkları söyleme göre taraflar, ideolojiler var aslında ortada. Yani görünen ideolojiler var. İdeolojik saplantıların sonu yok. Toparlanacak ve mutlaka toparlanmaları lazım. Başka bir yolu yok. ***"Değiştik öyle olduk, böyle olduk."*** yıllardır aynı öyküyle gidiyorlar. **Aşılanmış insanlar değişmez.** Nasıl aşıladıysanız öyle gider. Hiçbir şey değişmez. Hiçbir şey değişmeyecektir. **Yalnız feodal yapıdan gelen her şeyin sonu köleliktir, köleliğe gidecektir.** Zaten yeryüzünde 19 medeniyet gelmiş ve geçmiştir. Özgürlüklerin sonu kölelikle bitmiştir ve tekrar yeni hareketler yeni farklılıklarla tekrar özgürlüklerini elde etmişlerdir.

Bu kadar özgürlük ve birey haklarından bahsetmişken, çok konuşulan dokunulmazlıklar hakkındaki düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Bir cümleyle özetlersek; adil olmayan yani hakkaniyete dahil olmayan şey **"dokunulmazlık."** Ne demek yani dokunulmazlık? Daha önce söyledim. Kim kime neden dokunamasın ki? Küre Dağı'ndaki çoban neyse, buraya onun gönderdiği adam da odur. Dokunulmaz ne demek, öyle bir şey olabilir mi? Suçları var, haklarında davalar var, vs. var. Meclise girdi diye buna dokunmayacağım. Böyle bir şey var mı?

Ben hak ve eşitlik kelimesini çok kullanırım. Hem hak hem eşitlik yan yana. Günlük konuşmamda hak yani adalet duygusunu en üst düzeyde tutarım. Her zaman her yerde günlük yaşamımda dahi buna çok dikkat etmişimdir. Eşitlik de aynı, çünkü hakkın yenilmesi veya eşitliğin olmadığı her şeyde, her konuda, aklınıza ne geliyorsa sosyal, ekonomik, siyasal beni çok rahatsız ediyor. Günlük yaşamda da öyledir. Mesela güçlü birisinin masum veya zayıf birini ezmeye kalkdığını görsem benim kenarda ona bakmam mümkün değil. Mutlaka işin içine girerim. Bu biraz da doğamdan geliyor, beraber olduğum beni tanıyan herkes bilir bunu. Bu gibi şeyleri kaldıramıyorum. Bunun bana yapılmasıyla hiç ilgisi yok. Zayıf birine yapılırsa yani fakir, yoksul birine yapılırsa, masum birine yapılırsa; yani güçlünün hele bunu yaptığını görürsem, buna benim dayanmam mümkün değildir. Konu ne olursa olsun.

"DEVLET SİYASİ BİR ÖRGÜT; İLK İŞİ ADALET VE GÜVENLİK SAĞLAMAK."

Sizin sürekli bir öneriniz var "İdam geri getirilsin" diye. Bakın, Tercüman gazetesi bu konuyla ilgili anket yaptı, ankette yüzde 92 "Evet, idam geri gelsin" diyor.

Nedendir o? Kan akıtıldığı yerde, yani çoluk çocuğun öldürüldüğü yerde siz İstanbul'un, İzmir'in veya Diyarbakır'ın herhangi bir mahallesinde, sokağında insanların canını almaya karar veriyorsunuz da birinci vazifesi güvenlik olan devlet, sizin yaşamak ve yaşamamanız konularında neden karar vermeyecek? Eğer siz bunu yapmazsanız –bu caydırıcı bir şey- herkes şöyle inanır: Ben müebbet hapis alırım, şu kadar alırım bir gün bir iktidar gelir bu cezanın şu kadarına af çıkartır. Bu ona umut verir. Böyle umut olmayacak. Bu umudun önünü kesmeniz lazım. Bakın göreceksiniz gelecekte Avrupa, idamı geri getirecek. Çünkü dünya oraya gidiyor. Kendileri kendi ülkelerinde idamı geri getirecekler. Bunu yapacaklar. Biz zaten içindeyiz onlar daha yaşamıyorlar. Buna mecburlar. Dünya ters döndü. Kalıpları kırdı. Eski bakışlar, şunlar, bunlar, doktrinler, ideolojiler bunlar kırıldı. Şimdi herkes birinden bir şey talep ediyor. Bunun sonu gelmez. **Devlet siyasi bir örgüttür. İlk işi de güvenlik ve adaleti sağlamaktır.** Güvenlik ve adalet sağlanmıyorsa insanlar ne diye devleti kursun ki? Hangi ihtiyaçtan dolayı? Devlet zaruri bir ihtiyaçtır, tarihi bir ihtiyaçtır. **Ama devlet, devlet gibi olacak yani hızlı çalışan bir adalet mekanizması ve mutlaka güvenlik.** Bu ikisi neden lazım biliyor musunuz? Huzur için. Devlet huzur için vardır. Bunda ekonomi de görünür ama önce güvenlik ve adalet. Bunu sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaksınız. Eğer bunu yapmazsanız birileri kitlelerin aleyhine, toplumun aleyhine, halkın aleyhine, milletin aleyhine kendi keyfine göre bir şeyler yapar. Devlette keyif olmaz. Disiplin gücü olur.

"Avrupa Birliği'ne rağmen idam geri gelmeli" diyorsunuz.

Siz bağımsız bir ülke olarak karalarınızı özgürce verebilmelisiniz. Sizin AB'ye saygı gösterdiğiniz kadar, AB de size saygı göstermeli. Burada kimse kimsenin kölesi veya uşağı olmamalı. Veya kimse kimseye medeniyet öğretmeye kalkmamalı.

"ABD'NİN BÜTÜN MESELESİ RUSYA'YI ENERJİ YOLLARINDAN UZAK TUTMAK"

Ayrıca, Avrupa Birliğinin ne olup ne olmadığı aslında şu geçtiğimiz dönemdeki Gürcistan-Rusya gerginliğinde ortaya çıktı. Kıpırdasın bakayım. Hani nerede siyasi gücü? Hangi güç? En fazla ne yapacak? Ambargo koyacak, görüşmeler vs. olacak. Orada bir de Putin faktörü var.

Nasıl değerlendiriyorsunuz Putin'i o coğrafyada?

Net ve açık. Kararlı. Zamanı da iyi değerlendiriyor. Çok iyi bir siyaset yürütüyor. Herkesi sırayla dize getiriyor. Amerika'nın o bölgede manevraları var. İşte turuncu devrim, şu bu. Bir tanesi arkasında Amerika'yı hissederek -ki o da orada olduğunu gösteriyor- Abhazya'ya, Osetya'ya bir saldırıda bulundu ve hemen akabinde gününü gördü. Şimdi bir daha kıpırdayamaz. Bu dönemde Avrupa Birliği ne yapabildi? Kenardan izliyor. Rusya nasıl bir şey biliyor musunuz? Şöyle kanatlarını açmış bir yırtıcı gibi. Yani coğrafi özellik. Bir kol Avrupa'nın üstünde bir kol Asya'nın üstünde. Hiç kimse hiçbir şey yapamaz. Tarih boyunca herkes bunu denedi. Bu coğrafyaya girmek istedi bu sonsuz topraklara. Sonuçları tarihte yazar. Şimdi, bütün mesele şu: **Amerika'nın bütün meselesi şu: Rusya'yı, güneydeki enerji yollarından uzak tutmak.** Azerbaycan'ı bunun için kullanıyor. Ermeniler'i kullanıyor, Gürcüler bir hareket yaptı. Bize de talimatlar veriyor işte bir maç meselesinden gidildi oraya, giderdin gitmezdin. Çünkü onun desteklenmesini istiyor. Siyasi olarak desteklenmesini. **Çünkü oralarda sağlam olmak lazım. Esası Rusya'nın oraya gitmesini engellemek. Burada Ermenistan, Gürcistan, böyle belli güçlerden bir şey olması lazım. Rusların enerji yollarına inmesini, kaynaklarını kesmek için. Bu çok klasiktir.** Burada Türkiye ile yok maçtır, şudur, budur. Ermenistan'a gidilsin beş yüz kere gidilsin ama başkasına hizmet etmek için değil. Başkasına hizmet etmek meselesini konuşuyorsak o zaman Kuzey Irak'ı konuşalım. Madem yıllardır müttefikiz; Avrupa da müttefikimiz o zaman müttefik gibi, karşılıklı haklarımızı konuşalım. Eşit konuşacağız. **Bir şeyi veriyor görünüyorsak asgari o kadarını alırız.**

NATO da böyle...

NATO bir araç. Amerika'nın bir aracı NATO. Askeri bir kurum. Ben yıllar önce söyledim yani Nato'nun 91'den itibaren hiçbir özelliği kalmadı. Soğuk savaş kurallarına göre Sovyet tehdidi de kalmamıştı. O zaman düşman kim? Düşman yok. O zaman Nato'ya da ihtiyaç yok. Hayır birde neden askeri ittifak? İttifak ne demek? Bir düşman var, hasım var demek. Tarih boyunca korku ittifakların, ittifaklar da savaş sebebi olmuştur. İnsanlık tarihi de budur. Bu korku ve endişesi olanlar yan yana gelir ittifak yapar. Bunlara müttefik denir. Bunun sonu savaştır. Şimdi 3 yıllık, 5 yıllık, 10 yıllık meselelere bakmayın. İnsanlık tarihi boyunca, geçen 20-30 yılın hiçbir önemi yoktur. Sonunda bu işler savaşa gider.

Şimdi bakın bize nasıl bulaşacak? Şöyle ki Bulgaristan, Romanya, Ukrayna üzerinden, Abhazya'ya, Güney Osetya'ya oyna, Gürcüler kendini bir şey zannetsinler, Ermeni'yle oyna, onunla oyna bununla oyna, kuzeyden de bir çember üzerimize doğru geliyor. Eskiden 19 Mayıs'larda gençlerin içinden atladığı ateş çemberi vardı. Bu çember ona benziyor. Şimdi ortadayız biz. Aşağısı zaten belli. Aşağıda zaten sıkıntı var. Ortadoğu'nun ve Irak'ın durumu belli. Suriye ile ilgili meseleler ortada, Afganistan karmakarışık.

Afganistan demişken şuna değinmeden geçmeyelim. Oradaki Amerikan kuvvetleri, kuzeydeki kabilelerin bulunduğu

dağlık bölgelere kimseye danışmadan operasyon yapabiliyor. Bize gelince tezkere. Bize gelince müsaade.

Sovyet tehdidi kalmadı dediniz, o zaman NATO fonksiyonel anlamda bizim hâlâ işimize yarıyor mu?

Nato hiçbir zaman bizim işimize yaramadı ki, biz onun işine yaradık her zaman. Daha önce de söylediğim gibi NATO ticari bir kurumdur. Ve genişliyor. Kime karşı? Çok net; ileride gelecekte üç tane ülke var zaten bu çok belirgin. Rusya, Çin, Hindistan ve arada İran. Yani geriye kalanların hepsini neredeyse NATO'ya dahil edilecek. Afrika'yı çıkıyorum.

Ayrıca görüldüğü kadarıyla, Siyasal bir açılımı da var NATO'nun değil mi?

Nato artık siyasal bir yapıya bürünmüştür. Belirttiğim gibi gün geçtikçe üye sayısını arttırıyor. Bulgaristan'a, Romanya'ya, Ukrayna'ya yukarıya doğru Trans-Kafkaslara. Gürcistan'a indi, oradan Ermenistan'a indi. Bakınız bu yukarıdaki devleti rahatsız eden bir şeydir. Durup dururken karşı tarafı tahrik ediyorsunuz. Bakın bu tutum ve tahrik sonunda savaş sebebi olur. Artık Sovyet yok. Siz Sovyet için vardınız. Bu yapının artık lağvedilmesi gerekirken; bırakın lağvedilmeyi, genişlemeye çalışıyor. Kime karşı genişliyorsunuz? O zaman şöyle yukarıdan bakın. Rusya mı? Orta Asya Cumhuriyetlerine mi? Çin'e mi? Hindistan'a mı yoksa İran'a karşı mı? Bu genişleme, yani askeri örgütlenmenizi onun topraklarına ve sınırlarına kuşatır gibi yayarsanız sonunda ne olur? Sonunda barış için konuştuk, savunma için konuştuk vs. diyen bu örgüt, savaş tahriki eden bir kurum haline gelir. Bugünkü görüntü o. Bakınız bize en yakın örnek Irak, kaça bölündü, bizim başımaza ne dertler açıldı.

"NATO'NUN İÇERİSİNDEYSENİZ BİR YERE KADAR MİLLİSİNİZDİR."

"Türkiye bu noktada Avrupa Birliği ve NATO konusunda yalnızlaşıyor" eleştirilerini almayacak mıyız?

Niye yalnızlaşalım? Bunların hepsi korku. Niye yalnızlaşalım biz bu coğrafyada? Biz öyle güçlü bir coğrafyaya sahibiz ki. Bu stratejik anlamda yani siyasi strateji, askeri strateji olarak kullanılamıyor Türkiye coğrafyası. Bu coğrafya doğru kullanıldığı sürece bize hiçbir şey olmaz. Bakın neden? 360 derece deniz alanlarına, hava alanlarına, kara alanlarına açık bir ülkedeyiz biz. Bu Türkiye coğrafyası yani Anadolu yaylası hiçbir zaman siyasi bir güç olarak herhangi bir hükümet tarafından kullanılamadı. Bu ne demektir biliyormusunuz? *"Bu coğrafyada 70 milyonla bizim yapamayacağımız hiçbir şey yoktur."* Bu kadar açık ve acıklı bir şey. Neden? 50 yıldır işiniz gücünüz dış politikada Avrupa'ya, Amerika'ya yalvarmaktan başka bir şey değil ki. Sonuç budur. ***"Efendim dışarıda şöyle yapmışlar da böyle yapmışlar da"*** çıkıp anlatanlar vardır. Gelinen sonuç belli. **Silah alınan yer belli. Mal alınan yer belli, donatım alınan yer belli. Kullanılanlar belli. Doğru dürüst bir milli savaş sanayiniz yok. Silah sanayi yok. Hiç-**

bir şey yok. Var bir şeyler. Böyle, var gibi görünüyor. Ama hiçbiri tam değil, oturmuş değil, hızlı değil ve en önemlisi tam milli değil. Doğal olarak bu eksikliğin ucunun gideceği en önemli yerlerden birisi de Askeri örgütlenme olarak karşımıza çıkıyor. Yani **NATO'nun içindeyseniz, milli devlet olmanız bir yere kadardır.** Onların planlarına dahilsiniz demektir. Kime karşı yapıyorsunuz bu planları? Rusya'ya mı? Yoksa İran'a mı? Ya diğerleri, kimle derdiniz var sizin?

Peki, NATO'dan çıkma şansımız var mı? Böyle bir ihtimal söz konusu mu?

Çıkma, birdenbire böyle radikal bir şey anlamında değil. Her şeyin konuşulması lazım. Hak ve eşitlik çerçevesinde her şeyi konuşabiliriz. Bu Avrupa Birliği için de geçerli. Hemen söyleyeyim; Avrupa Birliği temaslarını bence hemen soğutmalı ve askıya almalıyız. Gümrük birliği dahil. Avrupa'yla şunu konuşuruz. Siyaseti bir defa kesinlikle reddettik. Böyle bir şey mümkün değil. İstanbul'a geliyor, Ankara'ya geliyor, soluğu Diyarbakır, Mardin'de alıyor. Böyle bir şey yok. AB'den gelip müstemleke valisi gibi dolaşamazlar. Ticareti konuşuruz, pazarları konuşuruz, ürünleri konuşuruz, fiyatları konuşuruz, gümrükleri konuşuruz, başka hiçbir şey konuşamayız. Kültürleri konuşuruz. Bir de uydurma bir şey, **"dinler arası diyalog"** yok öyle bir şey.

"TÜRKİYE CUMHURİYETİ DEVLETİ ULUS DEVLETTİR, ÜNİTER DEĞİLDİR."

Bu bahsedilen bizi askeri ve ekonomik olarak bağımlı hale getiren ittifaklar ve birlikler. Bizim gibi bir devletin yani tam bağısızlık zihniyeti üzerine inşa edilmiş bir devletin, ulus devlet ve üniter yapısıyla örtüşüyor mu sizce?

Ne demek istediğinizi çok iyi anladım. Bunun çok net bir cevabı var: elbette hayır. Ancak ben önce şunu söyleyeyim: Biz bir ulus devletiz, bir üniter devlet değiliz. Bu tabir kullanılıyor. Bu tabir yanlıştır. Bu tabir 1997'den itibaren **"Türkiye'deki etnik gruplar"** diye safsata bilgilerle dolu bir kitap yazıldı Türkiye'ye girdi. Burada 49 tane etnik grubun 19'u da zaten Türklerden oluşuyordu. Türkler de kendi içinde etnik. Bakın o günden itibaren "üniter" lafı kullanılmaya başlandı. "Üniter" Fransızca bir sözcüktür. Yan yana getirilmiş beraber olunmuş, eklenmiş demektir. Biz yan yana getirilmiş, beraber olunmuş falan değiliz. Biz ulus devletiz, üniter devlet değiliz. **Türkiye Cumhuriyeti Devleti ulus devlettir.** Biz tek yumruğuz. Biz devletiz. Bu devletin adı Türkiye Cumhuriyeti, milletin adı Türk milletidir. Hangi kavme veya etniğe sahip olursa olsun. Türkiye Cumhuriyeti Devletidir. Dili Türkçedir. Burada Türkiye lafı, o lafı bu lafı, bilmem kimin hakları varmış, realitesi, böyle bir şey söz konusu değil. Bu ilkelere, bu hedeflere inanmış, bağlanmış insanlarla bu topraklarda yaşayacağız. Onları huzurlu, beslenme derdinden, barınma der-

dinden kurtarmış bir toplum olarak bir millet olarak varız. Üniter lafı yanlıştır ve 97'den itibaren kullanılmaya başlanmıştır, bir tuzaktır. Biz ulus devletiz, üniter falan değiliz. Biz yan yana getirilmiş, oluşturulmuş yani yan yana getirilmiş monte edilmiş değiliz, yok böyle bir şey. Çünkü bu kitap bunu söylüyor. 49 tane etnik grup varmış Türkiye'de, Türkler de kendi içinde 19 gruptan oluşuyormuş. Hepsi boş. Bu işin aslını öğrenmek için Ali Tayyar Önder'in "Türkiye'nin Etnik Yapısı" isimli kitabını okuyabilirsiniz.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"SİYASET DEĞİL MÜCADELE"

"Sırtta üniforma, elde tüfekle siyaset yapılmaz."
Mustafa Kemal Atatürk

Sizin ilginç bir sloganınız var; "Siyasete girmek değil, mücadeleye başlamak önemlidir." diye

Ben çocukluğumdan beri yani kendi aklımı kendi insiyatifimle kullandığımdan beri bu, günlük siyasi meselelerden hiç hoşlanmamışımdır. Yani siyasetin cereyan tarzından, uygulanışından, sonuçlarından, hoşlanmamışımdır. **Benim politika ve siyaset meselemin özü ülke ve millet sevdasıdır. Ben bu dünyada elde edebileceklerimin neredeyse hepsine sahibim. Yani herhangi bir kişisel çıkar veya ihtiras ya da diğer siyasetçiler gibi rant hırsı, makam mevki hırsı, öyle şeyler bilmem ben. Benim doğama aykırı bunlar. Ben bunu siyasete girmek olarak değil, bir mücadeleye baş-**

lamak anlamında görüyorum. Benim siyasete atılma sebebim vatan sevgisi, ülke sevdasıdır. Yoksa bugünkü anlaşılan klasik manada siyaset değil.

Mevcut partilerde siyaset yapmayı hiç düşünmediniz mi?

Şunu belirteyim 1-2 parti hariç bana bütün siyasi partilerden teklif geldi. Kiminin genel başkanı, kiminin yardımcıları 22 Temmuz seçimleri öncesinde geldiler. Hayır, hepsini reddettim. Ben sizinle yapamam dedim. Neden? İki sebebi var. Birinci bu adamların dünya görüşü ve zihniyeti benimkinden çok farklıydı. İkincisi ülkeye bir şeyler vereceksek bu başka bir partiye giderek tek bir millletvekili ile orada olacak bir şey değildi bu iş.

Bakın baştan beri konuşuyoruz artık bu ülkedeki işler şahsi siyaseti aştı. Farklı bir siyasi örgütlenme lazımdı. Farklı insanlar lazımdı. Bugüne kadar siyaseti şu veya bu amaçla yapan düşünce ve fikre sahip insanlardan kurtularak yapılması lazımdı. Bunu ben çok üst manada bir mücadele anlamında görüyorum. Mücadele meselesi de kimseyi korkutmasın. Eğer bu ülke toprakları ve insanı için bağımsızlığı gerçekten çok önemliyse mecburen mücadeleye girmek zorundadır. Buna zaten hepimiz mecburuz. Yani bu ülkenin bir ferdi olarak yapacağız bunu, yürüteceğiz. Buna kimse "yok" diyemez. Benim düşündüğüm ve hayal ettiğim siyaset böyle bu şekilde bir mücadele...

Bu yaşımıza kadar bu ülkede gördüğümüz siyaset bana hep ters geldi. Çünkü biz bir şey söylediğimiz zaman onu yapmamız lazım diye düşünürüm Ancak politkacıların hepsi

verdiği sözü tutamayan insanlar. Onun için ben kendimi politikacıdan çok, mücadele adamı olarak nitelendiriyorum.

Klasik siyaset benim doğama aykırı. Avrupa Birliği meselesi, Kıbrıs meselesi, Amerika'nın Ortadoğu'daki politikaları ve bize karşı kurulan Kuzey Irak'taki Kürt Devleti ve Güneydoğu'daki meseleler... Bunların her birinin üzerine çok net bir tavırla gitmeniz lazım. **"Duruş ve tavırla."** Burada insanların bazı fedakârlıklar yapmaları, milletin bazı fedakârlıklar yapması ve bazı şeylerden de vazgeçmesi lazım.

Şu an Türkiye'de uçlar kopmuş. Biri en üstte lüks hayat yaşıyor, öbürü yoksullukta debelenip duruyor. Kopan bu uçların orantısı kaçmış. Bunları düzelteceksiniz. Avrupa Birliğine de tavrınızı koyacaksınız.

Şu var: Halk buna hazır olacak. İşler çok sarpa sararsa o zaman herkes mücadeleye hazır olacak. Ne gerekiyorsa yapılır, ama bu söylediğim gibi meselelerin hepsinin üstesinden gelecek gibi hazırlık yapmak gerekir. Bir mücadeleye sudan sebeple katılanlar yine sudan sebeple ayrılır giderler. Görülmesi lazım, fark edilmesi lazım. Benim gördüğüm Türkiye şifahen yaşayan bir topluma dönmüş. Daha önce belirttiğim gibi devamlı konuşuyor, hiç eylem yok, hareket yok, aksiyon yok. Herkes konuşuyor. En kolay yola kaçıyorlar. Türkiye "Ne kadar hazır?" diye bana sorarsanız ben söyleyeyim: insanların ancak yüzde 8'i, yüzde 10'u benim bahsettiğim tarz mücadeleye hazır. Onlar da zeki insanlar sezgileri güçlü insanlar ve duyarlı insanlar. Olayları fark ediyorlar. Geri kalan diğerleri ise maalesef mümkün değil bıçak kemiğe dayansa

bile hiçbir haretket yok. Susuyorlar, dinliyorlar, lütuf bekliyorlar, izin bekliyorlar, sızlanıyorlar. Böyle bir şey olamaz. Bizim halkımız böyle değildi. Milletin uyanması lazım. Ne oluyoruz, nereye gidiyoruz. Karar vermesi lazım bazı konularda. Cesaretli olmalı.

Bir de dağınıklık var ortada. Herkes küçük küçük bir şeyler yapıyor. Her yerde bir sürü dergiler, gazeteler, mahalli mahalli, parça parça çalışıyor, dernekler, diğer şeyler. Ama baktığınızda hiç birinden bir şey olamaz. Bir şey olmaz derken faydaları ancak kendilerine. Şimdi onlar "Efendim biz de burada çoban ateşi yakıyoruz." diyebilirler. Ne olacak çoban ateşi? Yağmur yağar, söner. Odunlar biter, söner.

Yani, milletin gücü olmadan hiçbir şey olmaz. Ancak, diyorsunuz, henüz bu seviye yüzde 10.

Maalesef yüzde 10 yani her şeyi yapabilecek gibi bir yüzde 10 var. Ancak bugünkü koşullarda olmaz, asla yetmez. Çünkü şartlar çok ağırlaştı. Çok ağır şartlar. Bizim kuşakta bu topraklarda bu memlekette yaşayan hiç kimse bu kadar sıkışık bir durumda karmaşık bir durumda kalmamıştı. Genelde herkes mühlet istiyor. Yani muktedir olmayan mühlet ister. Orada mühlet, burada mühlet. Her geçen gün de zaman da aleyhimize işliyor. Ama bunlar lafla olmaz. Bir yumruk, yüz söze bedeldir. Bir hançer bin özdeyişe bedeldir. Her şeyi koşullar tayin eder ve olaylar tayin eder. Onların henüz zamanı geldiği kanaatinde değilim. Ama olaylar tırmanıyor. Genelde içeride de sorunlar var.

Sorun dediniz sorun yaratılıyor mu tırmandırılıyor mu?

Evet birileri bazı sorunları tırmandırıyor. Ancak siz buna meydan vermeyeceksiniz.

Devlet ne yapacak bu noktada?

Aslında halkın kendisidir devlet. Devleti halk yönlendirecek. Niye kurmuştur ki devleti halk? Can emniyetini, güvenliğini her ihtiyacını sağlaması için kurmuştur. Halk olmadan devlet olur mu? Birtakım kurumlar meydana getirmişsiniz, oralara insanlar koymuşsunuz, onlardan beklentileriniz var. Onlara ünvan vermişsiniz, maaş veriyorsunuz. Besliyorsunuz yani onları. Burada sorumlular kimse halka karşı sorumluluklarını yerine getirecekler. Ama devlet ne yapıyor? Ben size söyleyim, halka karşı yaptığı en başarılı şey vergi toplamak. Yine bıkıp usanmadan söylemek lazım. Türkiye'de toplanan vergi oranı nedir? Türk milletinden alınan, bu Anadolu ve Trakya'da yaşayan halktan alınan vergi? Söyleyim yüzde 72. Dolaylı ve direkt vergiler. Var mı Avrupa'da yüzde 33'ü geçen, vergi alan bir ülke? Var mı bir devlet? Niye bu konuşulmuyor? Efendim dokunulmazlıklar... Ne demek dokunulmazlık? Herkes normal olacak. Neden? Korkuyorsun, kendine güvenin yok. O Mecliste kim varsa, Küre Dağı'ndaki çoban ne kadar açıktaysa, oradaki de aynı olacak. İşte böyle yapacaksınız. Herkes bunu kaldırmaya hazır olacak.

Şimdi siyaset yapmak değil mücadele etmek gerekir dediniz. Milletin kafası da karışıksa nasıl olacak bu mücadele?

Şimdi bu neden böyle? Türkiye'de bizim milletin huzursuzluğu var. Psikolojik sıkıntılara girdiler; çünkü hiçbir meselesi gönlünün arzu ettiği gibi çözülmüyor, sonuçlanmıyor, neticelendirilmiyor. Moralleri gittikçe bozuluyor. Bunu görmemek mümkün değil. Herkes dertli. Tuzu kuru olanlar hariç. Yani paradan başka bir şeyi gözü görmeyenler. Ama şu var, bu işler sarpa sararsa **-ki ben bir ışık görmüyorum şu ana dek-** ne para kalır ne pul.

"BU GİDİŞİN SONU DESPOTLUĞA GİDER"

Bu yüzde 10 bile kurtarmaz mı?

Bu yüzde 10 meselesi değil. Herkes doğru düşünmek zorundadır. Tam halk tabiriyle söylüyorum; akıllı olmaya mecburdur. Yoksa bu gidiş, gidiş değil.

Bunu genel siyasi irade ve genel anlamda söylüyorsunuz. Halk için söylemiyorsunuz değil mi?

Hayır halk ne gerekiyorsa onu yapacaktır. Bunun başka bir şekli yok. **Türkiye bugün yasalı demokrasiden, bu gidişle yasasız demokrasiye doğru gidiyor. Bana göre yarı yasalı demokrasi, yarı yasasız demokrasi. Bu gidişin sonu çok farklı olur yani. Aristokrasiye gider, sonra despotluğa gider.** Yani bir gün "Her şey bana" derseniz, karşı tarafı iterseniz, dirsek atarsanız, bunlar bir yere kadar kaldırılabilirler. Şimdi kaldırılıyor görünüyorlar. Ancak Türk milletinin sosyal yapısı, kültürel yapısı, işte bir tencere kaynıyor, beş kaşık var, altıncı fark etmez diyor, işte böyle gidiyorlar. Ama artık her şey değişiyor. Bu kültürel yapıyı da zorluyorlar. Artık mücadele başka bir boyuta döndü yani ideolojik ve ekonomik olmakla beraber kültürel farklılıklara da döndü.

"TÜRKİYE BUGÜN YASALI DEMOKRASİDEN, YASASIZ DEMOKRASİYE DOĞRU GİDİYOR."

Ve yeni uzun bir döneme giriyor dünya. Bizim de bulunduğumuz bölge Ortadoğu, çok karışık bir durumda şu anda. İşte Taliban Afganistan'a geldi. İşte Lübnan'da, Gazze'de yaşananlar. İşte Irak'ın durumu. Ve Irak'ın kuzeyinde kurulan devlet.

Sayın Pamukoğlu, siyasete atılmaya ve parti kurmaya nasıl karar verdiniz? Neler etkili oldu bunda?

Yukarıda saydığım tüm bu gelişmeler beni bu işin içine çekti. Yalnız şu nüansa dikkat edin. Siyasete atılmak başka, parti kurmak başka bir şeydir. İkisi farklı şeyler. Çünkü her siyasete atılan parti kurmuyor. Parti kurmayla ilgili bundan 3-4 sene önce hiçbir düşüncem yoktu. Yani benim müstakilen

Meclise girmem konusunda da aslında bireysel olarak bir sıkıntı yoktu. Daha önceleri de belirttiğim gibi birçok parti başkanından veya eş yardımcılarından teklifler aldım. Ancak daha önce de belirttiğim gibi benim tek başıma ve mevcut partilerle Meclise girmemin ve milletvekili olmamın benim dünya görüşüme uymayan bazı noktaları vardı.

Buna karşılık olarak siyaset yapılması ve ülke yönetiminde doğrudan etkin olunması gerekiyordu. Yani Meclise mutlaka girilmesi lazımdı. Bu arada halkın hem siyasi, hem ekonomik konular hem de güvenlik konularında son 1-1.5 yılda artık doruğa çıkarttığı sorunlara çözüm bulma ihtiyacını görüyordum. Yani eskiden bardak taştı falan derdik ya, yok artık bardak değil yani çanak çömlek kırılmıştı. Gençler ve kadınlar başta olmak üzere halk bu ruh haletinde, bu psikolojide umutsuz ve çaresiz hissediyordu kendini. İşte parti tam bu noktada bu nedenlerden dolayı kuruldu. Partiyi ben kurdum ama istek onlardan, halktan geldi.

Anladığım kadarıyla partinizin kuruluş gerekçesini halkın ihtiyaçlarına bağlıyorsunuz?

İşte bütün bu saydığımız kötü gelişmeler ve bunların tabii ki halk üzerindeki etkileri, yansımaları ve tabii bir seri üst üste olaylar, önlenemeyen olaylar halkı bir yere getirdi. Bir yere getirmesi derken şunu kastediyorum **"Efendim işte mevcut şu kadar parti var, bunun şu kadarı Mecliste, bu kadarı Meclise giremedi."** Halk tabii, biraz umutla yaşar. İnsanın ihtiyacı vardır hayallere, umutlara. Ama halk, geçen 2007 Temmuz seçimlerinde de bunun tersini gösterdi. Büyük bir

kısmı hiç sandığa gitmeyerek gösterdi. **Sandığa gitmeyenlerin sayısı 6 milyondan fazla. Yani umutlar tükenmiş.** Gidenler de bu arada geçen 1.5 yılda birçok şeyin çok farklı olduğunu yani hayal ettikleri, umut ettikleri, olmasını düşündükleri şeylerin gerçekleşmediğini görünce yeni bir rüzgar, yeni bir heyecan, yeni bir çıkış, bir farklılık beklediler. Çünkü mevcutları artık düzenin bir parçası gibi gördüler. Yani iktidarda da olsa muhalefette de olsa ülkenin geldiği bir sonuç var. Ekonomik olarak var, siyasi olarak var, güvenlik olarak var. Yeni bir arayış yeni bir heyecan istediler. Yani bir bayrak var, bayrakları var bir rüzgâr beklediler ve bu da sonuçta bizim partimizin kurulma sebep ve gerekçesi bu oldu.

Parti örgütlenmeleriniz tamamlandı mı?

Biliyorsunuz Türkiye'de 1274 ilçe var. Biz daha yeni bir partiyiz. Buna rağmen ilçelerde de örgütlendik, İl bazında ise bugün itibariyle de toplam birçok ilde örgütlenmemizi başlattık. İl başkanları belli, örgütlenmeye devam ediyoruz. Bu konuda çok hızlı olduğumuzu düşünüyorum. Bazen 4-5 il merkezini aynı günde açtığımızı hatırlıyorum. Şu an için 60 il ve 500 ilçede örgütlenmiş olup genel ve yerel seçimlere katılma hakkına sahibiz.

Doğu illerini, bir seri şeklinde açacağız. Ben bir yere gidince birkaç taneyi bitirmeyi hedeflerim. Bütün Doğu'yu hemen bağlayacağız. Daha sonra diğer bölgelere, Kop Geçidi'nden, Zigana'dan Trabzon'dan başlayıp Sinop'ta bitireceğiz. Kastamonu üzerinden geleceğiz bu defa Karabük, Bartın ve Zonguldak. Oradan döneceğiz, bir kere daha Tekirdağ aşağıya

hemen Çanakkale'ye bağlayacağız. İstanbul'da programlarımız var. Bu bitecek iç içe programlar. Türkiye'de seçilmiş illerin tamamında üst üste meydanlara çıkacağız.

Batı'da ise teşkilatlanma bitti gibi neredeyse en güçlü illerden biri İzmir. İzmir'in 1-2 ilçesi hariç hemen hemen hepsi tamam. Onlar da yakında tamamlanacaktır.

İlk kurulduğunuz süreçte kongreler söz konusu değildi. Neye göre seçiyorsunuz mesela ilçe başkanını veya il başkanını?

Bir kurucular kurulumuz var. Merkez Karar ve Yönetim Kurulumuz var. Merkez Disiplin Kurulumuz var. Ayrıca partiye çok da talep var. Bizim partide davet yok. Gönüllü sistemi. Herkes kendi arzu ve isteğiyle, "Ben bu ülkeye hizmet edeceğim toplumsal faaliyetlerde bulunacağım ve siyaset yapacağım" diyenler ve bunların yüzde 99.9'u da daha önce hiç siyaset yapmamış erkekler, kadınlar ve gençlerden oluşuyor. Gençleri ve kadınları çok önemsiyorum. Her mücadelede, özellikle de siyasal mücadelede. Gençlik kolları ve kadın kolları iyi çalıştırılmayınca hiçbir şeyin sonuçlandırılamayacağına ve başarıya götürülemeyeceğine inanıyorum. Parti, ilginç bir parti. Partinin şu anda bütün yönetim kurulunda bulunanlar kurucular dahil yaş ortalaması 45'tir. **"Türkiye'nin en genç partisi, en hızlı örgütlenen partisi."**

Geçtiğimiz yerel seçimler için ne diyeceksiniz? Katılamadınız galiba?

Yerel seçimlere şöyle bir sınır var: "büyük kongre bittikten sonra da 6 ay içerisinde" diye bir sınır koymuş kanun koyucu. Bu bizi sınırladı. Yani o kadar hızlı olmamıza rağmen. Her zaman baştan beri söylüyorum. Mahalli yönetimlerden daha acil hedefimiz doğrudan doğruya Meclistir. Çünkü bu ülkede yapılması gereken şeyler için Mecliste olmamız lazım ve yönetime gelmemiz lazım ki olması gereken kanunları hızla çıkaralım. Parti programında yer alan hedeflere hızla ulaşalım. Bunun için mutlaka Meclise girip mutlaka yönetimde olmamız gerekiyor. Mahalli seçimler için ise bazı yerlerde sırat köprüsü gibi duran yerler vardı. Tahterevalli gibi. Bize yakın fikirde ve düşüncede olan özerk olarak, bağımsız olarak giren böyle idealist genç ve bizim felsefemize ilkelerimize uygun insanlar vardı bunları desteklemeyi düşündük. Ama bizim girmemiz kanunen mümkün olamadı. Söylediğim gibi biz genel seçimlere gireceğiz. Onun için de hızla hazırlık yapıyoruz. Halk da hazır, biz de.

Bizim ana projemizde şu da vardır. En çok bunun üzerinde çalışacağız: istihdam ve üretim. "Efendim kaynaklar nasıl bulunacak?" O kadar çok ki.

İlginç bir mesaj gelmişti size "Biz binlerce kişiden oluşan bir aşiretiz" diyordu. "Apo'yu asacak mısınız? Eğer 'evet' ise sizi destekliyoruz" diye.

Ben size söyleyeyim bu yeni değil 15 bin kişilik aşiretlerden de partide görev almak isteyenler var. Halk budur işte.

Onlar da çok acı çektiler. Onlar o bölgedeki insanlara işkence yaptılar. Hâlâ bunun önderliğini liderliğini kendilerinde görüp yapmak isteyenler var. Dağlar temizlendiği zaman halkın onlara ne yaptığını görecek o bölgede. Bakayım kıpırdayabilecekler mi? Siyasi anlamda kıpırdayabilecekler mi orada? Bütün cesareti dağdakilerden ve Kuzey Irak'takilerden alıyorlar. O bittiği an herkes ne olduğunu görecek. Hemen, 24 saatte, bakın söylüyorum 24 saatte. Ben yıllardır onların içindeydim. Generallik anlamında değil, subayken de onlarla beraberdim. Halk çok barizdir.

Şu anda partinin merkezi Ankara'da. Merkezinize de vatandaşlar gelebilirler, çünkü çok sayıda ziyaretçiniz var bildiğim kadarıyla değil mi?

Biz şimdi zamanla yarış halindeyiz. Buraya gelenler bir şey değil. Türkiye'nin her yerinden bize ulaşmak isteyen insanlarla bir an önce irtibat kurmak lazım. Benim şu anda tek sorunum o: irtibat. Onlar çırpınıyorlar, onlarla mutlaka temas kurabilmeliyiz. Bunun için de sistemi yararak gidiyoruz. Yani il başkanlarına bu bilgiler, bu dosyalar hepsi aktarıldı, onlar takip ediyorlar.

Yükü il başkanlarına mı devrediyorsunuz?

81 tane il var. Genel merkez dediğiniz klasik manada bir karargâh. Güç nerede, insanlar nerede? Hepsi vilayetlerde. Köylerde, beldelerde, kasabalarda, ilçelerde. Şimdi Kastamonu'dan gelen müracaatları, Kastamonu il merkezi üzerinden toplayacaksınız. Bolu'yu öyle toplayacaksınız, İzmir'i öyle

toplayacaksınız. Hepsini öyle toplamanız lazım. Adana'yı öyle toplayacaksınız.

Parti birleşmesi düşünüyor musunuz?

Hayır, asla. Buradaki ne biliyor musunuz? Ben bugün ülkenin bu hale gelmesini bu sonuçla yüz yüze kalmasını sadece iktidara bağlamıyorum. Bu partiler yıllardır yok mu? Diğer bir şey; yıllardır aynı adamlar başlarında değil mi? Başlarındalar. İşte sonuç bu. Onlarla işbirliği diye bir şey yok olamaz. Ama şu var, o partilerin içerisinde bizim ilkelerimize ve hedeflerimize bizim ruhumuza, düşünce yapımıza uygun herkesi ve hareketlerimize -biz dağa tırmanır gibi tırmanıyoruz- bu tempoya girecek herkesi partiye kabul ederiz. Şu da var; partilerini lağvederler, gelirler.

"BİZ GÖNÜLLÜ SİSTEMİYLE KURULAN, HALKIN KURDUĞU BİR PARTİYİZ"

Biz gönüllü sistemiyle kurulan, halkın kurduğu bir partiyiz ve buna çok özen gösteriyoruz. Bu partinin bütün örgütlenmesini halk kendi yapıyor. Benim param falan yok. Her şeyi kendi yapıyor. Halk yapıyor. İlginçtir. Herkesin merak ettiği bu. Halk yapıyor. İstediği zaman yapar. İşte bu parti örnektir. Bir il merkezi kaça çalışıyor? Kaç lira lazım? Kira vereceksiniz, elektronik sistemleri, iletişim sistemleri, orada çalışan hizmetler... Halk yapıyor.

"VATANDAŞIN MEVCUT SİYASİ PARTİLERDEN SITKI SIYRILMIŞ"

Osman Pamukoğlu olarak sokakta yürürken vatandaş size hangi taleplerle geliyor?

Şu anda vatandaşların geneli şu; kendilerini iyi hissetmiyorlar. Hayal kırıklıkları var, her konuda. Umutsuzlar, kendilerini çaresiz hissediyorlar. Ve benim en çok önemsediğim şey de; güven duyguları kaybolmuş. Hem kendilerindeki güven duygusu bireysel olarak düşmüş, hem de toplumsal olarak bakınca toplumda güven duygusu kaybolmuş. Yönetimlere karşı yönetim ve mevcut partilere karşı da artık böyle güçlü duygular besleyip onlardan eskisi gibi medet ummuyorlar. O nedenle de yüzde 30'lardan başlayan sonra yüzde 34-36'lara çıkan kararsızların sayıları, yüzdeleri şu anda bizdeki bilgilere göre yüzde 40'lara ulaştı. Bu nedir? Bu mevcut işleyen sistemi, siyasi partileri düzenin bir parçası olarak görüyorlar. Yüz yüze kaldığımız meselelerle de güvenlik ve yolsuzluk ve ekonominin batmasıyla beraber bunlardan halkın –şu tabiri kullanıyorum- **sıtkı sıyrılmış.** O bakımdan yeni bir arayış içerisindeler. Yani yeni bir rüzgâr, yeni bir heyecan, yeni bir coşku bekliyorlar. İdealleri var. Daha net hedefler görmek istiyorlar ve yollarını açmak istiyorlar. Ruhen de zihnen de bedenen de yorgun ve rahatsızlar.

"HALKIN PARASI, PARTİLERE VERİLEMEZ!"

Partilerin hazine yardımı almasına nasıl bakıyorsunuz?

Zaten ilk 28 Temmuz manifestosunda da var bu konu. Keseceğiz onu. Halkın parası partilere verilmez. Alındı da ne oldu o paralar? Lüks binalar için mi? Bir sürü alınmış araçlar için mi? Seçim için. Bir kısmına bakıyorum. Üstü açık toz toprak içinde Ankara'nın güneşinde, kışında, arazide âtıl vaziyette duruyorlar. Para yok. Biz de almayacağız. Biz nasılsak öyle olacaklar. Öyle lüks arabalar, lüks binalar, bizde böyle bir şey yok. Halk tipi olacak. Halkın parası ve emeği milli sermaye, ulusal sermaye demek. Emek, alın teri, ulusal sermaye esastır. Biz çok netiz ve açığız. Bizim parti programlarımız belli, tüzüğümüz belli. Her şey belli. Kadınlara kota yok parti meclisine girmekte veya MYK'ya girmekte. Yani böyle partiler var kadınlara yüzdeler koymuşlar. Kaldırıyoruz. Genel başkan; öyle buraya toplanmış delegeler değil. Partinin ne kadar üyesi var? 1 milyon 200 bin. 1 milyon 200 bin kişi, "Genel başkan kalsın veya gitsin" diyecek. Öyle karar vereceğiz. Klasik bilinen alıştıkları siyasetle falan bizim alakamız yok. Biz yeni, farklı bir şeyiz. Ve milleti siyasetten soğutmuşlardır. Ben şuna inanıyorum: Bir ülkenin, toplumun başına gelen her şeyden o ülkede yaşayan kadın ve erkeklerin kendisi bizzat sorumludur. Bu sorumluluğu bu parti vası-

tasıyla onlara göstereceğiz. Sorumlu olduklarını anlatacağız ve onlar bunu en iyi şekilde yapacaklar.

Zor bir yolun başındasınız.

Biz zoru severiz. Ve bizim millet her şeyi yapar bunu da yapacak. **Bizim millet öndere, önderliğe bağlıdır.** Güvenini kazandığı an Türk milletinin yapamayacağı hiçbir şey yoktur. Şu anda güvenini kaybetmiş durumda. Güvenini kazandıracağız.

Güven dediniz de bugünlerde güvenlik her şeyin önüne geçti, güvenlik artık şehir merkezleri olmak üzere her yerde aranır oldu. Ne düşünüyorsunuz bu konuda?

Aslında partimizin kurulma sebeplerinin başında, bir güvenlik, iki yolsuzluk geliyor. Zaten parti kurulma kararı da bu sebepten ve bu gerekçelerden çıktı. Türkiye'nin ne dağlarında ne de kentlerinde güvenlik sıkıntısı diye bir şey söz konu olmamalı.

Bizim programımız kesin. İlk baştaki ilke ve maddelerimiz de net ve açıktır. Dağları eşkıyadan, kentleri, yerleşim alanlarını mafya, çete ne varsa hepsinden temizleyeceğiz.

Dağlar, mafya ve çeteler dediniz..

İllegal örgütler her zaman vardı, dağların 30 yıldır hali ortada. Bu durum, halkımızı ve bireyleri huzursuz ediyor. Canını sıkıyor. Bunun mutlaka normale getirilmesi lazım, insanlarımızın huzurlu ve güvenli olması şart bu topraklarda. İnsanın bir ömrü var. Huzurlu yaşatacağız. Kendilerini iyi hissedecekler. Yoksulluk, yolsuzluk almış başını gidiyor. Onlarla da mücadele edeceğiz.

"DAĞDAKİ VEYA KENTTEKİ ÇETELERLE İLGİLİ ÖZEL İHTİSAS MAHKEMELERİ KURACAĞIZ."

Gerçekten başından beri devlet içerisindeki yapılanmalardan bahsediliyor. Gladio deniliyor, çete deniliyor, bunların ortaya çıkmasını insanlar diliyorlar. Ancak farklı bir soruşturma yürütülüyor. Siz iktidar olsanız nasıl bir yöntem izleyeceksiniz?

Şunu bir defa belirteyim. Çete meselesi ve yolsuzluk meselelerinde kesinlikle özel ihtisas mahkemeleri olması lazım. Bu da bizim programımızda var zaten. Yani bizim parti olarak hazırladığımız programımızda bu var. Şunu belirtmek istiyorum. Bunların hepsi uzmanlık istiyor. Özel ihtisas istiyor. Hem yolsuzluklar için –ki bu ülkede yolsuzluğun kökünü kazıyacağız- hem de bu çetelerle ilgili, **dağdaki veya kentteki çetelerle ilgili de özel ihtisas mahkemeleri kuracağız.** Bu çok böyle içinden çıkılamayacak, çok zorlanılacak, insanı çaresizliklere götürecek şeyler değil. Kim yaptıysa ortaya çıkartılacak. Gerçekten çete mensupları yapmış ise bunların hepsini çıkartmak mümkün. Bu halk tabiriyle; at değil, deve değil. Yani "ne yapacağız, eyvah, içinden çıkamayacağız" gibi meseleler değil bunlar. Zaten mahkeme bunları sonuçlandıracaktır. Ama böyle kuyuya taş atar gibi yapılmaz. Her taş

atışta insanlar heyecanlanıyor, medya da hopluyor. Bu işin hassas dengeleri var.

"BU DAVA BİTTİĞİ ZAMAN DA BİTMEZ!"

Üstü kapalı olarak bahsettiğiniz, sanırım Ergenekon hadisesi? Son geldiğimiz noktada bu olayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Karmakarışık içinden çıkılmaz bir hale geldi, yani dipsiz kuyuya benzedi. Aşureden farkı yok. Her şey var, yok yok. Nuh'un gemisi gibi. Ne bulduysa girmiş içine.

Şimdi dışarıdan halkın gördüğü şu: Başta bir grup var "Vuracağız, kıracağız", bombalar, tüfekler, planlar bunlar çok yukarıdan bakınca böyle. Bunlar ayrı bir paket.

İkinci grup üniforma altındayken bir tasarım ve hayallerinin peşinde olduğu iddia edilenler.

Bir üçüncü grup var bunlar da *"Herhalde bunlar bir şey yapacak, acaba nedir?"* diye yazmış, çizmiş, dinlemişler.

Şimdi bir de dördüncü grup var ki **bunlar aslında işi çığırdan çıkaranlar**. Biri diyor *"Ben savcıyım"*, öbürü diyor *"Ben avukatım"* Yani konu artık siyasallaşmış durumda.

Yapılacak olan ise şu hızla bu işin yargılama ve mahkeme safhası çözümlenmeli. Çünkü bu konu halkı yoruyor. Halkın huzurunu kaçırıyor. Hiç kimsenin, hükümetler dahil, halkın huzurunu kaçırmaya hakkı yoktur. Derhal bu işin sonuçlanması lazım. Ve hızla ve en doğru şekilde sonuçlanması. Eğer

yapılamaz ise bakın ben size söyleyeyim: **"Bu dava bittiği zaman da bitmez."**

Eğer adil bir yargılanma söz konusu olmazsa...

Ve süratli, neden? En ağır suçlar şudur: insan öldürmek, gasp, hürriyeti tehdit. Şu anda insanların hürriyeti tehdit altında. Çünkü özgürlüklerinden mahrum edilmişler. Suçlu mu suçsuz mu? Derhal sonuçlanması lazım.

Ve mahkeme, yani hukukla uğraşanlar istemeseler bile bu dava maalesef siyasallaşmış durumda. Yani gazeteler ve medya aracılığı ile gelişi güzel, siyasetçilerin verdiği beyanlar belli bir tutarsızlıkla otomatikman kamuoyuna yansımaktadır ve konu tamamen siyasal bir hale gelmiştir.

Mahkeme bunu istemese bile.

İstemese bile.

O konuda katılıyorum çünkü mahkemenin işi çok zor.

Sürat, sürat ve sürat. *"Geciken adalet adalet değildir."* Sürat olacak şu andan itibaren. Çünkü bu başka şekillere döner ise bakın söylüyorum **yargılama bittiği zaman da bitmez**. Ve yangın gibi her şeyi sarabilir. Çok dikkatli olunmalı, çok özenli ve çok titiz olunması gerekir. Ve herkesin bunun farkında olmasını diliyorum. Ben de bir siyasetçi olarak diliyorum. Artık durum bu hale gelmiştir.

Biraz önce dağdaki ve kentteki çetelerle mücadeleden bahsetmiştik. Eğer siz iktidar olursanız çetelerle nasıl bir konseptle baş edeceksiniz?

Bizim için bu çok pratik. Önce güçlü bir istihbarat, haber alma. Çok güçlü, çok net, çok hızlı ve çok pratik değerlendirilen bir haber alma. O yüzden parti programımızda vardır, Türkiye'deki istihbarat dağınıktır.

"MERKEZİ STRATEJİK İSTİHBARAT KONSEYİ GEREKLİ..."

Şu andaki istihbarat görev yapmıyor mu o zaman?

Onların her birinin kendi sahasında verilen yetki ve sorumluluklarla istihbarat yapıyor olması ve bunu da kendi kaynaklarına alıp kendisinin kullanması yetmez. **Merkezi stratejik bir istihbarat konseyi gereklidir.** Bunu kuracağız. Bütün bilgiler oraya gelecek. Sütun haber toplayan, haber toplama yetkisi verilen ve sorumluluğu taşıyanlar bu işi ciddi bir şekilde yapacak ve bizim stratejik istihbarat merkezimize bildirecekler. Bunlar klasik memurlar olmayacak. Bu ülkenin en zeki insanları, hayal gücü en geniş insanları ve sanatçı gibi çalışacak yaratıcı insanlardan oluşacak. Bunu yapacağız ve bütün sistemlerle donatacağız. Polisi ve jandarmayı da asgari ölçüde bunlara tepki verecek gibi düzenleyeceğiz. **Mesela jandarmayı artık 20 yaşındaki çocuklarla kurmayacağız.** Çünkü jandarmanın adli ve idari bir sürü görevi var. Bu asker alma sistemiyle silah altına alınan çocukların yapacağı bir iş değil. Bir şeyler öğrenseler bile belli bir süre sonra 15 ay, 12 ay sonra ayrılıp gidiyorlar. Jandarmayı polis gibi profesyonel hale getireceğiz. Yeniden örgütleyeceğiz.

Polisin ihtiyaçları neyse yapılacak. Jandarma ve polis, biri sahrada, öbürü kentlerde en iyi şekilde örgütlenecek; en iyi şekilde donatılacak. İmkânları yaptıkları işlere, çektikleri zorluğa ve yorgunluğa denk hale getirilecek.

Eksiği nerede görüyorsunuz bu noktada? Bugünkü istihbarat birimleri arasında bir bilgi akışı eksikliği mi var? Görev paylaşımında mı bir sıkıntı var?

Bir istihbaratı diyelim polis yaptı, jandarma yaptı, Milli İstihbarat yaptı, Genelkurmay yaptı. Ne oluyor bunlar? Kendileri için yapıyorlar. Peki, bütün bunların hepsini en yukarıda kim değerlendirecek? MİT gönderi, duyum, haber niteliği diyor. Kim bakıyor bunlara? Bunların kimlere bağlı olduğu belli. Jandarma Genel Komutanı'na bağlı, Emniyet Genel Müdürü'ne bağlı. Genelkurmay hangi kaynakları kullanıyorsa o yapıyor. Milli İstihbarat çalışıyor, doğru. Peki bunların tümüne kim bakıyor? Öyle bir şey yok. Ama ben bunu yıllardır söylediğim için şimdi böyle yeni örgütlenmeler duyuyorum. Mesela hep İçişleri sorumludur.

İçişleri Bakanlığı...

Evet bunlar İçişleri Bakanlığının sorumluluğudur. Bakıyorsunuz Güneydoğu'daki meseleleri İçişleri Bakanlığı açıklıyor mu? Daha önce de söylediğimiz gibi bu iş iç güvenlik

meselesi. Mesela sıkıyönetimimiz var mı, olağanüstü hal mi var, seferberlik mi var, savaş hali mi var? Genelde kim açıklıyor? Ordu açıklıyor. Ordunun böyle bir kanuni yetkisi yok ki şu anda. Orada kaymakamlarınız yok mu? Valileriniz? Peki polis, jandarma orada değil mi? Diyelim Elazığ'da bir şey oldu, Hakkari'de bir şey oldu, Mardin'de bir şey oldu kim açıklıyor? Yani "Şurada şu kadar şehit çıkmıştır, dehlizde, mağarada falan" kim açıklayacak bunu, kimin açıklaması lazım? İçişleri Bakanı değil mi? Kim açıklıyor şimdi size? Birisi görevini yapmıyor, diğeri görevi olmayan bir şeyi yapıyor.

"İÇİŞLERİ BAKANLIĞI SORUMLUDUR GENELKURMAY DEĞİL"

Bunun üzerinde neden duruyorum; çünkü halk bunun hesabını hükümetten soracak. Hükümetin içinde de bu yetki ve sorumluluğu taşıyan kademe, makam İçişleri Bakanlığıdır. O açıklayacak. Mesela birtakım şeyler var. Orada mühimmat bulunuyor, öbür tarafta silahlar çıkıyor. Bunların hepsi yıllardır Güneydoğu'da uzun süre askerlerin de mecburen bu işlerle meşgul olmasından da kaynaklanıyor. Oralarda çarpışanlar, dönenler sonra hayal kırıklığına uğrayanlar, yapılan işleri yeterli görmeyenler, sonradan kendi kendilerine de bir şeyler yapmaya çalışıyorlar. Biz bu dönemi yaşadık Türkiye'de. Öyle tarih falan söylemekle olmaz. Ders almakla olur. 1908'lerde biz bunu yaşadık.

Nasıl yaşadık o zaman?

Nasıl yaşadık? Balkan Dağları'nda yaşadık. Tabi orada orduyu jandarma, takip kuvvetleri gibi kullandık. Sonra bitti çekildik Anadolu'ya. Orada çarpışan, komitacılarla çarpışan, eşkıya peşinde koşan herkes, bir kısmı orduda kaldı bir kısmı ayrıldı buna benzer örgütler oldu 1908'de.

Neyle çalışıyorsunuz orada? İller İdaresi Yasası. Kim? Vali var orada. Mesela karakol var. Jandarma karakolları sıra sıra duruyor. Hâlâ jandarma karakolu yapmak için tartışıyorlar.

Siz karakollara da karşısınız değil mi?

Efendim "Kuvvetli betondan, demirden, çelikten yapılıyormuş". Zayiatlar binanın içinde mi veriliyor? Hep çevredeki tepelerde, sırtların üstündeki mevzilerde olmuyor mu? Bugüne kadar öyle olmadı mı? O binalara niye para veriliyor?

Anadolu'nun durumunu size belirteyim mi? Kasabalarda fırınlar kapanıyor, fırınlar. Tanıdığım biri geçen akşam telefon etti. İki fırını vardı, birini kapatıyor. Niye biliyor musunuz? Millet artık ekmek almıyor fırınlardan. Bizim çocukluğumuzdaki gibi.

Ekmek mi yapıyor evde artık?

Ekmek yapıyorlar artık evde. Karakol bir şeye yarasa tamam. Hepsini yapın, birer trilyon verin. Fakat bu mücadele hiçbir işe yaramıyor. Zayiatlara bakılsın mesela. Çalışacak yetkililer, bu işe kafa yoracak herkes. Karakol binasının içinde mi bu zayiatlar veriliyor? Hep tepelerde sırtlarda olmadı mı bu? Mevzilerde olmadı mı? O binaları koruyacağız diye olmadı mı? Binaları çelikten yaptın, içine girdin ne olacak? "Niye buralara para harcıyorsunuz" demek istiyorum.

"SIRTTA ÜNİFORMA, ELDE TÜFEKLE SİYASET YAPILMAZ."

Ülkemizde askerin siyasete karışmasıyla ilgili yakın dönemde çok ağır tartışmalar yaşandı. Bu tartışmalar e-muhtıradan sonra daha sertleşti. Bu konudaki görüşleriniz nelerdir?

Nisan 2007'deki "e-muhtıra" dedikleri olay garabet bir şey. İçindeki metin de zaten öyle. İlköğretim metnine benziyor. Bakınız ben size söyleyeyim metin yayınlandı, hemen ardından bugünkü hükümetteki partiye yüzde 8-9 oy getirdi. Ve o yayınlandıktan sonra ben bu yaşıma kadar hiç duymadığım bir üslupla Türk Ordusunun aleni bir şekilde, bir siyasetçi tarafından bu kadar ağır ve tahkir edici bir konuşma ile itham edildiğini duydum. Yani o metin birçok şeye mahal verdi. Bunların en önemlisi ordu küçük düştü, diğeri ise en

yanlış olanı ordu siyasete bulaştı. Ne oldu da yayınladınız o metni? Bunun karşılığında size siyasetçi hüküm verdi. Kendinizi küçük düşürdünüz. Buna hakkınız var mıydı? Kimin adına yaptınız bunu?

Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin Anayasa'sında orduların savaş hazırlığından hükümet sorumludur. Hükümetin, bu sorumluluğu ne kadar hangi ölçüde yerine getirip getirmediğinden de Türkiye Büyük Millet Meclisi sorumludur. Yani bu sorumluluk size ait değil. Siyasete bulaşmış oldunuz. Atatürk'ün bir sözü vardır: **"Sırtta üniforma, elde tüfekle siyaset yapılmaz."** O zaman, Atatürk diyenler öyle resimlerine bakarak değil, ne yaptığına baksınlar, fikirlerine baksınlar, ilkelerine baksınlar, hedeflerine baksınlar. Böyle Atatürkçülük olmaz. Çünkü bunların anladığı gibi bir Atatürk yok. Atatürk bunlardan çok başka. Bunlar her işi Atatürk adına yaparlar, en çok da ona zarar verirler.

Yani diyorsunuz bu muhtıra verilmemeliydi!

Evet, vahim bir hata. Eminim ki bunu yapanlar da kabul ediyorlardır. Çünkü gelişmeler ve olaylar bu hatayı doğruluyor.

Diyelim Başbakan sizsiniz. Böyle bir e-muhtıra veya benzer bir şeyle karşılaştınız. Nasıl bir tavır içine girersiniz?

Ben böyle bir şeye müsaade etmem. Kimse böyle bir şeyi asla yapamaz.

Yani siyasete karışamaz diyorsunuz...

Kesinlikle mümkün değil...

Diyelim karıştı...

Öncelikle şunu belirteyim. Öyle biriyle zaten çalışmayız. Bunu yapacak birine de ne yapacağımız bellidir bizim. Yani tepkimiz çok açık olur.

Tepki nasıl, ne gibi?

Elindeki yetki ve sorumluluklar derhal alınır. Onu normal insan haline getiririz. Daha sonra da işin hukuki boyutuna bakarız.

Yani böyle biri Genelkurmay Başkanı olamaz mı diyorsunuz?

Evet. Biz böyle biriyle çalışamayacağımızdan göreve de atamayız. Bizim siyaseten hedef ve amaçlarımız bellidir. Bizimle çalışan, önce hukuka sonra bizim hedeflerimize, bizim ilkelerimize uyarak çalışacak. O eskidendi.

Sizin Çuval hadisesi ile değişik bir çıkışınız daha var. Bu konuda çok sıkıntılı olduğunuzu görüyoruz.

Çuval hadisesi basit bir olay değildir. Bu olay değişik bir psikolojik savaş yöntemidir. Bu olay onur, gurur, izzeti nefis durumudur. Bu olayda devlet, millet, ordu ve herkes yara almıştır. Buna meydan veren bütün sorumlular yargılanmalı. Eğer bir gün bundan sorumlu olursak **çuvalı yargılayacağız.** Bu yaradan milleti kurtaracağız. Bir milleti bu duruma dü-

şürme hakkına sahip değil kimse. İşin başından itibaren her şeyden haberin vardı. Amerikalıların gelişi, gidişi, yol gösterişi, haberin vardı, haberim yoktu, telsizle bildirdim, bildirmedim, yetki verdim, yetki vermedim, buraya haber geldi, haber yok, bir şeyler... Hepsi masal. Yargılayacağız. Buna hakkı yok kimsenin. Kimse milletin itibarını zedeleyemez. Hele bir bürokrat ve siyasetçi asla değil. Bunların sorumluları yargılanacak. Başka türlü milletin vicdanını rahatlatamazsınız. Suçsuzsanız kurtulursunuz. Suçluysanız çekersiniz.

Özet olarak, **burada sorumlu olan, en aşağıdan en yukarıda görev yapana kadar yeniden ele alıp inceleteceğiz, soruşturacağız ve yargılayacağız.**

"ÇUVAL OLAYI YARGILANMALI!"

Milletin vicdanını rahatlatırsınız, ama dış kamuoyunda nasıl karşılanırsınız? Çuvalı geçiren Amerikalılar sonuçta.

Niye meydan verdiniz? Orada yapılması gereken hareket vardı neden yapmadınız? Oradaki mi yapmadı? Yoksa talimat mı aldı da yapmadı? Sorumlu kim olursa olsun hesap verecek.

Günah keçisi oradaki oldu ama?

Yok. Ona meydan vermeyecek. Onların yapacakları vardı orada. Eğer iletişim tam sağlandı ve bir talimat aldılarsa o

zaman onun nezdinde yapacaklarımız var. Hayır, bunun peşini bırakmamız mümkün değil.

Bu işin üzerine gideceğim diyorsunuz.

Bir olay daha var: 33 erin Mayıs 93'te Bingöl'de şehit olması. Silahsız çocukların gündüz alınıp bütün gece yürütülüp sonra da infaz edilmesi var. Buraya da bakacağız. Burada meseleyi bir jandarma subayının üzerine toplayamazlar. Müteselsil bakacağız.

"SİLAHSIZ ŞEHİT OLAN 33 ÇOÇUĞUN HESABINI SORACAĞIZ"

Geçmişe yönelik müteselsil olur mu?

Biz hemen öyle unutanlardan değiliz. Efendim Türkler çabuk unutmaya planlanlıdır ama, hayır. "Çuval hadisesi" bir, ikincisi o "33 çocuğun" hesabını soracağız. Bu kimse kim, hükümetse hükümet, siyasetçiyse siyasetçi, sorumlu kimse. Bu iki şey boynumuzun borcudur.

O 33 çocuğu bırakmayız. Orada o günkü bilgilere göre, sonraki bilgilere göre dağlarda 200 kişi 300 kişi 400 kişi geziyor çocuklar otobüste silahsız gidiyor, koruma yok, şu yok bu yok. Buna hakkınız yok, buna kimsenin hakkı yok!

Size bir yetki verilmiş, görev verilmiş, bir sorumluluğunuz var. Devlet memuru olarak. Devlet size bu işi iyi yapın diye

maaş veriyor. Makam veriyor. Birtakım imkânlar tanıyor. Devlet bunların karşılığını sorar.

Hem terör ile ilgili çok ciddi meseleler var hem yolsuzlukla ilgili tabi.

Böyle bakacağız. Bizim esas programlarımızın başında yolsuzluk var. Türkiye yolsuzluktan ekonomisi bozulan ülkeler sıralamasında 4'üncü sırada. Diğerleri de Sovyet dağıldıktan sonraki küçük ülkeler. Buna bakacağız ve bunun için yolsuzlukta zaman aşımını kaldırıyoruz. Ayni ve nakdi bütün mallarına el koyacağız satıp hazineye vereceğiz. Ve bunu bir tarihten itibaren başlatacağız. Bunun kökünü kazımamız lazım. Güvenlik ile ilgili meselelerde, yolsuzlukla ilgili meselelerde ülkeyi doğal haline getireceğiz. **Klasik anlamda temiz ülke yapacağız.**

Yolsuzlukla ilgili dünyada 4 tane örgüt var. Bunların Türkiye ile ilgili raporlarında yolsuzluk şu: 1-Siyasetçi 2-Üst düzey bürokrat. Bir kategori daha yapıyor onlar 3-Orta bürokrat. Bunlar ön sırada. 4.Küçük bürokrat. Onlarda da rüşvet var. Rüşvet de aslında yolsuzluğun bir yöntemi.

Yolsuzluk yapan siyasetçilerin sığındıkları şeylerin başında dokunulmazlıklar geliyor. Bir defa dokunulmazlık Meclis'te otomatik kaldırılacak. Ayrıca bütün üst düzey bürokratların da hepsinin dokunulmazlığını kaldıracağız. Hepimiz normal vatandaş olacağız. Meclise girenlerimiz de devlet adına çalışan hizmetlilerimiz de. Normal vatandaş olacaklar. Vatandaş sokakta nasılsa onlar da öyle olacak.

Peki, geçmişe yönelik böyle yargılamalar hakkında ne düşünüyorsunuz?

Biz mürur-u zaman'ı (zamanaşımı) kaldıracağız. Suçu fark etmez milletin hakkını yiyeni ve millete eziyet edeni 90 yaşına da gelse yargılayacağız.

"YOLSUZLUK HIRSIZLIĞIN BİR METODUDUR."

Yani 10 sene önce yapılan bir yolsuzluk varsa?

Bunun bir sınırını çizeceğiz. Mesela son dönemde yapılanlar 40 harami masallarını geçmiştir. Buna bir sınır koyacağız. **Yolsuzluk aslında hırsızlığın bir metodudur.** Hırsızları yargılayacağız. Ne almışlarsa halktan ve devletten hesabını soracağız ve geri alacağız. Biz klasik bir parti falan değiliz. Ya bu işleri böyle yaparsınız ya da ağlaya sızlaya, yorgun bir şekilde, üzüntülü ve umutsuz bir şekilde, çaresiz bir şekilde yaşamınızı sürdürürsünüz.

Yargı?

Bizim programımız gelişmeye ve geleceğe dayalı. Madde aynen şöyledir: Türk yargısı, dünyada hangi ülkenin yargı bağımsızlığı en üstte ise onun da üstünde olacaktır. Biraz açılmışı şu: Adalet Bakanlığını idari işler yapan bir kurum haline getireceğiz. Adliye binalarına baksınlar, lojmanlara baksınlar, araç gerece baksınlar teçhizata baksınlar. Yargı ile

hiçbir bağları olmayacak. Adalet Bakanı, Hâkim ve Savcılar Yüksek Kurulunda. Hayır. Müsteşarı? Hayır. Onun üstünde Adalet Bakanına bağlı müfettişler hayır olmayacak.

Hâkim ve Savcılar Yüksek Kurulu özerk mi olacak?

İnceleme, araştırma, soruşturma; ama yargılamayla uzaktan yakından o bakanlığın hiçbir işi olmayacak.

Şimdi geçmişe yönelik soruşturmalar yapacağım diyorsunuz. O zaman siz kimden oy alacaksınız?

Bizim oy kaygımız diye bir şeyimiz yok. Bu ülkenin % 64'ü 30 yaşın altında. Bize 20 bin kişilik paketler halinde müracaatlar var. Yaşlar 18-35. Bizim kimseden oy almak gibi bir kaygımız yok.

Ama sonuçta sandıktan çıkacaksınız öyle seçileceksiniz.

Çıkacağız ama eski klasiklerle bizim işimiz yok. Biz de klasik ve düzenin partilerinden olacaksak parti kurmanın âlemi yoktu. Biz farklıyız. Farklı olduğu için gençler ve halk bize geliyor. Biz ilk kurulduğumuz süreçte 3.5 ayda 40 küsur ilin üzerinde örgütlendik, 200 ilçede örgütlendik. Normalde siyasi partiler yasalarına göre bir parti kurulduktan sonra büyük kurultaya kadar verilen süre 2 yıldır. Biz bunun en büyük kısmını 3.5 ayda yaptık, işte partinin gücü budur.

"İDAM GERİ GELECEK!"

Daha önce de söylediniz. "İdamı geri getireceğim" diyorsunuz mesela. Klasik bir ceza yöntemi değil mi?

İdam kesin gelecek. Çünkü neden? Dünyada terör artacak. Dünyadaki siyasal gelişimler bunu gösteriyor. Gittikçe artacak. Nitekim geçtiğimiz aralık ayında dünyanın 345 yerinde çatışma vardı. Ben size söyleyeyim; görün zaman içinde Avrupa idamı geri getirecek. Bunu deyince hemen yarın anlamında değil. Zamanı gelince. Çünkü baş edemez. Edemeyecekler. Artık böyle klasik mücadelelerden ve cezalandırmalardan herkes kendini soyutlayacak. Çünkü bu uygulama sadece bir ceza yöntemi değil, bu bir devletin kendini savunma, koruma yöntemidir. Yani güvenlik işidir.

Savunma ve güvenlik dediniz. Yöntemleriniz nasıl olacak?

Bizim ilkelerimiz çok açık. Biz, devlet savunmasının ne olduğunu çok iyi biliyoruz. Yani ordunun ve milletin nasıl bir güç olduğunu. Bu konu hakkında bize hiç kimse bir şey söyleyemez çünkü hiç kimse bir şey anlatacak durumda değil. Yapılan hatalar ortada. Yalnız bu, şu demek değil: **"Biz bu konuda ustayız her şeyi en iyi biz biliriz, kimseyi dinlemeyiz, biz fikirlere kapalıyız"** değil. Bu her şeyi biz biliriz diyenlerin yaptığı hataları yapmama iddiasından ve bizim hayal gücümüzün yapabileceklerinden kaynaklanarak söylenen bir sözdür. Keşke böyle birileri gelse de bu konuda konuşsak ve karşılıklı tartışsak.

En başta devlet kaynaklarının doğru kullanımı demiştiniz. Nasıl olmalı bu kaynakların kullanımı?

Şu bir gerçek: devletler milletleri için kurulur ve var olur. Bizde ise durum şu anda tam tersine dönmüş durumda. Devlet millet için değil millet devlet için yaşıyor ve çalışıyor. En basit örnek, vergiler. Dünyanın hiçbir yerinde alınmadığı kadar Türkiye'deki insalardan vergi alıyor devlet.

Bu noktada çark geri dönmeli. **Biz devletin bütün parasını ve kaynaklarını olduğu gibi millet için kullanmayı planlıyoruz. Milletin yoksulluğunu, fakirliğini ve eğitime olan ihtiyacını gidermek için kullanacağız.** İşin özü halkı eğitimsiz ve parasız bırakmayacağız. Bunun bir altında sağlık hakları yatar tabii. Bu insanlar bu topraklarda huzurlu yaşayacaklar. Doğunca kendini iyi hissedecek, ölürken de iyi hissedecekler. Bunu sağlayacağız. Para buna kullanılacak. Bütçe bunun dışında nerelere gidiyorsa hepsine bakarız. Bir defa savurganlık kesin yok. Bunu her yerde söylüyorum bu devlet müsrif bir devlettir.

Bir defa madenler. Kendi madenlerimizi kendimiz işleyeceğiz. Hammaddeyi dışarı 7 liraya gönderip, 107 liraya geri almayacağız. Bütün ruhsatlara ve lisanslara bakacağız. Sonra dışarıdan 6 liraya alıp burada bizim insanlarımıza 126 liraya sattırmayacağız.

Kaynakların kullanımıyla ilgili yapacaklarımızdan biri de şu: Biz Sovyet düzenine göre şu anda kara orduları besliyoruz. Yani 600 bin asker, 500 bin, 700 bin. Deniz ve hava kuvvetleri teknoloji olarak birinci sınıf muhafaza edilirken, normal asker sayısını 150-200 bine indireceğiz. Şu anda söyledi-

ğim çok kritik bir şeydir. Bu çok önemli. Bizim sistemimiz en pahalı sistemdir.

"REJİMİ VE TOPRAKLARI SİLAH KORUMAZ. MİLLETİN YÜREĞİ KORUR."

Bizim sistemimiz en pahalı sistem derken asker sayısını azaltılmasını kastediyorum. Deniz ve Hava Kuvvetlerini tutacağız. Ama 600 bin kişilik orduya artık ihtiyaç yok. Şu bir defa ne kadar yanlış: **"NATO'nun en kalabalık ordusuyuz."** Ne yapacaksın NATO'nun en kalabalık ordusunu? NATO ne için kuruldu, ne iş yapıyor, bu bir. İkicisi, ver o zaman parayı! 150-200 bin kişilik ordu olacak. Ben hep söylerim. **Rejimi ve toprakları silah korumaz. Milletin yüreği korur. Yürekle korunur.**

Tasarruf edeceğiz her şeyden tasarruf. Biz istersek 4-5 ay içerisinde 3 milyon kişiyi silah altına alırız, donatırız ve istenilen bölgede yığınak yapar ve muharebe koşullarına hazırlarız. Bir de bir şey daha yapacağız. **Askerlik sistemi adil olacak.** Yok 8 aylık, yok kısa dönem, yok bedelli, yok şu. Tek olacak. Bu bizim sloganımız gibi olacak: Hak ve Eşitlik. Ben okuyamamışım fakirim o yüzden okuyamadım, 15 ay yapıyorum. O okumuş 4 ay 6 ay yapıyor. Hayır, böyle bir şey olamaz. Ben okuyamamışım, bana siz sosyal devlet olarak bu imkânı vermemişsiniz. Okuyamadın gel 15 ay. Hayır, böyle

bir şey olmayacak. Partinin adı gibi yapacağız. 150-200 bin kişilik profesyonel bir ordu yapacağız. Tirbuşon gibi. Burada şu var, herkes şunu bilsin, o 200 bin kişi halk tabiriyle tam fişek gibi olacak. Her yere hazır ve nazır. Öbürünü baktık hissediyoruz hemen planlarımızı ortaya koyacağız. Çok net bir şekilde. İstediğimiz yerde milyon milyon hazır edeceğiz. Kaldı ki şöyle baktığımızda bunu göze alacak kimse yok bize karşı. Onda herkes rahat olsun. O bakımdan paralar yatırıma, işsizliğe, istihdama gidecek.

O zaman askerlik sırası gelenlerin de yine askere gelme durumu söz konusu olacak mı?

Bakınız. Tarih, tarih. Osmanlı'nın paralı profesyonel askeri kimdi? Yeniçeriler. Ortalama 600 yıl yeniçeri sayısı 20 bindi. Bir kere 43 bin olmuştur. O da Kanuni Sultan Süleyman zamanında. Yani fetihler çok genişlediği zaman. O bile para vermemiş, ödememiştir. Diğerleri hepsi beyliklerden gelen kendi donatımları, kendi silahlarıyla gelenlerdir. Mesela eski Mısır'dan beri silah altına alma ve asker alma sistemlerine bakın, 6 tane sistem kullanılmıştır. Bunların en pahalısı bütün ihtiyaçların devlet tarafından karşılanmasıdır. Biz şimdi en pahalı sistemi uyguluyoruz. Niye uygulayayım? Benim öyle bir derdim yok ki. Benim coğrafyamın gücü ve nüfus gücüm var. Bizle falan uğraşılmaz. Başa dönüyorum şimdi işte "Şunu yapacakmış da bunu yapacakmış da" hayır bizle kimse baş edemez. Bu coğrafya ve bu nüfusla baş etmek mümkün değil. Yeter ki siz devleti iyi organize edin. Ne yapayım ben 600-700 bin askeri? Ne işe yarıyor? Ne yapacak orada?

Nüfus arttıkça bu askere müracaatlar artmayacak mı? Nüfusla doğru orantılı gitmiyor mu? 18 yaşına gelen askere alınıyor diyelim. Ne yapacaksınız onu mesela?

Bu bir kalıp. Benim babam 28 yaşında gitti askere biliyor musunuz? Neden? Çağrılmadığı için. Bekliyor, çağrılmıyor. Silah altına alıp da devlet ona fazla harcama yapmayayım diye. Bu Cumhuriyet döneminde yapılmış bir uygulamadır. Cumhuriyet döneminde bizi hırpalayan en önemli şey şu oldu: **"Sovyet geliyor Komünistler geliyor NATO'yu kurduk siz de büyüyün."**

İşte size Osmanlı'dan örnek, işte size Cumhuriyet'ten örnek. Pahalı bir sistem. Millet aç, işsiz.

Ben size söyleyeyim anons edin bir televizyondan falan bölge falan kesitin, falan yaşın altı gönüllü asker alınacak deyin bakın söyleyin 24 saatte toplanırlar.

Soğuk savaş dönemi falan yok artık Sovyet movyet bitti. Yok Kafkas ordular grubu, yok Balkan ordular grubu, bitti artık. Millet bundan kurtulsun. Ha, bunu bürokrat yapamaz. Bu siyasetin ve hükümetin işi. Onu söyleyeyim.

Onu soracağım. Şimdi Türk Silahlı Kuvvetleri veya Genelkurmay bu işi yapabilir mi?

Söylediğim gibi bu kararlar siyaset adamının işi. Bakınız ne dedim: Ordularınızın harbe hazırlanmasından, harekat alanından, muharebe sahasına çıkması ve savaşa hazırlanmasından hükümet sorumludur. Hükümet bu işi ne kadar doğru yapıp yapmıyor, bundan Meclis sorumludur. Meclisin de

hükümetin de hesap vereceği yer, halk ve millettir. Bürokratın işi değildir. Ona "Şöyle yap, böyle yap" diyeceksin.

"ORDUDAKİ ASKERLERİN SAYISI DEĞİL, TEKNİK VE TAKTİK ÖZELLİKLERİ FAZLA OLMALI."

Amerika'nın Irak'ta savaş hazırlığı yaptığı süreçte elindeki teknoloji ve para gücüne rağmen savaş yapmak için 6 aydan önce bu bölgeye gelmeyi beceremedi.

Biz 6 ayda her bölgemizde birer milyon insanı donatır, silahlandırır, muharebeye hazır hale getiririz. Niye ben o zaman 20 yaşına geldi diye hâlâ insan topluyorum? Yani ordudaki askerlerin sayısı değil teknik ve taktik özellikleri fazla olmalı Mesela Kıbrıs. Kıbrıs'ta 40 bin asker besliyorsunuz. Karşıda kim var? 630 bin. Bu tarafta kim var? 200 bin. Ne kadar asker besliyorsunuz? 40 bin asker. Niye besliyorsunuz 40 bin askeri, 10 bin tutuyorum. Niye 30 bin askeri orada besleyeyim? Orası bana 75 mil. Yunanistan da 1500 mil. Ne olacak? Haydi, gelsin bakalım Yunanistan. Orada asker niye duruyor? Sonunda ihtilaf çıkarsa çarpışmak üzere. Yani savaşla ilgili bir mesele. Orada 40 bin askerle savaş düzenine gerek yok. Neden yok? Mesafeler belli. Karşıda 630 bin insan var ne kadar savaşçı çıkartabilir? O belli. Oraya 10 bin Türk askeri yeter de artar. Bir şey daha var; diyelim ki farklı bir şey oldu.

Bizim bugün Türkiye'nin imkân ve kabiliyetleri o hale geldi ki, Taşucu'ndan Kıbrıs'a yarım saatlik uçuş mesafesinde bir gece karanlığında 6 ila 8 bin kişiyi Rum bölgesindeki Trodos Ormanları'na gece indiririz.

Dolayısıyla Kıbrıs'ta 40 bin askere gerek yok diyorsunuz!

Orada benim anlatmak istediğim şu; bu ülkenin paraya ihtiyacı var. Her şeyden tasarruf edeceğiz. Diyelim koruma evleri var, lojmanlar, insanlara verilmiş araçlar. Herkes, evet tabii hizmet etti, hepimiz ettik. Ama şu var, hizmeti bitirdikten sonra da ömür boyu sırtımızı devlete dayayarak yaşamak diye bir şey yok.

Askerlik çağı gelenler askere çağrıldığında zaten 600 bini geçer, nasıl 150 binde tutmayı düşünüyorsunuz?

Biz bir kısa temel eğitim vereceğiz. Ama ben onu söylerken başka bir şeyi de söyledim. Bir temel pratik eğitim verip bırakacağız. Şimdi burada tekniğe girmiyorum. Ancak daha önce de söylediğim gibi tek tip askerlik bizim düşüncemizde var.

Ayrıca Jandarmaya bağlı, İçişleri Bakanlığı'na bağlı 20 bin kişiyle, gönüllü sistemi 20 bin kişiyle o işi bitireceğiz. Herkes görecek. Nasıl yapacağımızı görecek.

"BİREYSEL SAVAŞÇIYI 9 HAFTADA YETİŞTİRİRİZ."

Temel bir eğitim dediniz, biraz anlatır mısınız?

Bu çok teknik ve uzun bir konu. Kısaca anlatayım: 9 hafta boyunca Türk gençlerine savaş eğitimi vereceğiz. **9 haftada bireysel savaş yeteneği kazandıracağız.** Söylediğim gibi büyük ve kalabalık ordu diye bir şey yok. Bizde sayı değil teknik önemli olacak. Biz bir savaşçıyı, bireysel savaşçıyı, hem de ranger komandoyu 9 haftada yetiştireceğiz. Her şeyi modern hale getireceğiz. **"Türk savaş örgütlenmesinin nasıl olacağını herkes görecek."**

Modernlik dediniz de, bir de profesyonel ordu konuşuluyor son zamanlarda. Buna ne diyorsunuz?

Buna gülüyorum. Türk ordusu zaten yarı profesyonel bir ordudur. Maalesef bunu halk da bilmiyor bunu ortaya atanlarda bilmiyor. Bizim getireceğimiz sistem ortada, ister profesyonel de ister deme.

Çok önemli şeyler söylüyorsunuz Sayın Pamukoğlu.

Milletle alay eder gibi kâşane gibi bürokratik binalar, parti genel merkezleri halkla alay eder gibi alâyişli yerler. Hayır, önce bu millet doyacak. İşi olacak, güvenliğini sağlayacağız. Müsrif bir devlet. Trilyonluk arabalar alınıyor. Zırhlıymış. Neymiş zırhı? Korunacakmış. Sanki zannedersin ki her yerde

bunlar için pusuda bekleyenler var. Bunlara suikast yapalım veya pusu atalım falan diye. Böyle bir şey yok. Bazı makamlar var; araba bedava, oturduğu konut bedava, hizmetler bedava, ticari işler bedava, o bedava, bu bedava. Aldıkları paralar ne? 18 milyar, 19 milyar veya yeni parayla 18, 19, 20 bin Lira. Hayır. Ben sana zaten hepsini veriyorum. Hepsini düzenleyeceğiz. Her şey halka yönelik istihdama ve üretime yönelik olacak. Kesin prensibimiz şudur: **bu ülkenin sokaklarında dilenci görülmeyecek, bir. İkincisi, bu ülkenin hiçbir yerinde saçı başı ağarmış insanların hamallık yaptığı da görülmeyecek.** Hal böyleyken vergilerle toplanan bu paraları biz size yedirtmeyiz. Kimse harcayamaz. Böyle bir hakka sahip değil kimse. Vatandaş yiyecek.

"BU ÜLKENİN SOKAKLARINDA DİLENCİ GÖRÜLMEYECEK!"

Milletin parası dediniz. Mesela orduevleri düzeni ve lojman devam edecek mi, bunlar da milletin parasıyla yapılanlar değil mi?

Şimdi bazı haklar sosyal haktır. Orduevi olacak tabii ki. Ancak şu var. Lojman işi şöyle olacak; elbette dağda taşta, şurada burada lojman olacak subay, astsubaylarımız oturacak. Oralarda görev yapmaları için bu gerekli. Burada kast ettiğim şu; emekli olmuşsunuz, bitirmişsiniz, hâlâ devlet, hâlâ bedava. Yok öyle, herkes evinde oturacak.

Ayrıca burada sadece biz TSK örneğini verdik. Devletin bütün birimleri için bu böyle olacak!

"DEVLETİN EFENDİSİ MİLLETTİR"

Devlet müsrif dediniz, yani savurgan, lükse meraklı...

Sever lüksü. Kırmızı halıyı sever, protokolü sever, kokteyli sever, bir tane mülki idare, dört tane araç. Hayır. Böyle bir şey olmayacak. Bizim ilkemiz şudur: **"Devletin efendisi millettir."** Millete hizmet edilecek. Biz şunu göstereceğiz. Hep söylüyorum tekraren söylüyorum; bizim çocukluğumuzda bile ***"devlet adamı, halk adamı"*** diye kavramlar vardı. Devlet adamı bir şeyi bir kere söyler ve yapardı. Herkes bunu bilirdi. Halk adamı halkın içinde yaşayan adamdır. Herkes halkın içine girecek. Öyle oturduğu yerden kâğıt imzalamak yok. Halkın içinde yaşayacaksınız. Halkla beraber olacaksınız, onun dertlerini dinleyeceksiniz, ihtiyaçlarını dinleyeceksiniz, bize teklif getireceksiniz. Ama biz onlardan daha çok gezeceğiz halkın içinde. Burada kastettiğim mahalli yönetimleri, mülki yönetimler. Biz onların içinde daha fazla olacağız. Yani yetişen gençlere hep şunu göstereceğiz: Devlet adamı nasıl olur, halk adamı nasıl olur. Onların bu örneğe ihtiyacı var. Bir devlet adamı günde üç kere konuşmaz. Bir şey söylediği zaman da o bir şeydir. Biz de öyle eğitildik. Biz de öyle gördük. Bize söyleyenler de öyle görmüş. Nerede görmüş ama?

Osmanlı'da da öyle görmüş, Cumhuriyet'te de öyle görmüş. Ne oldu şimdi bu? Sabah saat 9'da biri konuşuyor, 11'de biri konuşuyor. Yani biri bir şey diyecek, ondan sonra öbürü başka bir şey.

"DİCLE'NİN DOĞUSUNDAKİ DAĞLARI 365 GÜNDE EŞKIYADAN TEMİZLEYECEĞİZ"

Size şöyle bir soru yönelse nasıl cevaplarsınız acaba? "Bütün partiler aynı şeyi söylüyor, iktidara gelirsek yolsuzluğun, yoksulluğun üzerine gideceğiz, terörü bitireceğiz. bu dediklerinizi nasıl gerçekleştireceksiniz?"

Bu klasik bir soru. Mevcutları anlatıyor, düzendekileri. Biz düzenden gelmiyoruz. Biz her ne kadar siyasi bir partiysek de klasik siyaset yapmıyoruz. Bizim için siyasetin nedeni vatan aşkıdır. Bekleyin görün. **Dicle'nin doğusundaki dağları 365 günde yani eşkıyayı, 365 günde temizleyeceğiz.** Anadolu'da dolaşırken medya mensupları soruyor *"Nasıl olacak?"* diye. Bunun kolayı var. Bizimle beraber gelirsin, 365 günde nasıl oluyor görürsün. Yani şu, eski alışkanlıkları var. İnsanın zihninin işleyiş tarzını iyi bilirim. Kafalarına yeni bir şey sokmaktan çok, kafalarındaki, beyinlerindeki paslı çivileri söküp atmak çok daha zordur.

Şimdi baştan belirttiğim gibi bütün bu konuşmalar hep özgüven kaybı. *"Yapamayız, edemeyiz, ne olacak, aşamayız"*larla ülke yönetilemez.

Bu medya yapılanmasına rağmen Sayın Pamukoğlu, yüzde 60-70'i yabancı sermaye ortağı olan bir medya içerisinde nasıl söz hakkı bulacaksınız?

Her zaman engeller, her zaman zorluklar olacaktır. Onlar serbestse, biz de serbestiz. Ben direkt halkın karşısına çıkarım.

Peki karşınızda Amerika ve diğer büyük sermaye güçleri olacak. Bir gecede ekonomiyi değiştirebiliyorlar, ülkeleri allak bullak edebiliyorlar. Bunlara karşı nasıl duracaksınız?

İşte böyle diye diye bu hale düşmüşüz. Dört günlük dünyada kim, kimden neden korksun? Hem ülken ve geleceğin söz konusu. Baştan bir defa insanlar teslim olmuşlar. Her zaman Kurtuluş Savaşı'mızda nasıl yaptık diye konuşurlar. Yani Atatürk'ün hatıralarıyla falan avunabilirler. Ey millet, şimdi sıra sizde yapın göreyim. Zaten hep söylüyorum Türkiye konuşarak yaşayan şifahi bir topluma dönmüş. Karar verecekler.

Söylediğim gibi, bizim için **"siyaset demek vatan aşkı demektir"**. Biz bunu biliriz. Onun için yapacağız. Ve bize inananlarla yapacağız.

Siz bu kadar avantaya alışmış, alıştırılmış çoğunluğun oyunu nasıl alacaksınız? Ve eğer iktidar olursanız söylediklerinizin sizden sonra da devam ettirilmesini nasıl sağlayacaksınız?

O çok pratik. Gençler. Partide bütün yönetim kademeleri dahil meclise girecek olan adaylarımız dahil, hepsi genç erkekler ve genç kadınlardan oluşacak. Onlar partiyi devam et-

tirecek. Partinin ilkelerini ve hedeflerini onlar sürdürecekler. Biz böyle bir genel başkan etrafında hepsi aynı yaşa başa gelmiş insanlardan değil. Ülkenin tamamında parti yönetimi yani genel merkez dahil, il, ilçe, belde başkanları ve yönetim kurulları hepsi gençlerden oluşacak. Şu anda da öyle zaten. Partinin etrafında toplanan insan yapısı da böyle.

BİZİM İÇİN SİYASET "VATAN AŞKI DEMEKTİR."

Terörü bitirmekle ilgili askeri yöntemlerin dışında kafanızda daha net bir şey var mı?

Var tabii. Farklı bir örgütlenme ve farklı bir istihbaratla ve siyasi bir duruşla herkesle konuşacağız. Biz, yüzümüze bir şey deyip arkamızdan bir şey yapanlarla ne ittifak yapabiliriz ne protokol yapabiliriz ne de diplomasi yürütürüz. Finans kaynakları bitecek. Hem yurt içinde hem yurtdışında basın desteği bitecek. Aşağıdakilerle konuşacağız. Müttefiksek müttefik gibi konuşacağız. Müttefiklik, haktır, eşitliktir. Biz öyle oraya gidip tampon mampon değil bu işi bitirmenin özünü konuşacağız.

Daha sonra biz başka şeyler de konuşacağız bunlarla. Musul'u konuşacağız. Hani bunların tarihsel istekleri var ya madem herkes tarihten bahsederek geliyor. Biz de tarihimizden Musul'un gidişini konuşacağız. Bir kere o zamanki bölgedeki demografik yapıyı ortaya çıkarın diyeceğiz. Bölgede Kürtler

nedir? Türkler nedir? Araplar nedir? Çıkarın gerçekleri konuşalım. Hem de nasıl, bizim belgelerle değil İngiliz belgeleriyle çıkarın konuşalım. Madem her şey gide gide haklara gidiyor, tarihe gidiyor, belgeleri çıkarın konuşalım. 1927'de bölgede yapılan seçimleri konuşalım. 1947'de yapılan seçimleri konuşalım.

"İNSANLAR ÖLÜM KAFESLERİ YAPMIŞLAR"

Genelde ülke güvenliği denilince sınır bölgeleri akla geliyor bir de şehirlerdeki güvenlik sıkıntıları var bunlarla ilgili düşünceleriniz nelerdir?"

İstanbul'u biliyorsunuz değil mi? Yani uzmanları dinlediğiniz zaman deprem iki saatte de olabilir, iki ayda da olabilir, iki yılda da yirmi yılda da. İstanbul'un semtleri nasıl biliyor musunuz? Evlerini gördünüz mü yakından? Mahalle mahalle. **Hırsızlık, huysuzluktan herkes alt katlarını camlarını, çerçevelerini, orta katlarını demir parmaklıklar, ferforjelerle örmüş kafes gibi.** Bir deprem olsa dışarı çıkamayacaklar. Çıkamazlar. Kendilerini kafese sokmuşlar. Böyle deprem riski altında yaşayan bir yerde hırsızlık yolsuzluk, eşkıya, şu bu, çeşitli korku ve endişelerle insanlar kendi üzerlerine kepenkleri demir parmaklıkları kapatmışlar. Alt kat camları öyle, orta katlar, birinci katlar öyle balkonlar öyle.

İlginç ama hayatın kendisi. 16-17 milyon insan yaşıyor orada. **Kendi üzerlerine ölüm kafesi yapmışlar.** Kim düşü-

necek bunu? Neden? Kendilerini huzurlu hissetmiyorlar, güvende hissetmiyorlar. Biri oradan gelecek öbürü oradan çıkacak öbürü bilmem ne yapacak. Balkonu mutfağı kapat, onu kapat, bunu kapat. Böyle bir hayat olur mu? Yadırgatıcı değil mi? Şaşırtıcı mı?

Gözleminiz ilginç. Yani depremle bağlantı kurmanız ilginç...

İnsanlarınızı düşünürseniz böyle düşünmeniz lazım. Eğer insanlara hizmet edecekseniz, halka. Onları rahatlatmamız lazım. Hepsinin sökülmesi lazım o demirlerin. O hırsızlığı, huysuzluğu kim yapacaksa, sabotajları, araç yakmayı, bilmem ne yakmayı yapsın da görelim.

Onlar kesildi bir anda.

Kesildi ama periyodik olarak. Yani sürekli değil. Yine başlayabilir. Bakınız, ateşin biraz küllenmesi söndüğü anlamına gelmez. Üstüne gidip ateşi tamamen söndürmeniz lazım.

Doğu ve Güneydoğu bölgemizin gelişmesiyle ilgili o bölgede dağdaki teröristi temizlemenin dışında ayrıca bir projeniz olacak mı?

Pratik bir şey söyleyeyim. Hakkari Yüksekova'da terör başlamadan önce 1 milyon 200 bin civarında hayvan vardı. 93 Temmuz'undan sonra ise bu rakam 120 bin civarına indi. Buna bağlı olarak da hayvancılıktan elde edilen yan ürünlerde de büyük düşüş yaşandı. Bunun için bölgedeki hayvancılık ve tarım tekrar geliştirilmeli.

Bunun yanı sıra bölgenin muhteşem coğrafyası turizm için keşfedilmemiş bir zenginlik. Yani söylemek istediğim bölgedeki turizm faaliyetlerinin sıfırdan inşası. Ama böyle oraya, Hakkari'ye gidip, otelde motelde kalalım değil. İnternetten, tamamen helikopterlerle, uçaklarla, diğer vasıtalarla, bütün dünyadan planlayıp oraya getirilecek.

Diğer bir husus ise, bölge halkının el sanatlarına dönük birtakım becerileri vardır. Kilimdir, halıdır, diğer şeylerdir. Bunların hepsini harekete geçireceğiz. Ama bunu oraya memur gönderir gibi değil, idealist insanlarla ve bu bölgenin halkı ile yapacağız. Çünkü sanıldığının aksine halkta bir sorun yok. Halkta bir sorun olsaydı şimdiye kadar kıyamet koparırdı. Hayır, buradaki asıl sorun halkın baskı altında olması ve kışkırtılması. Söylediğim gibi halkta sorun olsa, iş başka türlü olurdu. Yok böyle bir şey. Kandırılmış ve sindirilmiş insanlar var orda.

Güneydoğu denilince hep toprak reformu derler. Toprak reformu ve ağalık düzeni için bir şey yapacak mısınız?

Doğru, ancak eskisi gibi bir ağalık düzeni fazla kalmadı. Eskisi kadar değil, yani feodal yapı çözüldü, ama tam değil. Yani şöyle; elinde arazi var, yeteri kadar değerlendirmiyor. Ancak insanların elinde toprağı olmasına rağmen yine bölgeden fazla göç oluyor Anadolu'ya, Mersin'e, Batı'ya.

Toprak reformu bizim programımızda var. Şimdi bizim yapacağımız şu benim size açıkladıklarımın dışında. Biz bu işin -yani ziraattı, hayvancılık'ı- mühendislerini, ustalarını bir araya getirip onları çalıştıracağız. Yani komiteler meydana

getirip bölgeler üzerinde neyi nasıl kullanabileceğiz, kaynaklardan nasıl istifade edebileceğiz, onları ne kadar arttırabileceğiz, bunun çalışmalarını yapıyoruz ve hızla eyleme geçeceğiz ve hareketlendireceğiz.

"KENTTE OKUL, ADALET BİNASI VE CAMİ HAYATİDİR"

Burada izleyeceğimiz yöntemlerin başında devlet kontrolünde araziler var bomboş. Ya Milli Savunma'da bu araziler ya da Milli Emlak'ta. Bunları halka dağıtacağız. İşlenecek. Her şeyi işleyeceğiz. Dev araziler var etrafı tellerle çevrilmiş, bomboş duruyor. Kullanılmıyor, âtıl. Toprak kullanılmak içindir. Toprakları kullanacağız, işleteceğiz. Bırakın güney doğuyu Ankara'nın içi bile böyle. Ben geçerken görüyorum. Tel örgülerle çevrilmiş dev gibi araziler duruyor. Ne işe yarıyor? Hiçbir işe yaradığı yok.

Bir de ormanlar var. Tersine ormanları genişleteceğiz, büyüteceğiz, çoğaltacağız. Ne yaparsak azdır yeşil alanla ilgili.

Mahalli yönetimlerin bütün harcamalarını denetleyeceğiz. Öyle keyfe keder harcama yok. Borç içinde yüzüyorlar.

Kamu yönetiminin ve kamu maliyesinin mahalli yönetimlerin bütün maliyesi denetlenecek. Halk tabiriyle söylüyorum öyle keyif ağalığı yok. Aldık, verdik, gittik, yandaş mandaş, hayır.

Kamuyla ilgili bakınız bir şehre girdiğinizde ne görülmelidir biliyor musunuz? Üç şey görmelisiniz: **Birincisi, en iyi şekilde düzenlenmiş bahçeleriyle okullar. İkincisi, adalet binaları. Üçüncüsü, ibadet yerleri. Bu üçü hayatidir.** Gerisi daha az önemlidir.

Dolayısıyla her bölge için ayrı ayrı özel bir proje söz konusu.

Başka türlü olmaz. İşsizlik her tarafta var, fakirlik her tarafta var ama bütün bölgeleri kendi özel yapısına göre değerlendireceğiz. Tarım ve hayvancılık konusunda bölge bölge ne yapılması gerekiyorsa yapacağız. Çünkü şu anda tarım ve hayvancılığımız bitmiş durumda.

Ama Avrupa Birliğine atmış olduğumuz imzalar dolayısıyla bitirmedik mi tarım ve hayvancılığı?

Evet. Çünkü müsaade etmiyor. Neden? Yoksa pazarlarda onların mallarıyla rekabet edebileceğiz. Ne olacak? O zaman Avrupa Birliği geleceği ne olacak? Bana göre tüm bunlara rağmen AB'nin sonu yok. Ortak bir anayasada bile anlaşamadılar zaten.

Diğer yandan bugün Türkiye Cumhuriyeti Devletinin bomboş duran yaylaları, istifade edilemeyen toprakları neden kullanılmıyor biliyor musunuz? **Çünkü Avrupa Birliğinin Ekim 2004 belgesinde imzası var bizim hükümetin. Bizden istediklerinin özeti şu: "Tarım ve hayvancılığı desteklemeyeceksiniz."** Bir daha söylüyorum: **"Tarım ve hayvancılığı desteklemeyeceksiniz."**

"TARIM VE HAYVANCILIĞI, SANAYİYLE DE ENDÜSTRİYLE DE AT BAŞI YAPACAĞIZ."

Bizim tarım ve hayvancılık için yapacaklarımızı, bu işle geçimlerini sağlayan vatandaşlarımız bile kendilerine sağladığımız desteği görünce şaşıracaklar. **Tarım ve hayvancılığı, sanayiyle de endüstriyle de bu ülkede at başı yapacağız.** Bütün boş ve atıl topraklara projeler üreteceğiz buraları dolduracağız. Bütün alanları işleteceğiz. Köylüye mevcut dönüm üzerinden veya toprak üzerinden yalan yanlış para verilmeyecek, hayır. **Üretim üzerinden para alacaklar.** Her şeyi biliyoruz. Tohum, gübre, vergiler... Hepsi düzenlenecek. Batı'da kendi ülkelerinde tarımla uğraşan insanlarına, çiftçilerine büyük sübvansiyon sağlıyorlar. Biz de yapacağız. Hele tarım ve hayvancılıkta o kadar pratik uygulamalara geçeceğiz ki halka da aynı şeyi söylüyorum onlar bile şaşıracak. Onların bile hayal edemediği şeyleri yapacağız.

Bir de beslenme olmadan hiçbir şey olmaz. Bizim halkımız iyi beslenemiyor. Öyle bulgur pilavı, turşu yiyerek ne insanın beyni güçlenir, ne bedeni. Süt ürünleri, yumurta yiyecekler; yağları olacak, etleri olacak. Bu ülkede öyle insanlar var ki bir yılda evlerine bir kilo taze et girmiyor. Ama bu nasıl olacak? Bunu sorunca hemen kaynak soruyorlar. Kaynaklardan birini

söyleyeyim: müsrif devlet. Niye bir tane bürokratın dört tane arabası var? Ben soruyorum. Yetmiyor mu bir tane?

"MEMLEKET KAÇAKÇILAR CENNETİ OLMUŞ"

İstihdam ve üretim konusu yarım kalmasın lütfen.

Önce tarımı ve hayvancılığı tamamlayım. Tarımı bitirdiler dedik. Tarım ve hayvancılık Türkiye'de bitti. Söylediğimiz gibi aynen geri getireceğiz. Gübresine bakacağız, mazotuna bakacağız, suya bakacağız, tohuma bakacağız. Son verilere göre ülkemizde tarım alanlarında çalışanların, yani çiftçilik yapanların oranı yüzde 20 daha düşmüş durumda. Bunun sorumlusu kim? AB'ye uyup kendi ülkesinin tarımını bitiren devlet ve hükümet.

Bu arada Avrupa Birliği kendi çiftçisini tarım yapanlarını en üst şekilde destekliyor, sübvanse ediyor fakat bize geldi mi hayır. Tohumlar var oradan buradan alınanlar. Birinci yıl ektiğinizde hiçbir şey çıkmıyor. Bazıları üçüncü yıl ekildiğinde hiçbir şey çıkmıyor. Hayvancılık? Türkiye'ye giren kaçak etlerin miktarı kaç ton? "Her şey kaçak". Mazotu kaçak, akaryakıtı kaçak, et kaçak, o kaçak, bu kaçak. **Kaçakçılar cenneti olmuş memleket!** Bunların hepsine bakacağız. Bizim toparlanmamız lazım. Bizim hızla ileriye bakmamız lazım. Öngörülere göre 2040'ta İç Anadolu'nun hali belli. Kesin döneceğiz. İnsan bir canlı. Önce beslenme. Buğdayı, pirinci, eti,

sütü, yağı, peyniri önce biz kendimizi düşünmek zorundayız. Çünkü şu projeleri uygulayacağız, kentler zaten şişti. Her zaman sıkıntıda olacak. Bu gidiş tarım alanında uğraşan insan sayımızı yüzde 10'lara getirecek. Kentlerden, olabileceği kadar tarım alanlarına çekeceğiz ve azami gücümüzle destekleyeceğiz çiftçiyi.

Yani tarım ve hayvancılığa öncelik mi vereceğiz diyorsunuz?

Bizim için şu sıra bu sıra değil. Hepsi öncelikli. Hepsini bir sıraya koyacağız. Şimdi bakın diğer bir konu cehalet ve yoksulluk. Ben hep söylüyorum başımıza ne geldiyse bizim şu 80 yıllık geçmişte cehalet ve yoksulluktan geliyor. Yoksulluk ve cehalet. Yoksul insanımız aç ve susuz. Ondan böyle erdemli hareketler asil duygular bekleyemezsiniz. Ve cahil bırakılmış. Yani muhakeme gücü düşük. Bu insanların sayısı çok olduğu için de siyaseten sakatlanıyoruz. Ama bu, yılların meselesi.

Özelleştirme ve özelleştirilen yerler hakkında neler düşünüyorsunuz?

Özelleştirmeler deyince halkımızın kafasında oluşan tablo stratejik kurumlarımızın elden çıkmasıdır. Baştan aşağı haklılıar. Bizim için özelleştirme kaybettiklerimizin adıdır. Kaybettik.

Ne zaman kaybettik bunları?

Elimizdeki stratejik kaynakların satımı 1991'lerden başlıyor. Ama bu hükümetin ikinci dönemine getirdiğinizde bunlar doruğa ve tavana çıkmış durumda. Elimizdeki kaynakla-

rın, limanlar dahil, satılması yine bu hükümetin döneminde gerçekleşmiş 1991'den önce de özelleştirme var ama asıl stratejik noktalar son 6-7 yılda gitti elimizden.

"Ben bunları geri alırım" diyor musunuz?

Kritik olanları, stratejik olanları ve hayati olanları. Güvenliğimizle ilgili olanların hepsini isteyeceğiz ve geri almanın yollarına bakacağız. Eskilerin bir lafı vardı bizim çocukluğumuzda. Yani Osmanlı'nın çöküşünü görenler. Onlar şöyle derdi: ***"Bir memlekette bankalar ve postaneler yabancıların eline geçtiyse o memleketten hayır çıkmaz."*** Osmanlı'yı anlatıyorlardı. Şimdi durum ne? Onlar ***"postaneler"*** diyordu, şimdi ***"iletişim"*** oldu. Çünkü Osmanlı salt 10 yıllık savaşlarda yok oldu değil. Bunların da sebep olduğunu biliyorlardı. Nasıl şimdi durum? İmparatorluğun çökme sebebini söylüyorlar. İşte bir cümlede özetliyor. Böyle bir akademisyenin bir televizyona çıkıp üç saatte böyle laf ebeliği gibi değil. Halk budur. Halk her şeyi anlar. Bankalarınız gitmiş, postaneniz gitmiş. Gittiyse, bittiniz. Bir cümlede söylüyorum başınıza gelenleri.

Şimdi sizin, çevreci bir yönünüz var. Kitaplarınızdan doğayı sevdiğinizi biliyoruz. Bu noktada mesela enerji meselesine baktığınız zaman, nükleer santrallere ne diyorsunuz?

Nükleer santralleri yapacağız.

Destekliyorsunuz yani?

Çünkü şöyle: Enerji durumu Türkiye'nin en kötü darboğazı. *"Boğazımız sıkılmış"* tabirini kullanabiliriz. Hidroelektrik, termoelektrik ve nükleere bakacağız. Nükleer programlar uygulayacağız. Nükleer santrallere ihtiyacımız var. Aksi halde işte Rusya vanalarla oynadı herkesin ödü kopuyor. İran oynadı ödü kopuyor. Yüzde 60 ona, yüzde 20 öbürüne bağlıyız. Bu hayat böyle gitmez. Yani bu hayat böyle tedirgin, titreyen ayaklarla olmaz. Enerjiye ihtiyacımız var nükleer santralleri yapacağız, ama halkımız rahat olsun. Bunun kimseye zararı olmayacak.

Doğaya karşı değil midir nükleer santraller Sayın Pamukoğlu?

İleri teknoloji olduğu an doğayla bir problemi yok. Burada şu var, seçtiğiniz yerler çok önemli ve kullandığınız teknoloji çok önemli. Hayır, bir enerjiniz yok. Enerjiyi ya sudan alacaksınız ya kömürden alacaksınız. Nereden alacaksınız? Efendim rüzgârdan alayım, güneşten alayım, bir yere kadar. E, Londra'nın etrafında var kaç tane? Bu enerji darboğazından çıkmazsak sanayimiz dahil her şeyimiz önümüzdeki yıllarda sıkıntıya girecek. Bunun önünü kesmemiz ve tedbir almamız lazım.

İsrail-Filistin İlişkileri konusunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

İsrail-Filistin meselesi çok boyutlu. Hem siyasi hem askeri hem ticari, iç içe girmiş bir mesele. Fakat İsrail'in elindeki yüksek gücü, özellikle şu Gazze meselesinde öyle bir acımasız ve kontrolsüz kullandı ki hâlâ o çocukların görüntüsü kimsenin zihninden silinmedi.

Yalnız şu var; İsrail'in Lübnan'a karşı, Hizbullah'a karşı yürüttüğü bir hareket vardı. Hatırlarsınız Gazze'den önce. Tam bir fiyaskoyla bitti. Yani durum şuydu, oralarda çok büyük şeyler yapacak güç ve kudrete sahip değil. Ne kadar, dünyada siyasi sahaya hâkim olsa da para sahalarına hâkim olsa da bakın aşağıda bir devlet örgütlenmesi bile olmayan Lübnan'da ne hale geldiği görüldü.

İsrail ile ilgili bizi ilgilendiren bütün konulara bizim tüm askeri bağlantılarımız, ticari bağlantılarımız dahil hepsine sonuçta bize siyasal kazançlar, ekonomik kazançlar getirebilecek şekilde bakmamız gerekir. Hangi devlet veya ulusla hangi görüşmeyi yaparsak yapalım mutlaka sonunda bize menfaatler getirecek, bizim halka kazanç getirecek şekilde olmalı.

İsrail'in Gazze'ye yönelik Aralık 2008 ve Ocak 2009 aylarında 22 gün süren saldırısından sonra günlerce Gazze'yle ilgili gösteriler yapıldı. İnsan hakları açısından kesinlikle kabul edeceğimiz bir hadise değil. Ancak Telafer'de, Kerkük'te, Irak'ın kuzeyindeki düşen bombalar bomba değil miydi? Orada ölenler insan değil miydi? Sadece İsrail mi bomba atıyor? Veya sadece Gazze'de mi ölenler var? Halkın büyük bir kesimi bunu da merak ediyor.

Çok düşünmek gerekmez. Görünen şeyin neyini düşüneyim? Çünkü BOP'un eşbaşkanı vardı Türkiye'de. Bir de eşbaşkan yardımcısı vardı. Bizdeki hükümet başkanı yani.

Amerika yaptı değil mi bu söylediklerinizi? Tamam, onun eşbaşkanı vardı, onun için çıtı çıkmıyordu.

Bir şey daha var: Gazze'de tabi sansür yok. Öbür tarafta o kadar sansür var ki biliyorsunuz kendi ölen askerlerinin fotoğraflarının çekilmesine bile müsaade etmediler. BOP'un eşbaşkanı olduğu için onunla övünüyordu. Onun için hareket de yoktu. Gazze'de bir şey daha var. Gazze'de faka bastılar. Şöyle, bu bahsi geçen süreçte geldi değil mi İsrail başkanı? 5 saat, 5.5 saat görüştü diyor medya. Bakınız bu yönetimin yani mevcut iktidarın Hamas'a karşı olan tutumu yani sempatisi vs. belli. Değil mi? Bir başbakanın gelip de 72 saat sonra başlayacak olan bir harekâtı sizinle konuşmamış olması mümkün değil. Ama o şöyle anlattı muhtemelen; işte nokta nokta olacak kimseye zarar vermeyecek. Onun için birden yer yarılıp gök çökünce bir telaş başladı, farkında mısınız? Bir telaş ne oldu, saygısızlık, sözünde durulmuyor denildi bir telaş. İşte sonuç budur. Bir şey daha var, efendim arabulucu olalım. Onlar arabulucuyu buldular, Amerika, Fransa ve Mısır. Siz yoksunuz. Zaten Türkiye'nin dış politikası nedir biliyor musunuz 50 yılda? Amerika'ya ve Avrupa'ya yalvarmaktan başka bir şey değildir. Kıbrıs harekâtı hariç.

"KIBRIS'SIZ OLMAZ"

Türk Dış Politikası gerçekten Avrupa ve Amerikan endeksli bir Türk Dış Politikası mı?

Bir şeyin daha hakkını vermek lazım, Lozan ve Zürih anlaşmaları. Menderes hükümetinin yaptığı... İkisi hariç başka bir şey yok.

Ama Kıbrıs çok kritik bir şeydir. Kıbrıs'la ilgili hiç boşuna çabalamasın Avrupa Birliği.

Kıbrıs o kadar net ki ben de orada tümen komutanıydım. Ben çok sık konuşmam bile. Neden? Konuşmalar nafile. Hiç orada boşuna şey yapmasınlar. Neden yapmasınlar? Pratik; **Kıbrıs'sız olmaz.** Evet, doğru, orada 200 bin kişi var. Kıbrıs, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin ve milletinin hakkıdır. Bir şey daha var. Niye Rum kesiminde İngiliz üsleri var orada? Çünkü üsler Akdeniz demek, Cebelitarık, Malta demektir. Cebelitarık'ta var mı İngilizler? Var. Malta'da var mı? Var Kıbrıs'ta? Var. Hiç boşuna, ***"Görüştük, konuştuk, onu yaptık, bunu yaptık"*** demeyin. Biz orada olacağız. Tüm haklarımızla.

Kıbrıs seçimlerini soruyorlar, nasıl yorumluyorsunuz?

Kıbrıs seçimi, siyasi dış manevra ve entrikalarının sonucunun yansımasıdır. İşte halk, işte yükselen milliyetçilik. Üstüne üstüne gelirseniz insanların birden onur ve gururları, şerefleri sivri bir hale gelir. O da oya dönerse sonuç bu olur.

"TÜRBANIN NORMAL HALE GETİRİLMESİ LAZIM."

Türban konusunda ne düşünüyorsunuz?

Suni olarak çıkarıldı, ona bel bağlandı, ondan oy alındı. Bu iş çok kolay çözülebilecekken siyasi simge ve siyasi istismar meselesi haline geldi. Türban sorunu var diyenlerin kendileri neredeyse 10 yıldır iktidardalar, hem de tek başına. Hani öyle koalisyon falan da yok. Halk onlara yetkiyi verdi. Türban hakkında vaat ettiklerini ne zaman gerçekleştirecekler? Asla gücümüz yok diyemezler. Hükümetmiş. Yap hadi o zaman. Hükümet güç ve kudret demektir yap, neden yapamıyorsun? Bu konuda halka umut verdiler, öğrencilere umut verdiler, onu istismar ettiler. Din duygusu insanların en doğal duygusu. Hele yoksulluk olunca ve yeteri kadar eğitim vermeyince daha çok istismar ediliyorlar. Dini kullanarak, yani insanların en doğal duygusunu istismar ederek siyaset yapmak reddedilmiş bir meseledir. Önce din reddeder. Her şey zamanla yerine oturacak. Başörtüsü, türban, bunlar çözümsüz şeyler değil. **Her şeyin normale getirilmesi lazım. Sütliman haline gelmesi lazım.** Lüzumsuz şekilde suyu bulandırdılar ve insanları hayal kırıklığına uğrattılar

Eminim ki size soruyorlardır; "Başörtülü kızlarımız üniversitede maalesef okuyamıyorlar bu konuda ne düşünüyorsunuz" diye. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Bu soruların hiçbiri benim yadırgadığım şeyler değil. Bunun daha fazlası, bana gezerken halk tarafından soruluyor. Yani bunlar benim için normal her gün karşılaştığım şeyler. Şimdi o kadar millete sıkıntı yaratan ve zarar veren şeyler yaptılar ki... İşte bunlardan en önemlisi **"türban"** konusu. Sonra "türbanı" çevirdiler "başörtüsüne". Ama siz bunu siyasi simge diye ortaya çıkartır, türban diye böyle şekiller mekiller yapıp bir yere getirirseniz ve bunu da istismar ederseniz bir gün siz de bu işin içinden çıkamazsınız. Şunu da belirtmek gerekir bunların iktidarı elde etmesinin en büyük nedenlerinden biri bu konuyu fazlaca istismar etmelerinden kaynaklanmaktadır. Eğer bunu siyasi istismara alıp, kendilerine bayrak gibi yapmasalardı bu böyle olmazdı. Ve bunu kendi ağızlarından ***"Evet, bu bir siyasi simgedir"*** dedikleri andan itibaren siz bunu derseniz ülkeyi ikiye bölersiniz. Yaptıkları bu.

Bizim söylemek istediğimiz bu istismar ortamı doğal haline getirilmeli. Ama şu koşullarda, şu anda, bu psikoloji, bu ideoloji olduğu sürece, şu safhada dakikada bunu çözmek mümkün değil. Bunu doğal olan akışından çevirmek isteyenler de şu an için halkın gözünde aşağılanıyorlar. Yani halk da bu konuda akil olamıyor. İstismar etkisi çok büyük. Bu çözülür. Ancak bir de konunun diğer yanı var. **"Şunu kabul etmem; annesi babası, düzeltiyorum akrabaları, teyzeleri, halaları gelmiş çocuklarının bir törenine katılmak istiyorlar,**

çocuklarının kamu nizamındaki bir törene içeriye almıyorsun." Hayır, bunu yapamazsınız. Böyle bir şey olamaz.

Benim oğlum bu vatana hizmet için oradaysa savaş sanatını ki ölüyorlar da biliyorsunuz. Siz bu anaları içeri alacaksınız başörtüsüyle. Ama bunu iki taraf da öyle bir hale soktu ki birisi düşman gibi davranıyor diğeri istismar ediyor.

"YÖK 12 EYLÜL'ÜN KALINTISIDIR."

Peki siz bu konuyu nasıl çözmeyi planlıyorsunuz?

Biz ne yapacağız biliyor musunuz? Ben size özetle şöyle söyleyeyim: **Bu ülkede herkesi huzur içinde yaşatacağız. Huzur, huzur.** Türkiye'de herkes zaten başörtülü değil miydi? Anadolu başörtülü değil miydi? Bunun adı siyasi istismar ve tüccarlıktır. İnsanımızı bu hale getirdiler bunlar. Doğasında kalsa bu... Yani şöyle ***"rejime tehdit"*** diye algılamak ve algılatmaya çalışmak çok yanlış. Rejime tehdit diye algılarsanız devlet, durup dururken ilkeleri itibariyle kendini korumak zorunda kalıyor. Bu da istismarcıların işine geliyor.

Eğitim sistemi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Eğitim sistemi tabii koskoca bir eğitim programı içerisinde yer alan en kıymetli bölümlerin başında. Bütün konu kapsamları, müfredatı baştan sona hepsini değiştireceğiz. Eğer üniversiteyi kastediyorsa üniversiteyi özerk hale getireceğiz. **YÖK denilen 12 Eylül kalıntısı kurumu kaldıracağız.** Harç

denilen para alma vs. hepsini kaldıracağız. Devlet üniversiteleri olacak yanında belli kriterlerle çalışan, verilen ilkeler ölçüsünde hizmet eden özel üniversiteler olacak. Öğretmenliği yeniden arzu edilen, istenen ve öğretmen olmak için insanların kadın ve erkeklerin can attığı bir meslek haline getireceğiz. Eğitim bir numara. Neden? Tekrar söylüyorum, çünkü 80 yıldır hükümetlerin halledemediği şey şu: Bir, cehaletin üstesinden gelemediler. İki, yoksullukla baş edemediler. İkisi de partinin hedefindedir. Hiçbir bakanlık Eğitim ve Sağlık Bakanlığının üzerinde bütçe kullanamaz. Kullanmayacak. Eğitim bir, sağlık iki. Güvenlik sistemleri hemen bunu takip edecek. Halkımızın ekonomik gücünü arttırmak için ne gerekiyorsa yapacağız. Sakın kimse *"Kaynak nedir?"* diye sormasın. Kaynağın ne olacağını göstereceğiz herkese. Nasıl bulacağımızı da göstereceğiz. Önce müsrif devletten başlayacağız. Bütün kamu yönetimlerinin ve yerel yönetimlerin bütün mali giderlerini kontrol altına alacağız. Vergi sistemini tam adil hale getireceğiz. Kazançsız vergi, hem kazanmayacak hem vergi verecek; böyle bir şey bu ülkede olmayacak. Biz bu konularda tamamen reformlarla, yani devrimci tarzda çalışmalarla gideceğiz. Ve bazı kanunları da bir gecede çıkaracağız.

Eğitim konusu açılmışken, üniversitedeki eğitim ve bilim dili için ne düşünüyorsunuz?"

Bu sorudan çıkan tek şey şu: Türkçe meselesi. Hiç tartışılmaz bir biçimde hangi eğitim kurumunda olursa olsun kullanılacak dil Türkçedir. Çünkü bizim devletimizin resmi dili Türkçedir. Yalnız bizim yabancı lisanın nerelerde, hangi yaş-

larda öğretilmesi gerektiğiyle ilgili çalışmalarımız var. Hangi yaşta yabancı dil hangi seviyelerde başlayacak, yani hangi yaşta ve hangi okullarda... Bununla ilgili iç içe çalışmalarımız var bizim. Bu dil konusunu genişlettiğiniz zaman insanlarımızı rahatsız eden bir şey var öyle şehirler, caddeler var ki ben dolaşıyorum araçla, sağa bakıyorum, sola bakıyorum, dakikalarca gidiyorum birkaç tane Türkçe söz zor görüyorum. Böyle bir şey olamaz.

"DİL OLMADAN MİLLET OLMAZ."

Dil olmadan millet olmaz. Asimilasyonun ilk halkası dildir. *"Ne yapacaksınız"* diye soracaksınız. Yapılacak şey şu. Yabancı dil elbette olacak. Ama nerede olacak, ne kadar olacak? Yabancı dil olmaksızın da olmaz. Ama ben size biraz önce işin aslını söyledim. Hangi yaşta ve hangi eğitim kurumunda başlayacaksa o önemli. Daha çocuklar anadilini bilmeden öyle bir eğitim kurumları geliştirdiler ki önce yabancı dil öğreniyorlar. Yani düşünce kalıpları yabancı. Türk gibi düşünemiyorlar, bizim kültürümüzden değil gibiler. Sistematik düşünce hangi ülkenin diliyse ona dönüyorlar. Yani düşünce düzeni ona göre.

"KÜRTÇE KONUŞULMASIN BOŞ BİR LAF"

Peki İngilizce bu kadar yaygınken niçin Kürtçe konuşulmasın? Niçin bu topraklarda yaşayan bizim vatandaşlarımız da kendi dilini konuşmasın?

Evet, Kürtçe de bizim kültürümüz Çünkü Kürtler de bu milletin bir ferdi. Kimseye ***"Dilini konuşma"*** denemez. Siz ona yasak dediğiniz zaman bile o konuşuluyordu.

Tabii, niye yasaklıyorsun sonra?

Yasak dediniz de ne oldu? Bir kanun çıkartıyorsanız kanunun tatbik edilebilmesi lazım. Tatbik etmiyorsanız çıkartmayın. Bu, emir vermeye benziyor. Yerine getirilmeyecek şeyi niye emir diye söylüyorsunuz? *"Kürtçe konuşulmasın"* boş bir laf. Zaten konuşuluyordu. O ayrı.

Ancak, Devlet eliyle televizyon kurmak ayrı, bunu üniversiteye sokarak eğitim dili diye çevirmek ayrı. Bunlar ayrı şeyler. Bunların hepsi ayrıştırmadır. Bunlar parça parça ayrıştırmaya gider.

Mesela üniversitelerde İngilizce, beynelminel dil diye konuşturuluyor ama biz de yıllarca Doğu'da Güneydoğu'da görev yapan devlet memurlarımız Kürtçe orada yaşayan vatandaşlarımız da Türkçe konuşamıyordu. Ve o halkla temas kuramadık bir şekilde.

Ben size bir şey söyleyeyim: Bu da çok kıymetli bir konu ve müthiş bir tespit. Buna derhal el atılmalı.

"HAYALE KILIÇ ÇEKİLMEZ!"

Çok güzel şeylerden bahsediyorsunuz ve yapacaklarınız da bir hayli zor ve güç isteyen işler. Ama bunlar için Meclis'te tek başına iktidar olmanız gerekmeyecek mi?

Bütün gayretimiz o zaten. Ben bir şey söyleyeyim; **hayale kılıç çekilmez**. Biz zaten ilk genel seçimde Meclise girmeyi hedefliyoruz. Benim koşturma sebebim daha çok kadın ve daha çok erkeği Meclise sokmaktır.

"Şimdiye kadar iktidar partileri engelli yasaları çıkarıp, engellileri ayakta uyuttular. Destek olmak yerine hep köstek oldular. Engelleri aşmak yerine daha çok da engel çıkarıldı" İktidar olduğunuzda engellilerle ilgili bir çalışmanız var mı?

Engelli veya değil. Bizim için bütün vatandaşlarımız aynı. Hatta engelli tabirini kullanmak sanki bir şeyi ayırmak gibi bizi rahatsız ediyor. Türkiye'de 7-8 milyon engelli var şu anda. Engelliler o söylediğimiz iki şeyin içerisine giriyor. Bir, sağlıkla ilgili meseleler; iki, sosyal güvenlik ile ilgili meseleler. Ben engellilerle ilgili dernek veya kurumların başkanlarıyla görüşüyorum. Genel Merkez'dekiler görüşüyorlar. Bizim bir planımız var onlarla ilgili. Fakat cari olarak onların, hayatta neyle yüz yüze kaldıklarını, sosyal yaşam dahil; onu tespit ediyoruz şu anda. Zorluk eğitimden mi geliyor? Mali imkânlardan mı geliyor? Donatım eksikliğinden mi geliyor? Kendilerini sağlıklı insanlardan ayıran bizim bilemediğimiz

subjektif kültürel sebepler mi var? Sosyoloji dahil bunun tümünü inceliyoruz. Onlar zaten sağlıklı insan dışında birtakım fiziksel imkânsızlıklar yaşayan insanlar. Bizim felsefemiz ve ruhumuz onların sağlıklı bir insan gibi hissetmesini sağlayacak ne gerekiyorsa bütün hepsini yapacağız. Bütçeyle ilgili bir şey, sosyal bir şey, tesislerle ilgili bir şey. Veya birtakım kurumlar, meslekler, yerlere onların girişi, çıkışı araçlarını park etmesi dahil. Hepsini bir bütün olarak ele alacağız.

Biz pratiğiz. Yani hemen sonuca gideriz. Sorunları dökeceğiz. Sorunun nereden geldiğine bakacağız. Biraz önce saydığım sahaların hangilerine giriyor? Ama bu tip şeylerde şunu biliyoruz ki her şey bütçeyle ve parayla ilgili.

Bir de eğitimle ilgili şöyle projelerimiz de var. Özel donanımlı ve özel koşullarla hazırlanmış dershaneler ve okullar dahil onların okul içerisinde ihtiyaçlarının giderilmesi dahil, biz buna şöyle de bakacağız; yani vakıflara vererek veya sermayeyi elinde tutan şirketler dahil onlara da yaptıracağız. Bu ülkede para kazanan herkes bu topraklarda kazanan bu ülkenin insanına direkt veya dolaylı katkı sağlayacak. Sadece vergi yetmez.

Partinin Meclise girmesini çok istiyorsunuz fakat ulusal kanal desteği fazla yok. Yani medya size nasıl bakıyor?

Tabii ki çağımız koşullarında medya gücü çok önemli. Ancak biz tüm zorluklara rağmen halka ulaşabildiğimize inanıyoruz. Bizzat halkın ayağına gidiyorum. Aralarına karışıyorum.

Medya ise bize karşı şöyle; Balıkesir'e gittiğim zaman, Denizli'ye gittiğim zaman, İzmir'e gittiğim zaman, Bursa'ya gittiğim zaman, Antalya'ya, Adana'ya, Antep'e gittiğim zaman zaten oradalar. Yerelin bütün televizyonları orada. Onların bütün gazeteleri ve kanalları zaten orada. Yani lokal olarak onu zaten yapıyorum. Burada bir tek şey var; bize karşı tamamına yakını yanlı haber yapıyor. Yaptığımız mitingleri dahil her şeyimizi zayıf gösteriyorlar. Bu hiç adilane değil. Ama şu var; ben sabırla gidiyorum. Mesela kısa bir süre sonra hareket edeceğim. Kilis, Antep ve Kahramanmaraş. Sonra gideceğim Kars ve Van'ı açacağım. Onun ilçelerini açacağım. Sonra Trabzon'u açacağım, Giresun'u açacağım, Samsun'u açacağım, Sinop'u açacağım. Bütün o illerden geçeceğim. Erzurum, Sivas, Gümüşhane oradan Kop Geçidi'nden Trabzon'a ineceğim. Hepsini açacağım. Belki bu kitap yayınlandığında bu işler çoktan bitmiş olur. Bizzat orada halkla görüşüyorum, partililerle görüşüyorum. Ben onu telafi ediyorum. Öbürlerine gelince. Eğer niyet şuysa, *"Partinin gücünü göstermeyeyim"* ne zamana kadar göstermeyeceksiniz? Kamu hizmeti yapıyorum diye çıkmıyor musunuz ortaya? Ne zamana kadar saklayacaksınız?

"DEMİR KADIN VE DEMİR ERKEKLER..."

"Halka bu konuda güveniyorum" diyorsunuz.

Partinin Meclise girmesi çok önemli; ancak bundan daha önemlisi kanun çıkaracak, onu hemen tatbik edecek insan sayısına ulaşmak. **Ve partililer, demir kadın ve demir erkeklerden oluşan insanlar.** Var güçleriyle bunu sağlamak için çalışıyorlar. Herkes, yine söylüyorum. Bugüne kadar bildikleri klasik Türk siyasi hayatındaki *"O ona bir şey söylemiş, o ona bir şey söylemiş"* bizlerde yok. Biz milleti biliriz, vatanımızı biliriz, içeride ve dışarıdaki ihtiyaçlarımızı biliriz. **Biz siyaseti vatan aşkı olarak biliriz.** Vatan bizim için topraktır, bir insanın tek sabit kaynağıdır. Ticaret oynar, para oynar, bankalar oynar, ikili ilişkiler oynar, her şey oynar. Oynamayan bir tek şey vardır: sizi besleyen, büyüten, üstünde doğduğunuz ve altına gideceğiniz topraktır. Bu toprakla ilgili hem üstündeki kaynaklar hem altındakilerle, bütün gücümüzle çalışacağız ve bize ait olan bu coğrafyanın tam gerçek sahibi olduğumuzu ve nasıl kullanacağımızı herkese göstereceğiz. Daha önce de söylediğim gibi bütün son olaylar; ta o Süleymaniye çuvalından başlayarak milleti yaralayan, milletin onurunu kıran, kendisine yetki ve sorumluluk verilmiş o insanları hakim karşısına çıkarıp yargılayacağız. Önce oradan başlayacağız. Bu, partinin programıdır. Hiçbir kişi bu milletin kaynaklarından maaş alıp bu milleti zora düşüremez. Kim

bunlara meydan verdiyse oradakiler, onun başındakiler, onun müteselsil sorumluları mahkeme karşısında hesabını verecekler ve biz bununla bu milletin ruhuna su serpeceğiz. Bu kişiler bunun farkında değiller. Halkla malkla ilişkileri yok. Yargılanacak bunlar, yargılayacağız. Eğer ölürlerse bazılarının yaşı başı geldiyse gıyaben yargılanacaklar. Bu yarayı temizleyeceğiz.

"BAŞI DİK DEVLET, ONURLU MİLLET..."

Bu söylemleriniz korkutmaz mı milleti?

Korkacak olan millet değil bu işleri yapanlar ve sorumlu olanlar. Bizim sloganımız şudur: **"Başı dik devlet, onurlu millet"** ve biz böyle yaşayacağız. Bizi zayıflatan bizi sıkıntıya sokan bu insanlarla bizim hiçbir bağımız yok. Süleymaniye'ye meydan verin. Kimin hakkı var? Bunlar yargılanacak. Biz yargılamayacağız, Türk hakimleri yargılayacak. Türk mahkemeleri yargılayacak. Öyle Kenya'dan teslim edilmiş adamın buraya getirilip süs olsun diye bir mahkeme yapıp ondan sonra gerekçeli kararı Meclise göndermeyenler değil.

Orada size teslim ediyor bunu Amerika. Peki şart ne? Bunu asmayın, öldürmeyin, neyse yasalarınız uygulamayın. Bunu alıyorsunuz, getiriyorsunuz, yargılıyorsunuz bir de milleti uyutmak ve kandırmak için gerekçeli hüküm geliyor Türk hakimleri, mahkemeleri adına ama bunu Meclis'e göndermiyorsunuz onay için. Böyle devlet olunmaz. Böyle bir devlette de millet başını dik tutamaz. Şimdi ben soruyorum size Millet bundan korkar mı sizce? Millet korkma değil, bizzat bunu istiyor. Biz millet ne isterse yaparız.

Kurmuş olduğunuz parti sağda mı yoksa solda mı? İdeolojisi var mıdır?

İdeolojiler at gözlüğünden başka bir şey değildir. Bugüne kadar bölüp parçalamaktan ve ayrımcılıktan başka bir şey de olmamıştır. Biz sosyalse sosyaliz, demokratsa demokratız, vatanseverse vatanseveriz. Ama en başta milletin değerlerine önem veriyoruz. Sağcı veya solcu değiliz, ama sağcısına da solcusuna da dindarına da hepsine kapımız açık. Çünkü bunlar ne olursa olsun bizim ülkemizin vatandaşı. Biz sadece ülkenin genetik kodlarıyla oynayanların milletin değerlerine saygı göstermeyenlerin karşısındayız.

Ekonomik yapılanma olarak dünya görüşümüzü soruyorsanız karma ekonomi taraftarıyız. Biz merkezdeyiz. Ama merkezde ne var biliyor musunuz? Ülkemizin insanı var, vatandaşımız var. O doyacak, barınacak, iyi eğitim görecek, sağlıklı yaşayacak, özgür olacak ve başı dik olacak. Kendini bu toprakların her bir karışında iyi hissedecek. Bazı eski imparatorlukları nasıl tanımlarlar biliyor musunuz? Mesela Cengiz'in İmparatorluğu'nu ve Roma İmparatorluğu'nu; **"Genç bir kadın o imparatorluğun topraklarında elinde birkaç altınla ve gece hiç kimse tarafından rahatsız edilmeden gezebilmeli, gezmiştir."** derler. Bunu bir Cengiz Han İmparatorluğu için bir de Roma için söylerler. Bu evrensel bir

değerdir. Evet, Cengiz Han İmparatorluğu'nda birtakım eksiklikler ve onlara göre zayıflıklar vardır ama bu sağlanmıştır. Roma için de aynısı sağlanmıştır. Bu şudur: adaletin tam uygulanmasıdır. Genç bir kadının elinde birkaç altınla gece yarısı, hiç kimse tarafından rahatsız edilmeden gezebilmesidir.

Eğer bir tanım gerekiyorsa illa *"bunlar kimdir?"* diye: Biz insanız. Bütün insanları severiz. **Bütün dünyada yaşayan halkları severiz, milletleri severiz. Ama en çok kendi milletimizi severiz. Bizim milliyetçilik tanımımız budur.**

Bizim hareketimize bir tanım gerekiyorsa isteyen istediği tanımı verebilir. Bunun sağı solu yoktur. Bizim iktidarımızda, hep söylüyorum, yine söylüyorum: Biz yapacaklarımızı söyleyelim halk bizi koyacağı yeri bilir.

Biz bu topraklarda aç ve eğitimsiz insan bırakmayacağız diyoruz. Bu, nereye giriyorsa oraya koysunlar. Bu Cumhuriyet laik, demokratik ve bağımsız yaşayacak. Bunu nereye koyuyorlarsa onu da koysunlar. Haklarımızı ararız. Hem içeride hem dışarıda. Bireyimizi, halkımızı hükümetleri denetleyecek hale getireceğiz. Hesap sorduracağız ve biz devleti milletin hizmetine sokacağız. Bunları yaparız, ama bunu ne sağcılık için ne de solculuk için yaparız. Ne de bir ideoloji için...

Biraz önce bir milliyetçilik tarifi yaptınız. "Biz bütün dünyada yaşayan milletleri severiz. Ama en çok kendi milletimizi severiz." diye. Hep zihinlerde bir "Türk Birliği" vardır. Türk Birliği hakkında ne düşünüyorsunuz? Böyle bir birlik kurulabilir mi?

Biz kendi soyumuzdan kendi kültürümüzden bir zamanlar Anadolu ve Trakya'da yaşayan Türkler'in de geldikleri yerlerden kendimizi asla soyutlayamayız. Bugün coğrafi terimlerde dahi resmi olarak da Doğu-Batı Türkistan diye geçen yerlerin varlığı bütün dünyaca tescil edilmiş büyük Türk dünyasının parçasıdır. Elbette ilgiliyiz. Bundan doğal ne olabilir?

Ancak Türk dünyasıyla ilgili geçmişte Sovyetlerin çözülmesinden sonra bazı imkânlar doğmuştu. Bunlar ne yazık ki yanlış değerlendirildi. Yani daha güçlü kültürel, sanatsal ilişkiler kurulabilinirdi. Fakat dönemin hükümetleri bunu tam beceremediler. Şimdi bu bölgelerde hâkimiyet Batı'nın elinde. Yani Amerika ağırlıklı olmak üzere. Bizimkiler o kadar çok hata yaptılar ki birçoğu bizden soğudu. Şunu demek istiyorum; politik ve kültürel ilişkileri doğru yürütemediler. Bu ilişkileri sağlam temellere oturtamadılar. Sıkıntılar çıktı. Yani kültürel, tarihi ve milli bir bağ inşa edilmeden, yağmadan mal götürür gibi ticari ilişkilere girildi. Ve biz buradaki soydaşlarımızı küstürdük, en önemlisi korkuttuk.

Tabii bu durum böyle bırakılmamalı. Benim dilimi konuşuyor, benim kültürümü yaşıyor, benim geleneklerime sahip. Tabii ki her türlü birlik içinde olabiliriz. Bundan doğal ne olabilir? Eğer siyasi bir şey kast ediyorsanız yani bir geniş

coğrafya üzerinde siyasi bir güç, bu kendi doğasında yolunu bulacaktır. Biz öncelikle doğru adımları atmalıyız.

Ülke kaynakları dendiğinde akla ilk gelenlerin başında madenler görülüyor. Siz madenler hakkında zaman zaman açıklamalar yapıyorsunuz. Madenlerimiz hakkındaki görüşlerinizi daha kapsamlı olarak dinleyebilir miyiz?

Belli bir süre önce bor madenlerimize gittim, gördüm, inceledim. Bordaki durum şu: Eti Madencilik işliyor. En kıymetli maden en büyük rezervler bizde. Araba jantından, diş macununa kadar her yerde kullanılabilecek en geniş rezerve sahip bir maden istihdam alanı çok geniş ve çok derin. Türkiye'de rezervler dünya ihtiyaçlarını karşılayacak büyüklükte 400 yıllık rezervlere sahibiz. Ama özeti şu; benzetmek gibi olursa biz şu anda ekini ekiyoruz buğday elde ediyoruz un yapıyoruz. Ama pasta, börek, çörek yapamıyoruz. Un halinde satıyoruz. Teknolojiyi de getireceğiz, pasta, börek, çörek yapıp da satacağız. Ekin bizim, buğday elde ediyoruz, un haline getiriyoruz fakat unda kalıyor. Başka hiçbir şey yapamıyoruz. Börek de yapacağız, çörek de yapacağız, pasta da yapacak hale getireceğiz. Bor da esas alıcımız kim diye merak ediyor musunuz? Amerika!

Pasta, börek yaptıktan sonra mı?

Pasta böreği o yapıyor, Amerika. Sonra o pasta börek bize geri geliyor. Yani bize geri satıyorlar. Şimdi pasta böreği biz yapacağız. Ancak teknoloji lazım. Bizde bununla ilgili iki-üç dosya var. Kendim de inceledim, oradakilerle de görüştüm.

Kendilerine şu soruyu sordum; **"Dünyada bizden başka bor madeni olan yerler var mı?"** Verdikleri cevap; **"Evet var. Fakat bizimki kadar güçlü değil, yani atılacak taş, ürkütülecek kurbağaya değmiyor. Yatırdığınız finans, büyük bir sermaye ve güç var, ama alacağınıza değmeyecek. Bütün güç bizde."** Fakat şu var; sadece bor değil. Bor çok spesifik bir şey olduğu için örnek verdim. Bu bor konusunda artık ben bir proje mühendisi gibiyim şu anda. Ama biz bütün diğer madenlere de bu gözle bakacağız. **Bizim topraklarımızda işletilmeden hiçbir şey satmayacağız. Kendi ham maddemizi kendimiz işleyeceğiz.** Olabildiği kadar. Bunun için gerekirse finansör arayacağız.

Dış finansör olabilir mi? Dış sermayeye nasıl bakıyorsunuz?

Dış sermaye meselesi şu; teknolojiyle ilgili bir mesele var. Kaynak bizde, belli miktar param da var. Ama yabancı sermaye olarak yanıma da yüzde 10-20 bir şey eklemem gerekiyor çünkü gücüm yetmiyor. Böyle bir hal olur ise onu alırız. Ancak en az yüzde 70-80'i bizde olur. Diğer madenler için de söylüyorum bunu. Bir şey daha söyleyeyim, Ege'de birçok yer, mesela Gediz'de ruhsat ve lisans verilmiş yabancı şirketlere. Genelde buralarda ne görünüyor biliyor musunuz? Altın. Kim bu şirketler? Hangi ülkelere ait? Neyin karşılığı buraya gelmişler? Hepsine bakacağız.

Türkiye-Ermenistan ilişkileri konusunda neler söyleyeceksiniz?

Birileri Türkiye'yi Ermeni ilişkileri konusunda çok açık bir yönlendirmeye tabi tabi tutmakta. Kendi çıkarları doğrultuda, kendi istedikleri sonuçları elde etmek adına Türkiye'den sürekli bir şeyler yapmasını istiyorlar. Yani ortada bir zorlama var. Bu birileri kim derseniz? En başta Avrupa Birliği daha sonra ABD gelmekte. Nitekim ABD başkanı Türkiye ziyareti sırasında TBMM'den yaptığı konuşmada bu isteklerin bir çoğunu çok şık diplomatik bir dille söyledi. Yani Türk-Ermeni ilişkileri dışarıdan dikte edilmiş isteklerden oluşmakta ulusal dış politkamızı yansıtmamaktadır.

"BİR SİYASİ TARİH VAR, BİR DE SAVAŞ TARİHİ."

Bir ara İsviçre'nin arabuluculuğunda ikili ilişkileri normalleştirilmesi konuşulmuştu.

Bunun Türkçesi nedir biliyor musnuz? *"Biz bu işi yüzümüze gözümüze bulaştırdık. Azerbaycan'daki soydaşlarımız öfkeden kırılıyor. Biz beceremedik şimdi o kimse aracı, onunla bu işi yapacağız"* demektir. Biz beceremedik bunu olmuyor. Çünkü birini araya sokarak, dolaylı bir tutum alacaklar. Yani olayda bir sıkıntı olursa üstlenmeyecekler.

Diğer yandan işin komik tarafı **İsviçre 1915 olaylarına soykırım değildir diyenlere hapis cezası veriyor** Böyle bir

kanun çıkarttı. Bu arada Türkiye - Ermenistan müzakereleri nerede yapılıyor? İsviçre'de. Bu kanunu çıkartan ülkede yapılıyor. Baştan aşağı fiyasko. Dış siyasetin baştan aşağı fiyasko. Sığlık ve beceriksizlik. Bakınız devlet de efeler gibidir. **"Efe gibi duramazsan efeliğin beş para etmez."** Devlete bir şey olmaz ama bireyin, toplumun, halkın ve milletin gururunu kırarsınız. Hükümetler geçicidir. Bugün varsınız yarın yoksunuz. Milletin, devletin ana ülküleriyle, idealleriyle, başının dik olmasıyla, gururunun kırılmasıyla ilgili hiçbir hak size devredilmemiştir. Bunu da politika diye kimseye yutturamazsınız. Ermeni meselesinin özeti budur. Yoksa mesele orada kapının açılması, kapanması değil.

Sadece İsviçre'mi?

Avrupa'da neredeyse Ermeni soykırım meselesini kabul etmeyen ülke kalmadı. Bunlar duracak, durmalı. Nasıl mı duracak? Siyasi irade. Devlet başı dik olunca ve halk da o devletin politikalarını destekleyince görün bakın neler olur. Kimse o güce direnemez. Ama öncelikle bizde bir birlik yok bu konuda.

Dünyanın iki tane tarihi vardır. Birincisi siyasi tarih, yeryüzünde insanların görüldüğünden ve kayıt tutulduğu andan itibaren dünyanın bir siyasi tarihi var. İkincisi de savaş tarihi. İkisini de iyi bilirseniz ne olacağını da bilirsiniz. Başka tarih yok. İki tane tarih yazılmış. Ve şu var gariptir, hepsi dönerek tekrar ederek ilerler. Devamlı tekerrür meselesidir. Tekerrür meselesi de şudur; bir şey tekerrür etmiyor aslında. İnsanların doğası değişmiyor demektir. Onun için sık

sık yeni nesil de bir önceki neslin hatalarını yapıyor. Tekrar eden bir şey yok. Tarih insanlığın romanıdır. Tekrar meselesi, insanın değişmeyen doğasından kaynaklanıyor. Bu işin özü budur.

"EFE GİBİ DURAMAZSAN, EFELİĞİN BEŞ PARA ETMEZ!"

Ermenistan gümrük kapısı açılacak mı? Devletlerarası görüşmeleri ve bazılarının tabiriyle "ilişkilerin normalleşmesini" nasıl değerlendiriyorsunuz? Bundan sonraki süreç nasıl olacak?

Üç halk da tatmin olmadı. Türkler, Ermeniler ve Azeriler. Bizimkiler içeride çeşitli ifadelerle bayat, klişe, sıradan ve sığ laflarla Türk milletini ısındırmaya çalışıyorlar. Ancak millet tatmin olmadı bu işten. Azeriler hem bu diyaloğa çok bozuk hem de tatmin olmuş değil. Ermeni halkı da memnun değil. Çünkü daha çok şey istiyorlar. Ortada memnun olmayan üç halk var.

Ancak, Ermeniler tabii burada daha iyi diplomasi yürüttüler ve geri adım atmadılar. Neden atmadılar? *"Karabağ'ı konuşmayız"* diyorlar. *"1921 antlaşmasının Türk-Ermeni hududu çizme meselesine hiç dokunmayın sizi ilgilendirmez bu konuyu gündeme getirmeyin"* diyorlar. *"Sınır ve tazminatla ilgili hiçbir şey asla konuşulmayacak"* diyorlar. Ve *"1915 tehcirini de söz konusu etmeyeceksin"* diyorlar. Pekala, Bunun üçünü konuşmadığınız ve üçüne rezerv koyduğu sürece Türkiye'nin bu görüşmelerdeki kazancı ne olacak?

Daha önce de söylediğim gibi ABD başkanı gelip Türkiye Büyük Millet Meclisinde zaten talimatı kendisi verdi. Bu talimat siyasi bir talimattı. Biz, çok geçmeden, hemen üç gün sonra bir basın bildirisi yayınladık. Bunun böyle olmayacağını söyledik. Geldi talimatını verdi ayakta alkışladılar, yerine getiriyorlar. Sömürgeler böyle yapar. Efendine uyacaksın. Mesele Ermenilerle bizim kapı açma meselemiz değil. **Bakar mısınız o protokolü imzalayanlar kimler? O protokolü imzalarken arkada durmuş bir grup insan var. Tabiri caizse mostra. Onlar, Ermenilerle Türkleri birbirine boğazlatanlardı.** Geçmişte de öyleydiler, halende öyleler.

1915 Tehcir olaylarında da mı yabancılar vardı?

Tabii ki yabancılar da vardı. Çünkü devletin genelkurmayı, kurmay heyeti onlardan oluşuyordu. İşin özü şu: o protokolü imzalayanlar Ermenilerle Türkleri boğaz boğaza getiren ve bu ayrımı yapan iki tarafa da acı çektirenler, fotoğrafta da görüldüğü gibi o protokolde arkada bekleyenlerdi.

Boğaz boğaza geldik mi biz o dönem?

Gelindi. Doğu Anadolu'yu işgal ettikleri an gelindi. Rus subaylarının anılarında bile vardır.

Bir direnç gösterildi değil mi?

İşgal ettiler tabii. İçlerinde Hınçak ve Taşnak örgütlerinin militanları, partizanları vardı ve onlar Rus ordularıyla bera-

ber geldiler. Alay ve taburlarıyla onlara katıldılar. Bir bu var, bir de aşağıda özellikle Bitlis ve Van bölgesi. En büyük zulümler buralarda oldu, kan gövdeyi götürdü. Ve bütün bunlar Birinci Dünya Harbi'nde biz 6-7 cephede ve değişik coğrafyalarda çarpışırken oldu.

Bundan önce o bölgede birçok tahrik oldu. Mesela Ermenilerin Anadolu'dan batıya doğru çıkışı önce Fransa, sanki Fransa üs gibiydi. Fransa'dan sonra Amerika bir üs olmuştur. Bir şey daha söyleyeyim; Ermeni meselesi, kurmay yüzbaşıyken benim tezimdi. Daha ortada hiç bu konular yokken. Yani bundan 30-40 sene önce benim tezimdi. Ben Trakya'da görevliydim, 28 kitabı topladım ve inceledim. O zaman da **Tahrikler, tahrikçiler resimdeydi. Arkada duruyorlardı, masanın arkasında. Öndekiler de efendilerinden aldığı talimatı yerine getiriyordu.** Özeti bu.

"BİR DEVLETTE İTAATSİZLİK BAŞLADIĞI AN, O DEVLETİN SONU GELİYOR DEMEKTİR."

Geçtiğimiz günlerde sürekli olarak Cumhuriyetin ilk yıllarındaki isyanlar tartışıldı. Bunlar miting meydanlarına kadar taşındı. Karşılıklı ağır suçlamalar oldu. Bu konular hakkındaki görüşleriniz nelerdir?

Geçmiş olayların dönemindeki gelişmelere bakmadan, 100 yıl sonraya göre kıyaslamaya çalışırsan her zaman hatalı sonuçlara varırsın. Bahsedilenler iç isyanlar. İçerideki bir yara, bir tümör bedenin üzerindeki birkaç yaradan hatta derin ve

vahim bir yaradan çok daha tehlikelidir. Bugün Türkiye'nin ihtiyacı kesinlikle bütünlüktür, kesinlikle güç birliğidir, kesinlikle ayrımcılık değildir. Şu anda herkes, sorunların çözümünü kendi fikirlerine göre yapmaktadır. Aslında bunlar ülkeye zarar vermekten öte bir şey değil. Zarar veriyorlar. Diğer yandan isyan ve başkaldırış devlete karşıysa hedef milettir. Devlet hem kendini hem de milleti koruyacaktır. Pasif kalamaz. **Devlet güç ve kudrettir. İçeride ve dışarıda kimse onun güç ve kudretinden şüphe edemez. Ettiremezsiniz.**

Bakınız **bir devlette itaatsizlik başladığı an devletin sonu geliyor demektir.** İtaatsizlikleri görmezliğe gelir, ödün verirseniz bu işlerin sonunun nereye varacağını yolun nereye çıkacağını kimse kestiremez. Bu durum terör konusunda da aynıdır. Böyle bir şey mümkün değil. Her şeyi olaylar ve şartlar tayin eder.

Dünyadaki bütün canlıların, insanların bir tek amacı vardır o da huzurdur. Huzur ve güven. Birinci ihtiyaçları budur. Herkes bu gemide. Bu gemiden çıkamazsınız. Bir kısmı farkında bir kısmı değil. Farkında olanlar da ne yapılması gerektiği konusunda tam bir şey söyleyemiyorlar. Bu durum beklediğim bir şey.

"Türkiye tehdit altında" meselesini baştan beri konuşuyoruz zaten. **Tehdit lafı da biraz zayıf kalıyor. Tehlike... Sözcükleri kendi gücüyle kullanmak lazım.**

"ÖRÜMCEKLE SİNEK PAZARLIK YAPAMAZ. DEVLETE KARŞI SİLAHLI HAREKET OLAMAZ!"

Bugüne kadar hep kolayına kaçmışlar. Orada 25-30 tane ağayla anlaş, onlara imkânlar tanı, kimisini Meclise taşı. Sonra oradan oy alayım diye niye uğraşacaksınız kim gidecek dağlara çıkacak, 3 bin metrede mezralarda, 2 bin metrede köylerde insanların derdini dinleyecek. İşin kolayını bulmuşlar. Zaten bu 50'lerden beri de böyle. İşte sonuç budur. Kolaycılığın sonu budur. Bunların hiçbiri sebepsiz değildir. Biz aslında düştüğümüz yere bakıyoruz. E, nereye takıldınız? Yani nelere takılı sizin ayağınız? Dirsek yüzüldü, diz yüzüldü, burnum kanadı falan ona bakıyoruz.

Yılların getirdiği bir şey bu. Atatürk döneminde bu silahlı isyanlar 17 kere oldu. Ama Atatürk gibi bir önder vardı iki ay içinde hepsini bitirdi. Çünkü devlete itaatsizlik asla olamazdı. Devlete itaatsizlik millete itaatsizlikti.

Bir gün Ağrı Dağı'nın eteğindeyim. Serdarburak Yaylası'nda 68 yaşında bir gözü görmeyen bir Kürt çobana rastladım. Anlatıyor; Aralık ilçesindenmiş. ***"Ben küçüktüm"*** diyor ***"Mustafa Kemal Paşa, bu isyanlara katılanların başına taş yağdırdı beyim"*** diyor. Ağrı isyanı... ***"Ondan sonra yaptıklarından herkes pişman oldu beyim"*** diyor. Devlete karşı silahlı hareket! Silahlı hareketin lafı dahi olamaz. **Örümcekle sinek pazarlık yapamaz.** Böyle bir şey mümkün değil. Sizin

bir kısmınız bizim topraklarda bir kısmınız Kuzey Irak'ta, zaten yol geçen hanı, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne kabadayılık yapıyorsunuz. Bu hiçbir şey olmasa bile gurur meselesidir, haysiyet meselesidir. Bütün bunlar biter eder, sonra ne konuşulursa konuşulur. Aslında konuşarak da yapacak pek bir şey kalmamış. Düzeltilecek şeyler var.

"YASA ÇIKARARAK İNSANLARI AHLAKLI YAPAMAZSINIZ."

Cezalandırılması gerekenler var. Ancak **yasa çıkararak hiçbir insanı ahlaklı yapamazsınız.** Çıkartmakla ne olacak? Tatbik edeceksiniz. Tatbik etmeyenler, edemeyenler bu cesareti gösteremeyenler, zayıf olanlara işlem yapacaksınız. Lafla peynir gemisi yürümez, batar.

Yalnız bir şey var burada. Her şey eskimiş. Her şeyi yenilemeniz lazım. Her yere gençlerin gelmesi lazım. Genç olacak herkes. Gençliğin heyecanı, coşkusu, arzusu, iştirakı olmadan hiçbir şey olmaz. Savaşı bile gençler yapar. İhtiyarların çıkartmasına ve icat etmesine rağmen. Gençleştireceksiniz her şeyi. Ne derseniz deyin bunun başka bir çıkarı yok.

"SİYASETTE TİTREK AYAKLARLA YÜRÜNMEZ."

İnsaların bir bedeni, bir zihni, bir de ruhu vardır. Bunlar kayba uğruyor. Rahmetli babaannemin bir sözü vardı: *"İnsan 45'inden sonra gecede 40 dayak yer"* derdi. 70 yaşına gelmiş, 80 yaşına gelmiş. Yok böyle bir şey. "Efendim ben vazgeçilmezim" kim diyor? O kadar kıymetli çocuklar var, ama hiçbir yerdeler. Onları ne isteyen, ne çeken, ne getiren, ne öne süren, ne de al sana yetki diyen var. Bir de genelde halktan korku vardır, milletten. Her şey güvensizlik esasıyla hesaplanmış. Halka güvenmiyor. Böyle bir şeyle olamaz. "Demokrat" ne demokratlığı? Ne kadar demokratlığınız var, ne kadar hukukunuz var, ne kadar sosyaldiniz? Hiçbir zaman böyle bir şey olmadı. Bunların gelmesi isteniyorsa gelmediyse bunlar, bunları yapamayanları gerçekleştiremeyenleri niye hâlâ tutuyorsunuz? Bırakacaklar artık böyle bir politika ve siyaset anlayışını, hepsi bırakacak. Gençler gelecek. Başka türlü değişim olmaz, yol alamazsınız. 50 küsur yaşında Rusya, 50 küsur yaşında Amerika. Diğerleri de aynı. **Siyasette titrek ayaklarla falan yürünmez. Titrek ve ürkek.**

Titreklik ve ürkeklik dedik, birde halkta bir suskunluk var sizce bu nedir?

Şu günlerde ortada çok değişik fikirler ve görüşler olduğu için ve herkeste teori anlamında gördüğüm için söylüyorum;

Türkiye Cumhuriyeti ve bu Türk milletinin suskunluğuna kimse aldanmasın. Bu suskunluk bulutun ortasındaki, merkezindeki enerjiye benziyor. O suskundur ama merkez daima güçlüdür. Bir de bizim insana "Gayrı yetti" dedirtmesinler. Bunları niye söylüyorum? İleriye doğru bu tırmanışta yüz yüze gelinecek durumlara hazır olmamız için.

Kuzey Irak'a harekât yaparız. Bağımsız bir devlet özgür bir devlet bunu kimseye sormaz, danışma gereği duymadan da bunu yapabilir. Fakat sırf siyasi rant için "Biz de yaptık" demek için hudutlarımızın hemen altında PKK kamplarına yapılacak bir harekâtın getireceği hiçbir kazanç olmayacaktır. Biz bunu kaç kez denedik? Güya gittik, geldik.

Şimdi ortalıkta dolaşan şöyle bir şey vardır; Atatürk'ün İnönü'ye vasiyeti onun da sadece rahmetli Ecevit'e vasiyeti Türkiye'nin Musul ve Kerkük üzerindeki haklarının geri alınması konusu. Aslında Atatürk'ün yanındaki herkes bilir ki vefatından 5-6 yıl önce Atatürk'ü iki şey rahatsız etmiştir ***"Sonuçlandıramadım"*** dediği. Birisi Hatay meselesidir. Biri de Musul ve Kerkük'tür. Musul ve Kerkük meselesinin konjonktürüne bakılması lazım. İşler sarpa sarar, bu Amerika İran'la olan meselesinde, Suriye ile olan meselesinde çaresizlik içerisinde kaldığı bir noktada, İran'a yapacağı askeri bir harekât bölgeyi tam bir cehenneme çevirecektir, biz bu noktada devlet ve millet olarak güçlü bir siyasi önderlikle Irak'ın hem bize hudut olan kısmına hem ortasına hem de altına yani Musul-Kerkük hattına, Piyale Nehri'ne kadar girmeliyiz. Biz bunu gerçekleştirebilecek güç ve kudretteyiz. Bu gidişin

böyle olabileceğini kafalarına yerleştirmesi gerekenler Talabani ve Barzani'de bunu bilmeli. Belirttiğim gibi biz bu güç ve kudrete sahibiz. Nüfus olarak sahibiz, kaynak olarak sahibiz ve bulunduğumuz coğrafya olarak sahibiz. Ama bunu erken anlasınlar. Aksi halde her şey geç olacak onlar için.

MACHIAVELLI: "TÜRK DEVLETİNİ YIKMAK ZOR"

Geçen gün bir yerde "Atatürk sizin dilinizi yakar" demişsiniz. Bunu biraz açar mısınız?

Aslında sadece sözü değil, onun daha ağırını da hak ediyorlar. Bunların bütün yaptıkları bir milletin en kıymetli milli ve ulusal değerlerini yıkmak. Biz buna psikolojik harekât deriz. Bunların her biri kırık plak gibi hazırlanmışlar sürekli aynı şeyi söylüyorlar. Bu iş siyasi eğitimle yapılıyor. Mesela PKK'lıların da teslim olan kadınlarını ve erkeklerini sorgularken aynı şeyi görürsünüz hepsi aynı robot gibilerdir. Atatürk'ü kıymetten düşür, Cumhuriyet değerlerini kıymetten düşür *"Türkler şunu kazandı mı, kaybetti mi"* kıymetten düşür. Şimdi kırk kere eğer *"soykırım, soykırım"* derseniz Ermenilere en vatansever, en milliyetçi, Ermenileri en çok seven insan bile *"Yahu biz bunları acaba yaptık mı?"* der. Bunlar insan zihninin nasıl çalıştığını biliyorlar. Buna göre adamları hazırlamışlar bunları birer robot haline getirmişler ve ortaya çıkıyorlar. Ne diyor bu Avrupa Birliği ilerleme raporunda? ***"Atatürk'ü koruyan yasayı kaldırın"*** diyor. Bakınız yani Atatürk ile ilgili her isteyen istediğini söyleyebilir. Böyle bir hayat yok. Bizim içeridekilerde Avrupa Birliği'nin söylediği her şeyi demokrasi adına mübah görüyor ve uygulamaya çalışıyor.

Peki, Atatürk'ün yasayla korunmaya ihtiyacı var mı Sayın Pamukoğlu?

Yok. Ben de söylüyorum bunu. Ama bunların bunu yapış maksadı ayrı. ***"Atatürk ile ilgili yasayı kaldırın"*** derken terörist propagandasına yardım ve yataklık yapıyor aslında ve sözle, yazıyla bunu destekleyen *"onu da kaldır"*diyor. Bu bir entrikadır. Resmi dairelerde Atatürk'ün resmini kaldırın diyor. Bakın bunların hepsi şu; **Niccolo Machiavelli**'nin *Prens ve Hükümdar* kitabında, o ünlü gelmiş geçmiş en ünlü siyasi doküman kitabında bunu anlatıyor. Bütün dünya siyasetçileri onu ezbere bilir. 1540'ların kitabı. Orada 60-61'inci sayfada Türk Devletiyle Fransız Krallığı'nı karşılaştırıyor Machiavelli diyor ki: **"Türk Devleti'ni yıkamazsınız. Türk Devleti'ni yıkmak çok zordur. Çünkü Türkler çabuk birlik ve beraberlik sağlayan bir ulustur. Ve liderlerine çok bağlıdırlar. Ancak aynı şeyi Fransa Krallığı'nda yapamazsınız. Çünkü burada senyörler hepsi kendi başına bir hükümdardır, bir prenstir, bir liderdir."**

KAPİTALİZMİN YENİ SALDIRI PLANI "YENİ DÜNYA DÜZENİ"

Dolayısıyla bizim zaten Atatürk'e bir bağlılığımız var yani bunu yasayla niye koruyalım?

Bakınız *"Türk Devleti'ni yıkamazsınız"* diyor. Fransız Krallığı'nı ve Türkleri karşılaştırıyor. Türklerin lider bağımlılığı yani hükümdarlarına bağlı olması ve çabuk birleşmesini anlatıyor. Bakınız çabuk birleşmememiz için işte Türk, işte Kürt, işte Sünni, işte Alevi diye bu sahada meydanı boş bulmuşlar at oynatıyorlar. Hiçbir şey değişmedi. 1500'ler, işte 2010'lar. *"Türk Devleti'ni yıkmak zordur, çökertemezsiniz"* diyor. Sebebini de söylüyor. *"Türklerin hızla birleşmesi ve bu devleti yıkacak olanın ve o toprakları işgal edecek olanın karşısına güçler böyle çıkıyor"* diyor. *"Ama aynı şeyi Fransa Kralı yapamaz"* diyor. *"Çünkü bunların her biri başına buyruktur"* diyor. *"Türklerde böyle bir şey yoktur"* diyor. *"Hemen birleşirler"*.

Aslında bu istekler milli yapıdaki ulus devletleri yıkma planının bir parçasıdır. Neden çünkü, dönem **Küresel Sermaye ve Yeni Dünya düzenin dönemi. Bu kapitalizmin yeni bir saldırı planı. "Mili değerleri yıpratın, hükümetleri zayıflatın, federasyonlar kurun, mevzilerde kalsınlar, biz o topraklara girince karşımıza hiçbir güç ve direniş çıkmasın."**

Yani, ulus devletler yok olsun!

Tabii, bunlar çok akıllı, çok uyanık, çok zeki ve hedef aldıkları ülkelerdeki insanlar da affedersiniz, aptal. İşte toplanırlar ekonomiyi konuşurlar, dünyada ekonominin geldiği yer belli. Amerika bile bankalarını devletleştiriyor. İşte sonuç halleri ortada. Siz de AB bunu dedi, şu şunu dedi diye uygulamaya çalışıyorsunuz.

"BAĞIMSIZLIĞI KAYBETMENİN TEK YOLU BAŞKASININ PARASINI HARCAMAKTIR."

Bu anlamda Türkiye ekonomisinin geleceğini nasıl görüyorsunuz?

Bağımsızlığı kaybetmenin tek yolu, başkasının parasını harcamaktır. Bu başımıza imparatorluğun son yüzyılında geldi. Herkes bize borç vermek için yarışıyordu. Şimdi onlar gittiler, o zaman devletler ve hükümetleri vardı. Yani Fransa'sı, Almanya'sı, İngiltere'si yarışıyordu. *"Bu Türklere daha çok borç ver."* Hatta İstanbul'daki elçiler, diyelim Fransız büyükelçisi fark etse ki İngilizlerle Almanlar daha çok borç veriyor, hemen telgrafları çekiyordu: *"Aman İngilizler önümüze geçti, sen daha çok borç ver."* **Borç bir bataktır.** Öyle bir hale geldi ki ülke, sanki Batı olmasa ve onların parası olmasa biz hiçbir şey yapamayız. Böyle düşük bir ruh ve teslimiyete sahip oldu insanlar. Bu zinciri kırıp çıkmamız lazım. Biz çıka-

cağız. Bunun çözümü ortada. Kaynakları ortada. Biz plan ve projelerimizi uygulayacağız.

Bir de Avrupa Birliği ile 1996'da imzalanan ve karara bağlanan bir protokol var: Gümrük Birliği. Hiçbir rekabete hazır değilken içeriye girdiler at oynatıyorlar. Siz üreticisiniz. Siz bir kazanırken, bu marketler zinciri hiç emeksiz misliyle kazanıyor. Hazırlıksız olarak bunlara kapıları açtılar, onlar da içeri girdiler.

Öyleyse bu ve benzer durumlar üretime ve üreticiye balta vurdu. Yani Türkiye'de üretime yönelik bir çalışma yok mu diyorsunuz?

Yok, hiçbir şey yok. Bizim partiyi mesela herkes, gayri ihtiyari işte *"Osman paşa gelse terörü yok eder, eşkıyayı yok eder"* diye anlıyor. Aslında ben onlarla daha az ilgileniyorum. Çünkü onları matah bir şey diye de görmüyorum. Halk *"evet"* dediğinde dağların, eşkıyanın, kentlerde çetenin nasıl yok olduğunu görecekler. Benim asıl ilgi alanım ekonomi. Bizim insanlarımız şunu görecekler: istihdam, üretim ve emek. Üretim tekrar başlayacak. Türkiye'yi üretime geçireceğiz, Ekonomi bizim elimizde ve milli olacak. **Milli ekonomi, ulusal ekonomi. Ve artık yavaş yavaş öğreniyorlar hepsi. Karma ekonomik sisteme döneceğiz.** Devlet ekonominin içinde olacak. Devletin ekonominin içinde olmadığı yerde, işte bu küresel eşkıya, sahip olduğunuz toprakların altını da talan eder üstünü de. Herkes çalışacak. Toprakları işleyeceğiz. Hem üstünü hem altını. Madenleri biz işleteceğiz. Ham olarak çıkartıp, hamallığını yapıp oralara buralara satmayacağız.

İşleyip satacağız. Fakat bugüne kadar gelen bu hükümetler böyle yapmamışlar, hep geçici, hep çıkarcı, hep avutmacı ve soyma işleriyle ilgilenmişler. Biz onlar gibi olmayacağız.

"Devlet ekonomide olacak" derken, KİT'ler anlamında mı, başka türlü mü?

Burada kastımız öncelikli olarak devletin ülkedeki ekonomiyi kontrol eder duruma gelmesidir. Daha sonra devlete ait özelleşmiş stratejik noktaların geri alınıp devlete tekrar iade edilmesidir. Devlete iade edilmesi demek millete iadesi demektir. Bunlar devleti, millet adına satıyorlar.

Hep geri almaktan bahsediyorsunuz. Bu nasıl olacak, bu kadar kolay mı?

Öncelikle biz kararlıyız, bedeli ne olursa olsun bunlar geri alınacak. Ancak yöntemimiz hep bilimsel ve akli. Mesela pazar ekonomisine dayanarak hepsini derece derece geri alacağız ve yeni sözleşmeler yapacağız. Daha önce de söylediğim gibi. Mesela madenler... Bu konuyu çok çok yineliyorum, çünkü bizim için çok büyük önem teşkil ediyor. Madenlerin yüzde 46'sı bizim değil. Ama protokol yapmışız. Protokolleri dikkatli okuduğumuzda sözleşmedeki bütün maddelere uymadıkları görülüyor. O maddelere neden uymadıklarını soracağız ve o maddelere uymadıkları için sözleşmeleri iptal etme hakkına sahibiz hukuken. Bizim işlerimiz pratik. Binlerce kilometre araziniz var. Hepsini devletleştireceğiz ve halka dağıtacağız. Halk Bankasını ve Ziraat Bankasını doğrudan

doğruya küçük esnaf ve KOBİ'lere bağlayacağız. Ziraat Bankası tarım ve hayvancılığa destek avansı verecek.

"İHTİSAS MAHKEMELERİ KURACAĞIZ."

Tekel işçilerinin eylemleri hakkında görüşlerinizi merak ediyorum?

Tekel işçileriyle ilgili söylüyorum hep, halkla gece gündüz 4 gündür beraberdim. Bu tekel işçilerine yapılan muamele ve hareket halkta nefret uyandırmış.

Çocuktuk ama biz bu olanları 60 öncesi de gördük. 70 öncesi de gördük, 80 öncesi de gördük. Onlar bu işin sonra nereye doğru gittiğini bilemiyorlar. Bu işleri kim emir veriyor bu emri kim uyguluyorsa bence dil gibi dokuz kere dolaştırıp bir kere konuşsunlar. Şimdi işçiler oturuyor. Herhangi bir şey yapmıyorlar ki. Zorunuz ne? Onlardan rahatsız oluyorlar. Bunlar işçilerle uğraşır, emekliyle uğraşır, köylüyle uğraşır, öğrenciyle uğraşır. Ne yapıyor bunlar biliyor musunuz? Bunlar şunu iyi yapıyorlar, uyutma, avutma ve soyma. Türkiye bugün dünyada, hep söylüyorum her yerde sonsuza kadar da söyleyeceğim, ekonomisi yolsuzluk nedeniyle batan 3 numaralı ülke. Yolsuzluk nedeniyle batmış. **İhtisas mahkemeleri kuracağız. Milletten çaldıklarının, çırptıklarının hesabını soracağız. 1- Yerel yönetimler olarak. 2- Merkezi yönetim, kamu maliyesi olarak ihtisas mahkemelerinde yargılayacağız. Bütün menkul ve gayrimenkullerini satacağız ve hazineye, doğrudan halkın kaynağına, geri getireceğiz.** Bunu da yapacağız. Çok açık ve net.

Evet, bütün hepsini denetime alacağız. Yağma Hasan'ın böreği gibi yok böyle. Bakalım nasıl savunacaklar kendilerini. Bankalardan, devlet bankalarından aldığınız kredileri kimlere verdiniz? Sınırsız ve sıfır faizli kredileri kimlere verdiniz? Bakayım kimlere verdiniz ve sonunda ne oldu. Her yerde söylüyorum bazı şeyleri. "Acaba Hepar kaynağı nereden bulacak" diye soruyorlar. Kaynağı nasıl bulduğumuza herkes şaşacak. Müsrif devlet. Sade bir devlet haline getireceğiz. Öyle lüks lüks arabalar, kırmızı halılar, protokoller son defa görüyorlar. Halk *"evet"* dediği an yalın ve sade bir devlet olacak. Milletin bakanı Batı'da bisikletle gidiyor mesaiye. Önde arabalar arkada arabalar bilmem ne eskortlarla gitmiyor. Güvenli olacak bunlara diye gizli kapaklı ambulanslar. Sade yaşayacaklar. Bürokratları dahil siyasetçileri dahil. O "kıyak emeklilik" denilen 2 yıl hizmet edip ondan sonra mezara kadar aldıkları paraları bundan sonra alamayacaklar. Cumhurbaşkanı, Başbakan'ı dahil, milletvekilleri, bir müsteşar ne alıyorsa o kadar alacaklar. Yüzde 7'yi geçtikten sonra genel seçimde hazine yardımı diye aldıkları para haramdır. Hazineden milletin parasını alın seçim zamanı dağıtın her yere, bayraklardan gökyüzü görünmesin, kampanya bitti mi yerlerde sürünsün, çöpçüler alsın götürsün çöpe atsın. O milletin parası. Milletin cebinde 1 lira yok. Millet aç ve sefil. Kaldıracağız o kanunu. Asla olmayacak. Siyasi Partiler Kanunu size bunu sağlamış. Bir üye yazın alın, üye aidatından alın, parti-

nin objelerini satın alın, iki bağışla alın. Siz bunu yapmıyorsunuz ki. Ben Hazine'den aldıklarınızı söylüyorum, almayacaksınız. Her iki yılda bir genel başkanınıza Mercedes alın. Biz bunların tamamına karşıyız. Bizi böyle anlasınlar.

Mitinglerinizde sadece terör konuştuğunuz yolunda eleştiriler var?

Bunu söyleyenler konuşmamın sadece terör kısmını dinleyenler. Bana göre çok hoşlarına gidiyor bu bölüm. Onun için sadece oraya odaklanıyorlar. Ben bir mitingde eğer 40 dakika konuşuyorsam, bunun en az 25 dakikasını ekonomi ve yolsuzluk konuşuyorum. Güzel de ben konuşuyorum onlar dinliyor. İşin terör kısmını alıyorlar. Terör benim en basit meselem. 365 günde bitecek bir iş bu. Merak edenler halk bize yetkiyi verdiğinde nasıl olduğunu görür. Çok merak edenler de bizimle beraber gelir nasıl yaptığımızı görür.

"TERÖRLE MÜCADELEYE 25 YILDA 400 MİLYAR HARCANDI ABARTI MI?"

300 - 400 milyar gibi rakamlar açıklandı abartı mı o?

İşin 300'ü-400'ü değil önemli olan. 1 milyar dolar bile önemli bizim için. Bakınız şu 25 yılda harcanan paraya. Sonuçta bir şeyler gitmiş maddi olarak. Orada o dağların temizlenmesi demek ekonomi demek. Orada kaç asker var, neler var orada? Kullanılan silah, mühimmat, araç, gereç, yedek

parça, akaryakıt, bunları kim hesaplayacak? Kim hesaplıyor bunu? Yani nasıl hesaplıyorlar? Birisi gelsin karşıma çıksın. Şuraya getirmek istiyorum. Oralarda horhor çeşme gibi paralar sersefil. Önce beslenme barınma, sonra huzur. Bir numaralı sorunumuz ekmek. Ekmek, ekmek, ekmek... Bu işler milleti huzursuz ediyor. Şu anda millet tedirgin, huzursuz, hayalleri iyice düşmüş. Kendilerini umutsuz hissediyorlar yani ülkenin geleceğinden. İşte çaresizler yani, herkes bir şeye sarılmak istiyor, ama ben hep şunu söylüyorum: Demokrat olmak için önce bir defa kendine güven olması lazım. Kişilerin kendilerini özgür ve bağımsız hissetmesi lazım. Bu olmadan karar veremez. Mesela bu iddia edilen darbeler şunlar, bunlar... Bunlar halkın adına ***"sen bir şey yapma, ben senin adına bir şey yaparım"*** diyenler. Olmaz böyle, bunu istemek de olmaz. Başın sıkıştı mı bir kurumdan medet ummak ondan beklenti içerisine girmek yanlış. Bu hazırcılık. Bunun tarifi, gerçek yurttaşlık sorumluluğundan, yurttaşlık yükümlülüklerinden kaçmaktır.

Yani, diyorsunuz ki "Her birey önce kendisinden sorumludur."

Efendim halk şunu bilmiyor: Halkın oyu, bir elmas madeninden, bir altın madeninden, bir hazineden daha kıymetlidir. Bunu çok dikkatli ve çok hesaplı kullanmak zorundadır halk. Yalnız bunu kullanırken halk eğitimsizken, midesi yani karnı açken özgür, erdemli, doğru, sağlam karar vermesini bekleyemezsiniz. **Bir ülkede demokrasinin oturması için bir defa eğitimi olabildiği kadar en yüksek düzeyde tutmanız**

gerekir. Bu her zaman eğitimliler daha iyi düşünecek anlamına da gelmez. Mutlaka bir işinin, gücünün olması lâzım. Mide derdi olmaması lazım. Halkın yarınını düşünmemesi lazım. Halk ekmek fabrikaları önünde sabahın köründe kuyruğa girmemesi lazım.

Ama şimdi bu halkla seçime gitmeyecek miyiz Sayın Pamukoğlu?

Canım bir dakika, gideceğiz elbet. *"Halk budur"* derken asla halkı küçümsemiyoruz. Daha önce de söyledim halkı kimse hicvedemez. Yani sıkıntı var diye ne yapalım, bırakacak mıyız? Yalnız şu var, biz siyasi bir mücadeledeyiz. Dünyadaki bütün siyasi mücadelelere veya toplumsal her harekete baktığınızda şunu görürsünüz: Halkın tamamının katılmadığı hiçbir mücadele kazanılmamıştır. Ama bir mücadeleyi kazanmanız için en az yüzde 30 da şarttır. Halkla ilgili benim ağzımdan kimse en küçük bir şey duyamaz. Halk kendisi ister mi eğitimsiz olmayı? Sağlık koşullarının olmamasını, evinin olmamasını?

Halk bu hale getirildi. Bunu şunun için söylüyorum. Bunu *"Eski siyasetçileri neden almayacaksınız?"* diye soranlara da söylüyorum. Nedir bu durum? Kim yaptı bunları böyle? Halledebilmişler mi bunları? O zaman neden hâlâ millet aç?

Türkiye'de kanunları söyleyeyim mi size? **Türkiye'de kanunlar, büyük sineklerin delip geçtiği, küçük sineklerin de takılıp kaldığı örümcek ağları gibidir.** Ne demek istediğimi anlayın artık. Bu ülkede iki şey yok: Biri "hak", öbürü de "eşitlik". Halk istediği an bunu gerçekleştireceğiz. Tam bağımsız. Partinin programında var, benim çağrılarımda da bu var.

Hak ve eşitlik olmadığı gibi adaletin hızı da bir defa çok düşük.

"TÜRKİYE'DE KANUNLAR, BÜYÜK SİNEKLERİN DELİP GEÇTİĞİ, KÜÇÜK SİNEKLERİN DE TAKILIP KALDIĞI ÖRÜMCEK AĞLARI GİBİDİR."

Geciken adalet, adalet midir?

Tabii ki değildir, bunu hep söylerim ben. Adaletin hızlı ve süratli olması lazım diye. 28 Temmuz 2008'de yazdım, zaten partinin temel ilkeleri içinde de var. **Adalet Bakanı'nı Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'ndan çıkaracağız. Adalet Bakanı, müsteşarı şusu busu hepsi gidecek.**

Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu kalacak mı? Adaletteki sıkıntı hakim ve savcı sayısında mı?

HSYK kalacak ama özerk olacak. O özerk olacak, üniversite özerk olacak, bu RTÜK denilen bir gereksiz kurum var. Oralara oturtmuşlar bürokratları bir kâşane de orada var, sultanlık. O da kaldırılacak. Hepsini kendi içerisinde bir düzene sokacağız. 12 Eylül'den kalma kurumlar ve daha sonra olan kurumlar var bunların hepsi kaldırılacak. Öyle uzun uzun olmayacak bizim işlerimiz. Net ve kısa; 90 gün, 60 gün, 30

gün. 30, 60, 90'da bitireceğiz. Sonra Üniversite harçları kaldırılacak. Parti programında var, kaldırılacak. O YÖK denilen işe yaramaz kurum kaldırılacak. Kız ve erkek öğrenciler için çok kısa bir sürede yurtlar yapacağız. İlk yapacaklarımızdan birisi bu olacak.

Üniversitelerle ilgili alanlar ve bölümlerle ilgili çalışma zaten parti programında da var. Onlar da yapıldı. Mesela köyde bir öğretmen var değil mi? İmam var, öğretmen var. Bir de mühendis göndereceğiz köylere. Tarım ve hayvancılık için. Mühendisler köylerde görev yapacak. Parasını ödeyeceğiz. Bankadan alacaklar. Mühendisler köylerde oturacak. Tarım ve hayvancılıkla ilgilenecekler. Tohum için oturacak. Gübre için oturacak, ıslah için oturacaklar. Vergi sistemini bir bütün halinde ele alacağız. Ama bazı sektörlerde ve alanlarda zaten vergiyi kaldıracağız. Tarım ve hayvancılıkta örneğin.

Çok açık değil mi sizce? "Bu şekilde net konuşan genel başkan görmedik" diyor birçok kimse.

Orta Doğu politikası hakkında ne düşünüyorsunuz?

Hak ve çıkara bağlı. Önce ulusal çıkarımız. Ulusal çıkarımız esastır. Bize fayda sağlayacaklar. En azından bire bir olacağız. Onlar iki biz bir olamayız. Onlar üç biz bir olamayız. Milli çıkar, ulusal çıkar neyse ona göre hareket ederiz. Başka hiçbir şeyi dikkate almayız.

Yapacağımız şeyleri söylüyoruz. Bunlar yapılmayacaksa bu partiye ne gerek var ki? Bırakın bunlarla ilgilenmeyelim de düzenin bir parçası olarak hep beraber oturalım mı? Efendim bazen *"Osman Paşa bunların içine niye girmedi de uğraşıyor şimdi"* diyorlar. Ben söyleyeyim, şunu anlamakta zorlanıyor insanlar. Bu düzen külüstür. Tornistan yapacağız, tornistan. Eskiler bilir. İç-dış yapacağız, vagonları, lokomotifi kendi doğal raylarına oturtacağız. Bunun için insanların önce karnı doyacak sonra kendilerini huzurlu hissedecekler.

Bir kere "Bu düzeni beğenmiyorum, mümkün değil bu düzen gitmez" diyorsunuz.

Beğenen var mı?

Peki, programınız geçmişe dönük Atatürk dönemi uygulanan "devletçilik" noktasında mı?

Atatürk yaşasaydı 1920'nin ve 1930'un ekonomi politkasını mı uygulardı sizce? En büyük yaptığımız hatalardan biri bu, her işe Atatürk'ü bulaştırmak. Biz her zaman ondan feyz alacağız, ilkeleri adına da, devrimleri adına da. Atatürk "Karma ekonomi" uygulamıştı, biz de bunun günümüze uyarlanmış halini uygulayacağız. Devlet ekonomide baş kontrolör olacak. Devlet ekonomide olmazsa devletin o Anayasa'da yazan sosyal fonksiyonu olmaz. Orada, sadece Anayasa'da kalır. Sosyal olmak için ekonomide olacağız. Bir de hiç merak etmeyin halk da bunu ister. Çıkın sokağa sorun ülkemizin ekonomisi bizim elimizde mi olsun, yoksa Amerika'nın, İsrail'in başka birilerinin, garip tuhaf şahısların elinde mi olsun? Biz bunu halka anlatacağız. Yüzde yüz halk bunu anlayacak eminim.

Çok kalabalık mitingleriniz var, ama sayısal anlamda oranları düşük olanlar da var. Neye bağlıyorsunuz bunu?

Bizim partililer coşkulu ve heyecanlıdır. Bunu nerede görürsünüz en iyi biliyor musunuz? Mitingde. İnsaların meydana geldikleri andan itibaren benim konuşmam bitinceye kadar coşku ve heyecanları bir saniye bile durmaz. Ben mitingleri görürüm ve bakarım. Hani nerede oran düşük, bir tane, bir yerde oldu doğru, ayrıca olabilir de. Bizim bugüne kadar çok sayıda mitingimiz oldu! Ha şu olsaydı, bu kadar kısa sürede bu partinin hınca hınç dolu mitingleri olsaydı gerçekten tuhaf olurdu. Ancak mitinglere katılım oranı asla çok düşük değil.

Siz yine de gittiniz, mesela gitmeyebilirdiniz de.

Hayır asla düşünmedim. Ne dedik? Biz siyasetten öte farklı bir mücadelenin içindeyiz. Üç kişi de olsa biz oradayız. Ankara'dan 30 tane otobüs kiralayıp kumanyaları verip insanları peşime takıp götürmedim. Götürüyorsun mesela nereye Kayseri'ye. Ne yapıyorsun? Kayserililere mi konuşmuş oluyorsun yoksa getirdiklerine mi? Bizim gibi yapın mitingi. Doğal olarak ortaya çıkıp birden *"Ben geldim, yarın konuşacağım"* desin. Bir izleyin bakayım ne olacak.

Siz buna mı bağlıyorsunuz?

Öngörü bu. Avrupa ve Amerika demek, 15, 20, 40 yıllık plan yapmak demek. Bizim içerdekiler ne zaman uyanacak biliyor musunuz? Seçim sandığı açılınca. O zaman uyanacaklar. Geçmiş ola. Ben size bir şey arz edeyim mi? Türk siyasi

kültürü ne biliyor musunuz? Bireysel olarak karar anlamında söylüyorum, insanlar son iki gün ve o son iki günün de son iki saati kesin kararlarını veriyorlar. Sosyolojik olarak da bu böyle. Onu da bildikleri için bazıları son gece altın dağıtıyorlar.

Benim söylediğim şu anda çok farklı. Bizim insanımız böyle. Kadını da erkeği de. Onun için şöyle biraz dursunlar bakalım şöyle essin rüzgârlar. Şimalden, karayelden, lodostan, gündoğusundan. Takip etsinler bakayım ne oluyor. Bir baksınlar.

İşsizlik oranları açıklandı. Bazı illerimizin Doğu ve Güneydoğu illerimizin bile daha gerisinde olduğunu görüyoruz. Yozgat örneğinde olduğu gibi. Siz ne düşünüyorsunuz?

Yozgat'ın durumunu biliyorum. Yozgat'ta çalışmalarımız da var. İşte sosyal devlet meselesine geliyor. Elde kalan şeker fabrikalarını satmaya hazırlanıyorlar. Belki de bu kitap yayınlanınca satılmış olabilir. Ayrıca yolları, köprüleri falan da satmaya hazırlanıyorlar. İşin doğrusu ben çok merak ediyorum ne olacak sonunda diye. Bir şey kalmadı zaten elimizde. Ekonomi zaten IMF ve Dünya Bankasının elinde. Nasıl olacak? Bu mevcut hükümetin durumunu görüyorsunuz. Şu anda oyları yüksek. Peki bir gün git gide düşerse, hiç bunun sonunu düşünmüyorlar. Siyasetin ve doğanın kanunu bu, gittikçe inecek zaten çok bariz. Bunu bal gibi kendileri de biliyor, Avrupa da biliyor, Amerika da biliyor. Bir gün son raylara gelecekler. Yol bitiyor ve tren geliyor istasyona girecek.

Sonradan ne olacak, çok merak ediyorum yani nasıl olacak? İşte bu noktada halk bir karar verecek.

Biz yılmayacağız, anlatacağız. Yorulmadan, bıkmadan anlatacağız halka. Halkda bir karar verecek ve herkes halkın kararına uyacak.

"HALEP ANKETLERSE ARŞIN SEÇİM SANDIĞI"

Bir de seçim anketleri var, bu anketlerde sizn partinin adını göremiyoruz. Neden?

Ben bir şey söyleyeyim. Kaçarak bir yere gidemezler. Ben de araştırma yapıyorum. Benim de haber alma sistemlerim var. Yalnız biz böyle para vererek falan yaptırmıyoruz. Yani parayı verirsem bana bağlanırsın. Parayı al anketi yap. Şunu çok merak ediyorum: Biz nasıl oluyor da şu an bütün illerimizde örgüt faaliyeti yürütüyoruz ve tamamen halk desteği ile yürütüyoruz ve bunlardan büyük bir kısmı her an seçime girebilecek gibi hazırlıklı. Ve şu an sempati halinde 3 milyon kişi. Ben bunlar gibi yaptırmıyorum anketleri. Erzurum, Sivas, Kars, Antalya, Adana, Muğla... Burada bizim haber toplama elemanları dolaşıyorlar. Partililer dolaşıyor.

3 milyon sempati duyan mı dediniz?

İnsanlar sevmediği adama bile sempati duyar. Mesela Atatürk'ün düşmanları her şeyini tartışıyor. Ancak söz liderliğine gelince hiçbir şey diyemiyorlar. Kaldı ki bu 3 milyon kişi

bize düşman değil gerçek anlamda sempati duyuyorlar. Bizim planımız bunlar dahil bize sempati duymayanlara da ulaşabilmek. Kendimizi anlatabilmek.

Bu rakamlara nasıl vakıf oldunuz? Yani değişik istatistik yöntemleriniz mi var?

Var, evet. Herhangi bir televizyon programına çıktığımda 9 milyon kişi gözünü kırpmadan dinliyor beni. Bu sağlıklı bir sonuç değil derseniz aynı programa 16 bin elektronik postayla mesaj nasıl geliyor? Kim bunlar? Hepsi arkandayız, yanındayız, seninleyiz diyor. Bunlar görünenler. İşte bunların çoğu sempatizan. Önemli olan onları oy vermeye ikna etmek.

Size söylüyorum. Aydın'daydım, Söke'deydim. Görüyorum ben, halkı görüyorum ve gözlerinin içini görüyorum. Hepsini görüyorum. Iğdır'da da çalışıyoruz, Kars'ta da çalışıyoruz, Ardahan'da da çalışıyoruz, Erzurum'da da çalışıyoruz, Muş'ta da çalışıyoruz, Kahramanmaraş'ta da çalışıyoruz, Antep'te de çalışıyoruz, Elazığ'da da çalışıyoruz, her yerde çalışıyoruz. Efendim ***"1200 kişiye sormuşlar"*** sonuç bu çıkmış. Kimmiş 1200 kişi? Nerde sormuş, nereye sormuş? Ben kendim geziyorum 60 gündür. Günde 1200 kişiyi bizzat ben kendim görüyorum. Köy kahvesi dahil, salon dahil, miting alanı dahil geziyorum. Ben gözüme mi inanayım, yaşadıklarıma mı yoksa anketlere mi? Baştan söyleyeyim; **Halep bu anketse, arşın da seçim sandığıdır.** Göreceğiz.

Geçen sene dediniz ki "Biz genel seçimlerde Akp tabanından en azından yüzde 10 oy alırız." Şimdi diyorsunuz ki "Meclise nasıl olsa gireceğim ama o sayı önemli benim için." Biraz iddialı bir çıkış değil mi bu sizce?

Şimdi bakın iddiası olmayan, bu işe hiç başlamasın. Biz belirttik bu işi halk için yapıyoruz. Takdiri halk verecek. Yok bunlar yüzde şu alır, bilmem bunu alır. Biz bunu geçtik. Diğer sorunuza gelince Mecliste sayı, çok önemli benim için. O sayı bize kanun çıkaramadıktan sonra Meclise girmenin manası ne? Biz oraya kukla gibi oturmaya gitmeyeceğiz.

Şunu demek istiyorum: Meclise girmemiz yetmiyor, kanun çıkartmamız lazım. Yani halktan bu yetkiyi almamız gerekiyor. Yoksa Meclis'e girmişiz, 80 kişi, 120 kişi, hiçbir kıymeti yok. Orada yapacağımız çok şey var. Ama biz partimizin baştan beri konuştuğumuz hedeflerimizi gerçekleştirmek için uğraşıyoruz. Bunların hepsi kanun gerektiriyor. Kanun çıkartacağız ve tatbik edeceğiz. Bunu yapamadıktan sonra ne yapayım ben Mecliste veya parti ne yapsın Meclisi?

Yani muhalefet olarak veya azınlık olarak Meclis'e girmek istemiyorum diyorsunuz!

Efendim gireriz, uğraşırız, çalışırız, önlerini keseriz, doğruyu gösteririz, itiraz ederiz; ama şu saydığım şeyleri gerçekleştiremeyiz.

Anladığım kadarıyla Mecliste de 80-100 koltuk yetmiyor, o yüzden de "iktidar olmadan bunların hepsi mümkün değil değişmez" diyorsunuz.

Hedefler çok net ve keskin bizde. Belirgin. Halkın teveccühü ve desteği olmadıktan sonra, bir grup insanla Meclise girdiniz. Ne olacak? Meclise girmek bir hedef değil ki. Bir güçle girmeniz lazım. Yani milletvekili oldunuz. Partililer oldu. E, ne olacak orada? Bizim kanun çıkarmamız lazım. İnanıyorum ki halkımız bu yetkiyi bizden esirgemeyecek.

Ya umduğunuz gibi bir sonuç çıkmazsa?

Karar milletin saygımız sonsuz. Biz yapacaklarımızı anlatalım, kendimizi ifade edelim önemli olan bu. Bizim niyetimiz iyi, ülke için millet için bu yoldayız. Karar milletin.

Asker olmanız, askerlikten gelmeniz siyaset yapmanıza engel mi sizce? Hani derler ya askerler siyaseti beceremezler?

Halk arasında bir söz vardır: **"Denizdeki balığa fiyat biçilmez."** Bir tutalım, getirelim, öyle gör. Bu karar ve yorum meselesi. Neye bakarak veriyor kararı? Siyaset denilen sistemde şuna alıştılar değil mi? Sırt sıvazlama, herkesi öpme, bir sürü vaat, sonradan yapmama. Onu mu kast ediyorlar? Yani bunu iyi yapan siyasetçi kimmiş? Kime diyor? Peki, ben bir şey söyleyeyim. Ülkenin, bu baştan beri saydığımız meselelerinden, çıkmazlarından bu sonucu kim getirmiş? Siyasete atılan askerler mi?

Askerler mi bu duruma getirdi, diye soruyorsunuz.

Askerler miydi partileri yönetenler? Askerler mi yönetti? Haliniz bu değil mi? Bu şuna benziyor; Sistemli düşünme, muhakeme etme. Hangi öğeleri düşünce katları içine alacaksınız ve nasıl düşüneceksiniz, nasıl bir sonuca çıkacaksınız? Biz buna muhakeme deriz. Muhakemeyi doğru yaptığınız zaman, yani "Bir söz söyledim, ama nereden geliyor nereye gidiyor" düşünülmesi lazım.

"ŞİKÂYET ZAYIFLARIN SİLAHIDIR."

Halkla ben karşı karşıya geldiğim zamanlar amca, dayı, teyze, ağabey, delikanlı, nedir derdin? Şunlar, şunlar, şunlar... Senin bilmediklerin şunlardır, bak. Bizim şunları şunları 3 ay, 6 ay, 9 ay, 12 ayda yapacaklarımız var. Seni dinledim mi dinledim. Ben de anlattım mı, anlattım. Sen bana sorular sordun mu, sordun. Ben de söyledim mi, söyledim. Kararı şimdi sen ver. İster oy ver, ister verme. Ama şu var, sonradan ağlayıp sızlama. Şikâyet etme. **Şikâyet, zayıfların silahıdır.** Karar ver; ister bize, ister başkasına. Ama şikâyet etme. Çünkü bu duruma kendin düştün.

Siyasette gençlere çok önem verdiğinizi söylüyorsunuz. Burada anladığım kadarıyla hedeflediğiniz seçmen profilinin gençliği kadar, parti kadrosunun da çok genç olduğunu söylüyorsunuz. Yani bu genç kadro bir iktidar sürecinde pasif kalmaz mı?

Atatürk'ün 3 tane Milli Eğitim Bakanı vardı. Siz de biliyorsunuz yaşları kaçtı? Ortalama 23-24 yaşlarında! İşte cevap. Çok erken sorulmuş bir soru bu ***"Acaba gençler yapabilir mi?*** İsterse yaparlar, yapacaklar. Buradaki şu; Biz, daha çok genci, kadın ve erkeği Meclis'e sokacağız ama sahasında uzman olan insanlarımız da elbette partiye gelecekler ve o sahalarda çalışacaklar. Ben bir şey daha söyleyeyim. Gençlere benim tavsiyem şu hayatta: ***En iyi yüzme derin suda öğrenilir, kıyılarda değil.***

"MECLİSE GENÇ KADIN VE GENÇ ERKEKLER GİRECEK!"

Partinizin kurulduğu dönemde çok yoğun bir şekilde size gelen çalışma talepleri olduğunu, bu yoğun ilgiden dolayı bazı taleplere cevap veremediğinizi söylemiştiniz. Şu an durum nasıl?

Şu anda kanatlarımızı çok geniş açtık ve bize gelen yoğun talepleri karşılayabilecek duruma geldik.

Halkın durumu ise çok iyi, halk bir defa arayışta. Halk yenilik arıyor, halk farklılık arıyor, halk artık bütün bu mevcut partilerden umudu kesmiş bunalmış durumda.

Mevcut partiler derken?

Meclisin içindekiler ile ilgili, zaten bize gelen üyeler, onlara oy verenler. Bir de bizim parti söylediğim gibi genç bir parti, genç insanlardan oluşuyor. Daha idealist, geleceği hesaplayan ve gelecekten tam bir umudu olan ve beklentileri kaybolmamış insanlar geliyor. Bizim partinin ana omurgası 18-30 yaş genç erkek ve kadınlardan oluşuyor. Partiyi bugün bir yere topladığımızda göreceksiniz, genç kadın ve genç erkekler.

Omurga derken hangi anlamda söylüyorsunuz bunu?

Türkiye nüfusunun yüzde 60'ının yaşı 30'un altında. Meclis'te 550 milletvekili içerisinde yaşı 35'in altında olanların sayısı yüzde 5. Benim kesin hedefim o, partinin bütün kademeleri gençleşecek. Meclise genç kadın ve genç erkekler girecek. Şu anda nüfusun gücü ve potansiyeli bizim ilke ve felsefelerimizi hızla benimseyen insanlar. Biz 37 ilde bütün gençlik kollarını örgütledik ve bütün üniversitelerde örgütlendik. Çok kısa bir sürede. Gençlik kolları örgütlenmesine yeni girdik. Şu an üniversitelerde 17 bin 500 mensubumuz var gençlik kollarında.

Gençler çok yoğun demek ki. Neye bağlıyorsunuz bu ilgiyi?

Bir insan 30 yaşına gelmeden önce, 28'lerindeyse, bir ülkedeki düzenin ne kadar işe yaramadığını hemen fark eder.

Düzenden kastınız, bütün sistem mi?

Eğitimden tutun, her şey. Hiçbir şeyin hak ve eşitliğe dayalı olmadığını, hiçbir şeyin adil ve dürüst olmadığını görürsünüz. Zaten ne olursa hep bu yaşlarda olur. 16-17-18 yaşla 30 yaş arasında olur. Gençler daha ateşlidir, zihinleri daha berraktır, idealisttir, yüksek bir enerjiye sahiptir. Bunu kullanma ihtiyacındadırlar. Kadınlara gelince; onların içgüdüleri yani annelik duyguları, gelecekte çocuklarının garanti altında bu topraklarda yaşamasını ister. Bize gelen hanımefendilerin birçoğu, ilginçtir, henüz hamile: *"Çocuğum için geldim, henüz dört aylık"* diyenler vardır. Burada şimdi değişik bir psikoloji var. Bu atmosferi ve bu psikolojiyi, hiç kimse eski bildiği ideoloji ve doktrinle karıştırmasın.

Yani klasik anlamda siyaset bitti mi diyorsunuz?

Bizde yok öyle bir şey. Klasik siyasetin Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni içeride ve dışarıda ne hale getirdiği belli. Bunu en iyi gençler görüyor. Belli bir yaşa gelmiş insan, *"Dur bakalım ne olacak, bekleyelim"* diyor.

Aman efendim orta yaş gençlerimiz şimdi bozulacak. Orta yaş üzeri gençlik.

Burada gençlik demekle fizik veya bedeni kast etmiyoruz.

Kendisini 18-35 arası hissedenler mi?

Hayır, nüfus kâğıdında bugüne kadar gelen yılları sayarak yapmıyoruz bu hesabı. Bizimki zihinsel, ruhsal gençlik. Ve yüreklilik anlamında. *"Ben yaparım"* diyenleri kastediyoruz.

"Ben yaparım ve yapacağız" diyenlerin hepsi gençtir. Burada yaş konusu söz konusu değildir. Burada nüfus kağıtlarıyla bir bağımız yok. Ama şu var, Türkiye'nin de bir gerçeği var. Bu coğrafyayla, bu toprağın kaynakları ve bu genç nüfusla bizim yapamayacağımız hiçbir şey yoktur. Yeter ki siz bunu organize edebilin. Yani örgütleyin.

Peki Sayın Pamukoğlu, klasik siyasette bunu niye örgütleyemediler? Eksik olan neydi?

Liderlik.

Sadece liderlik mi?

Örgütleyememe. Ben her şeyi liderliğe bağlarım. Liderlik şöyle; şimdi 30 kişi yan yana geliyor, kimlikleri listeliyorlar, birtakım belgeleri ekliyorlar, başına da biri geçiyor, İçişleri Bakanlığı'na dilekçe veriyorlar, buna da diyorlar ki *"Parti kurduk"* güya bu da liderdir. Bu baştan aşağı yanlıştır. Lideri halk algılayacaktır.

"BİR PARTİNİN BAŞINDA 20 YIL DURUP ASLA İKTİDARA GETİREMİYORLAR."

Şimdi klasik anlamda siyasette şu var: Adam bir partinin başına geçiyor, yıllarcada kendini orada konuşlandırıyor, Bu konuşlandırma yukarıdan aşağıya doğru ***"Ben liderim, liderlik vasıflarım var"*** diyerek böyle kendini tepeden indiriyor.

Liderliğin tabandan yukarı gelmesi lazım. **Onun için bir partinin başında 20 yıl durup asla iktidara getiremiyorlar.** Onun için halk onlara gereken teveccühü göstermiyor. Bunu da görüyorlar. Her defasında darbe yiyorlar, kaybediyorlar, akıl almaz bir şekilde, kaybettikleri yerde bile ***"kazandık"*** diyorlar. Bütün bu hareketler halkı uyutmaktan ve avutmaktan başka bir şey değil. Yani kendi kulakları için konuşuyorlar, çevrelerinde bir grup insan var, hep beraber kaybettiklerini de kazandık diye gösteriyorlar ve halkı kandırmadan öte, önce kendilerini kandırıyorlar.

Sonuçta ülkenin geldiği durum ortada işte ekonominin durumu belli. İşte güvenlik durumu belli, işte adaletin hızı ve bağımsızlığı belli. İşte yok Ermeni meselesi, yok Kıbrıs meselesi, yok Kürt devleti kuruluyor meselesi, Avrupa Birliği meselesi. İşte sonuç ortada. Evet iktidarda siyasi parti var. Fakat bunu kim getirdi?

İşte halkın oyu getirdi. Halk oy vermedi mi?

Halk oy verdi ama bunlardan önce bir koalisyon vardı. Yapamadılar, beceremediler. Onların tutumu getirdi bu iktidarı. İnkar edecek olan karşıma çıksın tartışalım.

Evet, AKP iktidara geldi. Seçildi, sandıktan halkın oyunu alarak meşru olarak geldi.

Herhalde... Demokraside öyle olacak zaten. Ama şu var, niye insanları böyle bir tepki verecek tarzda rahatsız ettiniz? Bu seçimden önceki bütün partiler yok oldu. AKP'yi iktidara kim getirdi diye sorarsanız? Bunun sebebi bir öncekilerdir.

Orada bir başarı olsaydı halk başarıyı reddeder, kendi avantaj ve menfaatlerinin tersine olan bir şeye hareket eder miydi? İnsanın doğasına aykırı. Demek ki orada bir şey veremediniz halka. Halk arayışa girdi, bunlar da yeni vaatlerde bulundu.

Yani mevcut iktidar partisi, halka o güveni verdi, halk da oy verdi.

Yaparlar, yapamazlar. *"Biz böyleyiz"* dediler, halk da *"Evet, şimdi de seni gönderiyorum Meclise"* dedi, gönderdi. Fakat halk baktı ki bunlar da aynı, yani yapabilecekleri ortada, en son yapılan yerel seçimlerde genel seçimlere göre AKP'ye daha az oy verdi.

Halkın "Hayır" dediği yerde yüzde 38 var bu bir. İki, halk niye mesela bunlara hayır derken diğer ikisine "Evet" demedi?

Bu partiler köklü bir değişiklik yapmadıktan sonra, halk onları hiçbir zaman getirmeyecek. Onların hiçbir zaman iktidar olma şansları olmayacak. Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nde o partiler iktidara, yani hükümete yüzde 30-40'larla gelmeyecek. Görünen bu. Hiç olmadı, bundan sonra da olmayacak. Yok böyle bir şey. Hayal bu. Başka bir partiye nasıl AKP'nin gelişi şaşırtıcı ve sürpriz gibi geliyorsa bir başka partiyi de bir yenilik, bir değişim, bir ihtiyaç anlamında getirecektir.

Henüz sandıktan çıkmadınız, henüz iktidarın nimetlerini tabanınızla paylaşmadınız yani genel siyasette bu böyle. Halk sizi seviyor ve sempati duyuyor, ancak bütün bunlar oya dönüşecek mi?

Bu sevgi ve sempati, hem benim meslek yaşamımda, hem meslekten ayrıldıktan sonraki şu geçen 6-7 yıl içerisindeki çalışmalarımla ilgili bir şey. Halkın sevgi veya teveccühü oradan geliyor. Benim mesleğimi nasıl yaptığımla ilgili askerlerin, subay-astsubayların anlatmalarından kaynaklanıyor. Diğeri de benim üniformayı çıkarttıktan sonra şu 6-7 yılda yazdığım kitaplar, verdiğim konferanslar, katıldığım programlar... Onlar beni tam halk tabiriyle söyleyeyim, kendilerinin bir dostu olarak görüyorlar. Bir otorite, bir güç, bir talimat ve direktif veren biri değil. Kendilerinin bir dostu, bir yakını olarak görüyorlar. Bizim en büyük çabalarımızdan biri de daha önce de belirttiğim gibi bu sempati ve sevgiyi oya dönüştürmek. Fakat asıl önemli olan grup daha ulaşamadıklarımız ve kendimizi anlatamadıklarımız. Ben halkın aklına güveniyorum. Bizi anlayacaklar. Eminim. Halkın gücünü elde edeceğiz.

Halkın gücü, nasıl bir güçtür bu?

Biz halk tipi bir partiyiz. Yani kimseden destek almıyoruz, finansörlerimiz yok. Arkamızda sermaye yok, holdingler yok. Halk örgütlüyor. Şunun iyi bilinmesi lazım tamamen halkın finanse ettiği bir parti 5 ayda nasıl oluyor da 50 tane il, 200 tane ilçede örgütlenebiliyor? Esas düşünülmesi gereken bu. Yani *"Ben siyasetçiyim veya sosyologum, araştırmacı-*

yım" diyenler esas bunun üzerinde çalışsın. Daha ben Genel Merkezden, il ve ilçelere 1 lira vermedim. Parti demek önce finanstır. Bunu yapsınlar bakayım, bunu bir denesinler bakayım, bir denesin, görsünler. Yapabiliyorlar mı ve nasıl oluyormuş? İşte benim *"halkın gücü"* dediğim bu.

Yurt dışından partinize talep var mı?

Tabii ki var. Dünyada 44 ülkeden müracaatlar var yurttaşlarımızdan. Bunun ağırlığı Avrupa'da şu anda. Biz oralarda da temsilcilikler açacağız. Onlarla da teması sürdürüyoruz. Bütün bilgileri depoladık, bir hamlede Avrupa, coğrafya olarak Avrupa esas olmak üzere, temsilcilikleri açacağız. Ama şu anda Anadolu'daki tempo ve hızımıza çok yüklendik, hepimiz oraya yükleniyoruz. Yani bir önce kendi coğrafyamızı toparlayalım. Hemen döneceğiz onlara.

Yani "teşkilatlanmamızı tamamlayalım" mı diyorsunuz?

Teşkilat çok önemli. Biz teşkilatımız olmayan yerden de oy alacağız. Biraz yadırgayabilir insanlarımız, evet. **Anadolu Kartalları'nı** birleşik oy pusulasında görenler, teşkilatımız olmadığı zaman da buraya mühür basacaklar. Şu anda durum bu. Onlar bir an önce oralarda il ve ilçe, belde teşkilatlarımızın kurulmasını bekliyorlar. Çok süratli cereyan ediyor her şey. Çok süratli şu anda.

Teşkilatlanmada nerelerde güçlüsünüz şu anda?

Nasıl yerel seçimlerde Karadeniz sahilleri, Marmara sahilleri, Ege sahilleri, Akdeniz sahilleri çıktıysa, zaten oralarda

biz varız. Ama bizim partililerimiz ve mensuplarımız, biz girmediğimiz için oy kullanmakta serbesttiler. Biz zaten oralarda güçlüyüz. Aşağıya inersek Adana da bunlardan biri. Antalya bunlardan biri, İzmir bunlardan biri. Ama bir şey söyleyeyim, Doğu ve Güneydoğu'da da Kars'ta da Erzurum'da da Van'da da Maraş'ta da Antep'te de hepsinde örgütlendik. Ve ben şimdi gideceğim Kilis ve Antep'i, Kahramanmaraş'ı açacağım. Bu kitap yayınlandığında büyük ihtimalle açılmış olur.

Genelde Anadolu'dayım ve ihtiyaç olduğu süreler içerisinde Trakya'dayım. Parti'nin il ve ilçelerini açıyorum, açılanları ziyaret ediyorum Oralarda il ve ilçe başkanlarımız tarafından organize edilen, planlanan konferanslara katılıyorum. Yani siyaset yapıyorum.

Tabandasınız yani çalışıyorsunuz!

Tabandayız. Orası en pratik yer. Halk ile yüz yüze geliyorsunuz, bütün dertleri dinliyorsunuz. Bizim bir programımız var. Ancak programı ne kadar yaparsanız yapın, halktan bizzat dinlemek en doğrusu. Yani tarımda ne oluyor, hayvancılıkta ne oluyor, tekstilde ne oluyor veya esnafın durumu nedir, diğer kuruluşların durumu nedir, onların ağzından dinlemek daha doğru olanı. Ülkenin genelinde müşterek olarak dertler var bir de yerel dertler var, bölgesel dertler var. Bunların hepsini topluyoruz, dinliyoruz. Onların da ihtiyaçları var. Bugüne kadar bir siyasi parti genel başkanının onların ayağına giderek bu şekilde onlarla karşılıklı sohbet etme-

diği, onların dertlerini dinlemediği anlaşılıyor. Bunu kendileri de söylüyorlar. Sonuçta oyu verecek olan da halktır.

Tabanda, yani halkta ilgi nasıl peki?

Tabanda ilgi aşırı. Kurulduğu günden beri aşırı. Öyle aşırı ki başlangıçta çok daha büyük dalgalar ve rüzgârlar vardı, bizim örgütlenmemiz bu dalga ve rüzgârı karşılayacak gibi değildi. Ama bugün karşılayacak durumdayız. Bize gelen on binlerce, yüz binlerce müracaata tam bir karşılık bile veremedik. Hâlâ devam eden, başlangıçtan gelmiş, depolanmış bilgilerimiz var, duruyor.

"AB TÜRKİYE'DEKİ 60 TANE PARTİYİ İÇ GÜVEYSİ OLARAK GÖRÜYOR."

Avrupa Birliği'nin raporlarından bir tanesinde, direkt Hak ve Eşitlik Partisi'ne yönelik ifadeler yer aldı. Siz bunu kendi mizacınıza bağlıyor musunuz?[2]

Partinin programı çok açık ve net ortada. Partinin programı belli, tüzüğü belli, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından onaylanmış, yürüyor. O onu söylemiyor. Ben parti kurulmadan iki ay önce sitemden 28 maddelik bir manifesto yayınlamıştım. **"Anadolu ve Trakya'da Yaşayan Türk Halkı'na Çağrı"** diye. Orada şunu diyorum. 28 maddenin 10

[2] Röportaj 14.10.2009 tarihinde ART (Avrasya) televizyonunda yapılmıştır.

maddesinde ben Türk Milleti'nin rahatsızlıklarını sayıyorum. Bu rahatsızlıklardan biri de şudur: sizin bu topraklarda, "siz" diyorum, "biliyorum" diyorum. Özeti şu: **"Ey Türk Ulusu, bu kahya kılıklı insanların, bu ülkede kendi müstemleke topraklarındaymış gibi dolaşması ve misyonerlik yapmasından da rahatsızsın"** diyorum. Bunun parti programıyla falan ilgisi yok. Yani parti falan ortada yokken. Bakınız parti programında böyle bir şey yokken ürktüler. Parti programını biraz sonra söyleyeceğim, parti programı esas bunları ürkütüyor. Ama bu sahtekârlar, İsveçli Thomas Hammerberg denilen, İnsan hakları Divanı Azınlık Raporu Komiseri bu, öyle bir halt yiyor ki bu adam, **"Efendim Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nde Eylül 2008'de kurulmuş adı Hak ve Eşitlik olan bir parti vardır, yok bu parti işte müstemleke..."** Bunlar, Avrupa sömürge kültürünün uzantıları[3]. Bizim memlekete de sömürge, müstemleke, dominyon ve koloni görüş ve kültürüyle bakıyorlar. Bal gibi görüyor Türkiye'de partinin yük-

[3] Avrupa Birliği İnsan Hakları Komisyon Azınlık Raporu 1 Ekim 2009 tarihinde Thomas Hammarberg tarafından hazırlanan raporun 4. bölüm 73. maddesinde şu ifadelere yer verildiğini ortaya koymuştur:

"Özellikle Eylül 2008'de kurulan **Hak ve Eşitlik Partisi adındaki yeni partinin,** açıktan misyonerleri hedef alması en ciddi endişe kaynağıdır. Türk yetkililere, azınlıklara yönelik ciddi hoşgörüsüzlük manifestolarının ortaya konmasına karşı dikkatli olması **ve bunları ortadan kaldıracak** gerekli tedbirleri alması çağrısı yapıyoruz."

seldiğini, genişlediğini, büyüdüğünü ve genel seçimlerde başarılı olacağını.

Siz buna mı bağlıyorsunuz?

Bu o zaten. Bunun adı korku. Ben çok iyi bilirim. Korkak ve cesuru çok da iyi ayırırım. Hayatım bunlarla geçti. Bu bir korkudur. **Bu ülkede 60 tane parti var, AB onları seviyor. Bizden mi rahatsız oluyor? Onları herhalde kendinin içgüveysi gibi görüyor. Biz dışarıdan bir damadız.** Bir şey var, istediklerini söylesinler.

AB'nin bu uygulaması sanırım bir ilk değil mi?

İlk defa bir partiyi hedef alıyor. Bu ne demek biliyor musunuz? Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin iç işlerine müdahale. Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin siyasi partilerinin program, tüzük yapısını Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı, mali yapılarını da Anayasa Mahkemesi inceliyor. Dolaylı olarak, bu hukuk sistemlerine de "bakın" diyor, "gerekli tedbiri alın, önleyin" diyor. Gelsin önlesin bakalım. Buna şöyle bir şey de yapabiliriz. Bir defa, partinin şu anda il başkanları, ilçe başkanları, genel MYK'sı ve Parti Meclisi'nin dörtte biri hukukçu. Hemen bununla ilgili dava açmaya hazırlanıyor, önümüzdeki günlerde.

Dava mı açacaksınız?

Hemen dava ediyoruz, bunu bırakmayız.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine de gider misiniz?

Buradan başlayacağız. Ankara Cumhuriyet Başsavcılığına vereceğiz ve bunu partimizin arşivlerine koyacağız. Bu bize lâzım. Bu zatı, İsveçli Thomas'ın da Türkiye'ye gelişini takip edeceğiz. Yüz binlerce kişi havaalanında karşılayacağız. Bir de bizim yüzümüze karşı söylesin.

Yani açıklamalarınızı misyonerlik faaliyetlerine yönelik mi değerlendirdiler?

Partide öyle bir şey yok ki. Mesela parti çok net ne diyor? Bir, bu ülkedeki adalet ve hukuk sistemini dünyada hiç olmayacak şekilde bağımsız hale getireceğiz. Orduyu direkt veya dolaylı siyasetin tamamen dışında bırakacağız. Türkiye, yolsuzluklardan ekonomisi bozulmuş ve çürümüş bir ülke. Uluslararası kurumların araştırması bunu gösteriyor. Üçüncü sıradayız, yolsuzluklarla mücadele edeceğiz. Ve bunlardan hesap soracağız diyoruz. Biz dağları 365 günde temizleyeceğiz. Dağları eşkıyadan, kentleri mafyadan, çetelerden kurtaracağız diyoruz. Bütün bunları sırayla yazıyoruz. Hatta şu da var, bu ülkede yazıya ve söze asla sansür konulmayacak diyoruz. Bakınız bunlar, en ideal insan hakları. Bunları önemsemiyor, bunlar hiç kıymetli değil. Şunu biliyor; bir daha bize Türkiye Cumhuriyeti topraklarında kâhyalık yaptırmayın. Bundan rahatsız oluyorlar. Yaptırmayacağız, yapamayacaklar bunları. Şu da var, Avrupa Birliği ile ilişkiler dondurulacak. Donduracağız. Onları asıl ürküten bu.

Bir de çok ilginç bir olay daha yakaladık. Ne oldu biliyor musunuz? Parti kurulduktan bir hafta sonra, hâlâ da var, in-

ternetten takip edebilir herkes. İlk defa karşımıza Vatikan radyosu çıktı. Vatikan, Hollanda, Avusturya ve Almanya... İşte Türkiye'de, böyle bir parti kuruldu, Başında şu var, ilkeleri budur. **"Dikkat edin"** diyor. Evet.

Söylemlerinizi kasdediyorlar herhalde... Bu yayın yapıldığında sizin partiniz kurulalı ne kadar olmuştu?

Bir ay falan olmuştu. Ama bir haftada fark ettiler. Vatikan radyosu. Bu ne demek? Bu parti ilkeleri ve hedefleri itibari ile bunların hepsine tehdit oluşturuyor demek.

Şimdi siz bunları söylerken belli kesimler rahatsız oluyor. Siz kimden oy alacaksınız Avrupa Birliği iç hukukumuza bu kadar girmişken?

Kimden mi oy alacağız? İlk önce şunu söyleyeyim. Bu İsveçli Thomas kim? Bir defa Türk Ulusu bunu bilsin. PKK, eşkıyanın dağdaki silahlı kadrosuna, *"devlet dışı silahlı güçler"* diyor. PKK demiyor. Hani bu Avrupa Birliği mensubu üyeler PKK'yı terörist ilan etmişti? **Bu zat, okullardaki Ulusal And'ın kaldırılmasını isteyen zat. Bu zat, PKK ve terörist örgütlerin propagandasını engelleyen yasaların kaldırılmasını isteyen zat. Bu zat ve bu zihniyet, "'Ne mutlu Türk'üm diyene ayrımcılıktır bu ülkede" diyen zat.** Bunu şöyle sanmasın: Burası onun ne Afrika'daki ne de Güney Amerika'daki veya Orta Amerika'daki veya Uzak Doğu'daki ne sömürgesi ne dominyonu ne de kolonisi. Onlar bize mahkûmlar. Bu coğrafyada bu nüfusa mahkûmlar. Mesela Ermeni konusu. Ermeni meselesi nereden çıkıyor? Orta Asya Enerji kaynaklarından. Çünkü İran'ı aşamıyorlar. Azerbaycan var, Güney Kafkasya, onun üstünde de Ermenistan var. Biz de genel bölgesel oyunun bir uzantısı içerisinde otur, otur; kalk, kalk miyız?

Gürcistan'da varlar zaten!

Gürcistan'da zaten tertiplendiler. Zannediyorum bunu daha sonra görüşeceğiz. İşte bunun için Hak ve Eşitlik Partisinden ürküyorlar. Biz bundan parti olarak alınmıyoruz. Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin bütün hukuk sistemine, siyasal yapısına ve bağımsızlığına dil uzatıyor ve talimat vermeye kalkıyor bunlar. Biz de şöyle diyoruz, her zaman dediğimiz şey: "Siz serbestsiniz. Biz de Türk Milleti olarak serbestiz."

"BEDAVAYA GÜNEŞ DOĞAR"

Dediniz ki biraz önce: "Parti programında orduyu siyasetin dışında tutacağız..."

Evet, doğru olanı bu. Ancak bunun en önemli sebebi, orduyu korumamız içindir. Ordu yıpranmayacak, yıpratılmayacak.

Yazı ve söze sansür uygulamayacağınızı söylediniz. Size göre yazı ve söze sansür uygulanıyor mu şu anda?

Hem de diz boyu. Türkiye'de bireysel hak ve özgürlükler, söz ve fikir hürriyeti, herkesin affedersin keyfine bağlı. Şimdi mesela Avrupa Birliği nasıl ortaya çıktı? Birtakım gazetelerde, bazılarında birtakım besleme ve yanaşma yazarlar da çıktı. Bunlar belli. Yani hangi gazetelerin köşelerine tünemiş, sahibinin sesi, onunla beslenenler de çıktı. Aynı köstebeklerin toprak altından bir delikten kafalarını çıkartmaları gibi. Bunlara baktığımızda kimler olduğu belli. Yayın organları belli. Nerelerde, kime hizmet ettikleri belli. Şimdi bir program yapıyorsunuz, programda her şeyi konuşuyorsunuz. Bakınız partinin mesela tarım ve hayvancılık, sanayi veya bankacılık veya hayvancılık veya KOBİ'leri veya eğitimi veya sağlığı veya madenleri ile ilgili programlarını konuşmuyor. Hiçbirini konuşmuyor. Direkt olarak parti lideri ve onun üzerinden *"Eskiden askermiş"* gibi birtakım entrikalar çeviriyor.

Bu manada aynı kaynaktan besleniyorlar: Avrupa Birliği fonlarından. Kimse kimseye para mara vermez.

Bunların hepsi belli, ben hep söylerim **"Bedavaya güneş doğar."** Avrupalı para mı saçıyor? Şuraya getirmek istiyorum: Şimdi bunlar da başlarını hafif hafif çıkartıyorlar. Ama ben şunu söyleyeyim, bizim parti belli. İdealleri belli, hedefleri belli. Halk da artık onuru kırıla kırıla, gururu kırıla kırıla, haysiyeti düşe düşe, artık eski halk olmaktan çıktı. Özellikle gençler, özellikle kadınlarımız. Bir çiftlikte, çiftliğin bir sahibi vardır, çiftliğin sahibinin yanında yanaşmalar ve beslemeler vardır. Bizim işimiz yanaşma ve beslemelerle değil; çiftlik sahibiyle. Siyaseten çiftlik sahibinin bunları neden beslediğini ve neye hizmet ettiğini günü geldiğinde konuşacağız.

Onlarla konuşacağım, diyorsunuz?

Evet, bunları kim besliyorsa, neye hizmet ediyorsa, konuşacağız. Bu çiftliğin bir sahibi var. Bu söylediğim çok ciddi bir şey: *"Zamanı gelince unuturlar, hoşgörürler ve bunlar zamane uşakları, yarın sırtında küfeleri yoksa dönerler, bize gelirler."* Hiç böyle bir şey beklemesinler. Çünkü mesele partinin bir programını irdelemek, yorumlamak değil. Partiye hücum etmeye kalkıyorlar. Partiye hücum etmeye kalktığınız sürece bir gün hesap vermeyi göze alacaksınız.

Geçenlerde bu köstebeklerden birkaçıyla bir TV programına çıktım. İstesem program yapımcısına derim ki: *"Şunlar şunların dışına çıkılmayacak."* Kasten karışmıyorum. Kimi getirirseniz getirin karşımıza. Ve bunları halk görsün, bu işime geliyor. Zaten o gün orada olanı biteni halk da gördü karşımızdaki PKK işbirlikçisi, bütün konuşmalar, tarzlar, üsluplar aynı. Öbürleri de robotlaşmış iki kişi. Onları dinliyor.

Konuşmalarda cevaplarını aldılar. Fakat siz ne derseniz deyin, sizin iyi niyetiniz yetmez onlara. İşbirlikçiyle böyle bir şey olmaz.

Biz yeni bir ulusal uyanış ve bağımsızlık mücadelesi gerçekleştireceğiz. Artık iş son noktada. Topraklara girdiler, limanlara girdiler, madenlere girdiler. Bu duracak. Biz onlara tornistan yapacağız. Ve halkla beraber yapacağız. Mesela siz biraz önce *"Kimden oy alacaksınız?"* diyordunuz. Türkiye Cumhuriyeti milletinden ve Türk halkından oy alacağız. Bu-

nun için telaşlanmasınlar. Görecekler. Seçim geliyor. Genel seçimde görecekler. Halk tipi bir partiyiz, bunu söylüyorum. O programlara niye çıkıyorum biliyor musunuz? Çünkü Türkiye 72 milyon. 40 milyonun partinin kurulduğundan haberi var, 30 milyonun yok. 30 milyona daha duyurmak için o programlara çıkıyorum ve onları karşıma alarak partinin duyulmasını 10 milyon daha arttırıyorum her programda.

Bazen siyasi iktidarın sansürü olmazken basının kendi kendine uyguladığı bir sansür de var.

Var, var. Şimdi bizim gibi ülkelerde basın üç durumdadır: Bir, tehlikeden önce çekingen, ürkek ve pısırık. Tehlike esnasında, döneminde korkak. Tehlike geçtikten sonra cesurdur. Çok iyi araştırmacılar, ilk genel seçimde Meclisin hangi partilerden oluşacağını, bu mevcut partiler girer giremez bilemem ama yeni birkaç partinin daha oraya gireceğini söylüyor. Ve doğru söylüyorlar. Çünkü farkındalar. Mayısın yarısından itibaren 6-7 tane bizzat kaleme aldığım, yayınladığımız basın bildirisi bütün köşe yazarlarına ve ajanslara gitti. Çok nadiren bir kısmı yazabildi.

Bundan dolayı mı sansür var diyorsunuz?

Yazamıyor. Mesela "Siz kim oluyorsunuz da Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin Siyasi Partiler Kanunu'na veya Parti nizamlarına karışıyorsunuz?" Mesela neden bir BDP'ye, terör örgütünün siyasi uzantısına bir şey demiyorsunuz da bizimle uğraşıyorsunuz? Bakınız burada artık şu var: Onlar bölelim

diyor, biz birleştirelim diyoruz. Burada sakat bir durum içinde değiller mi? Umarım bir an evvel bunun farkına varırlar.

Bir de Sayın Pamukoğlu, diyorum ki Roj TV'nin herhangi bir maddi sıkıntısı yok ve yayın yapabilecek durumda. Ancak malum bazı milli duruşta olan TV kanallarının maddi sıkıntısı var? Bu çok tuhaf bir durum değil mi?

Hayır, bunda yadırganacak bir şey yok. Çok doğal bir şey bu. Şimdi burada "beni sokmayan yılan" meselesi vardır. Şimdi yılan ortada dolaşıyor tam bir gafil. Şimdi onu sokuyor, bunu sokuyor, öbürünü sokuyor, daha kendisine sıra gelmesini bekleyen diyor ki: "Efendim beni sokmuyor." E yılan ortada, şimdi sıra sana gelecek. Bunu anlamak mümkün değil. Akılla mantıkla çözmek mümkün değil.

Şimdi sonunda milli duruşta dediğiniz TV'ler de bir şirket. İyi yönetilmesi lazım. Yönetimlerde, her zaman bir yol vardır, her zaman bir çare vardır.

"Bir çaresi bulunsun" diyorsunuz.

Şirketi kim yönetir bilmiyorum, tanımıyorum, görmedim. Bence her şeyi önceden kestirebilmek, tahmin edebilmek ve tedbir almak gerekir. Bunun birçok yolu var. Bunu baştan kestireceksiniz. Bir şirket de yönetseniz, eğer buna liderlik diyebilecekseniz, liderin en büyük özelliği sezgi gücüdür. Önceden tayin etmek ve tedbir almaktır.

Bu aralar yeni partiler de kuruluyor.

Kurulsun, demokrasini gereği, herkesin siyaset yapma hakkı var tabii ki. Ancak bunların bazıları dış destekli, paralı, partiler. Geçen de bir tanesi 8 trilyonluk genel merkez binası almış. Daha parti ortada yok. Parti daha açıklanmamış, 8 trilyonluk yatırım yapmış.

Yastık altında vardır paraları belki.

Hayır, gerçi benim bu söylediğim konu, Anayasa Mahkemesinin işi. Kimse o 8 trilyonu veren muhteşem partililer, onların bir görülmesi lazım. O paraların nereden geldiğine bakılması lazım. Horhor çeşme gibi para harcıyorlar. Şunu demek istiyorum; mevcutlardan vazgeçtikleri için, bu onu gösteriyor, yeni partiler kurduruyorlar. Bunların yedekleri de var. Bu para ortada döndüğü sürece ve bunun bir kontrolü yapılmadığı, bunların üzerine hukuken gidilmediği sürece bunları yapmaya devam edecekler. Biz de halka anlatmaya devam edeceğiz. Ve Türk milleti karar verecek.

Mesela size katılmak isteyen veya birleşmek isteyen başka partiler veya şahıslar oldu mu, bu gibi durumlarda nasıl davranmayı düşünüyorsunuz?

Bizimle birleşmek isteyenler geldi. Halkın *"tabela partisi"* diye tabir ettiği partilerin en önde olanlarının hemen hemen hepsinin genel başkanı, yardımcıları, genel sekreterleri, kurucuları, kadın ve gençlik kolları geldiler.

Söyleyeyim, belki bu daha pratik bir cevap olur. Meclis'tekilerin dışındakiler bize geldiler. İstekle ve taleple geldiler, bu olmaz.

Şimdi şöyle, Parti Meclisinden şu kadar, MYK'dan bu kadar, Genel Başkanlık Yardımcılıklarından şu kadar. Genel parti örgütlenmesine baktığınızda, bazılarının 13, 14, 17 tane genel başkan yardımcısı var. Yani ***"bakanlık dağıtma"*** diye bir laf vardır halk arasında. Dağıtılmış, yani herkese bir unvan, bir sıfat verilerek kendilerine böyle prestij kazanmaya çalışmışlar. Geldiler, ben ***"Gelin"*** dedim, onların dediği şu, hedef aynı, yol aynı. Güzel de siz bir kere seçime girdiniz, bir daha girdiniz, bir daha girdiniz. Halk size yüzde 1.00 bile vermedi. Ben sizin yerinizde olsam dedim, partiyi kapatırım.

Sizin oyunuz böyle çıkarsa böyle mi yapacaksınız?

Üç kere seçime girip de halk sizi reddediyorsa **halkın reddettiği yerde partiyi tutmanın bir âlemi yok**. Zaten birçoğunun örgütü de yok. Bizim şimdi il örgütlerimiz, ilçe örgütlerimizin %90'ı tamam. Bunları halk kuruyor. Ben ısrarla söylüyorum bunu, iyice anlasınlar diye söylüyorum. Genel Merkezden daha 1 lira ne illere ne ilçelere gitmedi. Halk örgütlüyor, bunu anlayamıyorlar, bunda zorlanıyorlar. Çünkü daha önce bütün partiler, belli paraları belli yere aktararak kurulmuş. Bizimkiler daha önce bu işlerle uğraşmamış insanlar. Ama sizin o birinci sorunuzu cevaplandıralım. İki kere, üç kere seçime girip de halk sizi reddettiyse hâlâ neden partisiniz? Bunu anlasın herkes.

O zaman şöyle de bir şey çıkıyor, siz seçime girip de böyle bir oy alırsanız, bir daha girmem mi diyorsunuz?

Bizim ne alacağımızı göreceksiniz. Siz derme çatma örgütlenip hiçbir şey alamıyorsunuz. Bizim örgütümüz güçlü. Biraz önce söyledim. Yine bir kuruş vermeyeceğim. Zaten yok. Birçok meydan mitingi yapacağız. Bunu birisi açıklasın bakayım, yani bir siyasetçi açıklasın veya bir ekonomist açıklasın. Halk, halk geliyor. Halk geliyor halk. Bunu nasıl anlatayım, yani bu kadar açık. Partinin sitesini açsın izlesin. Bu kadar il, bu kadar ilçe... Genel Merkez beş kuruş vermeden herkes kendi boğazından kesiyor, ihtiyacından kesiyor, örgütü yaşatmaya çalışıyor.

Seçimlerde erzak dağıtacak mısınız?

Biz bu sadaka işini, dilencilik işini bitireceğiz. Bu milletin yoksulluğunu, fakirliğini istismar etme işi bitecek. O paralar nereden gelmiş ve siyaseten nerelere dağılmış, onu yapanlarla ilgili de görüşeceğiz. Bakınız milletin cebinde iki madeni lira yok. Kimi patriot alıyor, kimi lüks mercedesler alıyor, kimi bürokratın kapısının önünde 3-4 tane araç bekliyor. Bunlar bitecek. Bu *"Yağma Hasan'ın börek"*liği bitecek. Yok böyle bir şey.

"Patriot da almıyorum" diyorsunuz.

Ne ihtiyaç var? Milletin çocuğu okuyamıyor. Sağlık işini halledememiş, eğitim ortada, halk ekmek fırınlarının önünde kuyruk olmuş, siz patriot füze derdindesiniz. Bunların hepsini halledeceğiz. **Partinin adı "Hak ve Eşitlik."** Bu ülkede

olmayan iki şeyden oluşuyor. Israrla söylüyorum. Buradaki bu tip programlar dışında bizzat; yağmur, çamur, kar, bora, fırtına demeden, köylere beldelere gidip kahvelerde halka da anlatacağım. Onlar çok daha iyi anlıyor. Halkın öyle bir kültürü, öyle bir sezgisi var ki öyle bir içgüdüsü var ki her şeyi o kadar anlıyor ki artık yeni bir hayat geliyor. Yeni bir hayat! Koalisyon meselesine gelince biz ilk seçimde Meclisteyiz. Bunu kesin görüyorum. Hepimiz görüyoruz zaten Türkiye'nin her tarafında, herkes görüyor, içerideyiz. Tek mi oluruz, başkaları mı vardır, koalisyon mu olur, onu zaman gösterir. Ona şimdiden bir şey söylemek mümkün değil. Hükümet kurulması gerektiğinde kimler var bakarız. Kimler bu ülkeyi harap eden, Güneydoğu'suyla, dağlarıyla harap eden, ekonomisini harap eden, yolsuzlukla harap eden, yoksullukla harap eden, bizi Mozambik'ten ve Somali'den sonra üçüncü duruma düşürmüş bir hükümet bunlarla falan olmaz. Diğerlerine bakarız.

Diyarbakır'da, Maraş'ta yani özellikle Doğu ve Güneydoğu'da nasıl örgütleniyorsunuz?

Biliyorsunuz Güneydoğu'da, Doğu Anadolu'da, Anadolu'nun içinde hızla örgütleniyoruz, çalışmalar son hızıyla devam ediyor.

Anadolu derken ayırmadım mı diyorsunuz?

Anadolu ayrılmaz ki. Anadolu tektir. Anadolu'nun Erzurum'u da aynıdır, Diyarbakır'ı da aynıdır.

Ben memleket de diyebilirim, ülke de diyebilirim, vatan da diyebilirim, topraklarımız da diyebilirim. Belki de biraz benim kurmay subaylığımdan da kaynaklanıyor. Coğrafyayı söylüyorum yani Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni.

Yani Anadolu ve Trakya dediniz Trakya'yı ayrı mı değerlendiriyorsunuz o zaman?

Trakya coğrafi bir tanımdır, Anadolu da coğrafi bir tanımdır, Karadeniz ve Çanakkale boğazları bu iki coğrafyayı birbirinden ayırır. Ben bu defa, memleket, ülke, topraklar, vatan demeden coğrafi isimlerini kullandım. Erzurum da Trabzon da Muş da Van da Siirt de Hakkari de Anadolu'dur. Anadolu'nun nerede bittiği bellidir. Aras nehrinde biter. Aras nehri de bizim sınırımızdır.

Siz çok sayıda duygusal mesajlar aldığınız söylemiştiniz.

Duygusal mesajlar normaldir. Neden normaldir? Çünkü şu 25 yıllık baş belası PKK meselesinden. O bölgedeki dağlardan, vadilerden, boğazlardan, ormanlardan 35 milyon genç geçti. Onlar şu anda suskun bir şekilde ve hepsi de oy hakkına sahip olarak köylerinde, beldelerinde, ilçelerinde, şehirlerinde bekliyorlar.

Gelen mesajların çoğu gençlerden.

Gençler, doğası itibariyle işleyen düzenin işe yaramazlığını görüyorlar. Gençlerin zihinleri berrak, henüz karışık değil. Ve gençliğin verdiği bu berraklık ve bu sadelikle ve bu dürüstlükle her şeyin ne kadar kötü gittiğini ve gideceğini hissediyor, seziyor ve yeni bir arayış istiyor. O nedenle bizim partiye geliyorlar. Bu da çok doğaldır. Bayanların gelmesiyse annelik içgüdüsünden kaynaklanıyor. Çocuklarının daha huzurlu, refah içerisinde bir toprakta yaşama sezgisi. Bu, bayanlarda var.

Bir de şu var: Biz yeni parti, yeni insanlar, yeni bir siyasetteyiz ve hedeflerimiz çok net.

Terör örgütünün siyasal uzantısı olduğu idda edilen parti için ne düşünüyorsunuz?

Bunun Reşadiye'si yok, Gabar'ı yok, Hakkari'si yok, Siirt'i yok, Batman'ı yok, Diyarbakır'ı yok. Bunların yaptığı, bu partinin[4] şu anda yaptığı ırkçılık. Kürtçülük diyorlar da başka bir şey demiyorlar Öyle milletin falan partisi değil, Türkiye'nin partisi değil. Bu parti ırkçı. Avrupa'da ırkçılar türediğinde herkesin elleri ayakları titriyor. Bunların ırkçılık yaptığını görmüyorlar mı? Bunlar Kürtçü şovenistler. Medeniyetin ve demokrasinin bunlara hiçbir şey dediği yok. AB bunlara gelince karışmıyor. Bunlar Kürtleri temsil etiğini söyleyerek en çok Kürtlere zarar veriyor.

---

[4] "Eylemleri yanında, terör örgütüyle olan bağlantıları da değerlendirildiğinde devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne aykırı nitelikteki fiillerin işlendiği bir odak haline geldiği gerekçesiyle" Anayasa Mahkemesi DTP'nin temelli kapatılmasına 11.12.2009 tarihinde oy birliğiyle karar verdi.

Fakat, Avrupa Birliği Komisyonu ise sanıyorum ırkçı olarak sizin partiyi görüyor bu noktada?

İşte bu da benim tespitlerimi doğruluyor. Yani Türk devletine karşı durunca ses çıkarma, devletten milletten yana olunca dur.

Avrupa Birliği İlerleme Raporu'nda Türkiye'de hep böyle dile kolay gelen bir laf var, 60 tane parti var falan diye. 60 tane parti falan yok bir defa Türkiye'de particilik yapanlar var. Benim gördüğüm, bildiğim bu.

Türkiye'de şu anda Meclisteki partiler dışında, dışarıda pek bir şey yok. Biçimsel de olsa, yani İçişleri Bakanlığına müracaatları var veya tabela asmışlar anlamında konuşacaksak şöyle, Avrupa Birliği onların hiçbirinden rahatsız değil. İşte son gönderdiği, 1-1.5 ay önce gönderdiği bir metin var. Birçok defa söyledim, yine belirteyim. İlk defa, Türkiye ile ilgili İlerleme Raporu'nda, yazılı metinde bizim partiden bahsediyor. İşte "4 Eylül 2008'de kurulmuştur" diyor. "Bu parti büyüyor, gelişiyor" diyor. "Bu parti müstemleke"- onu da diyemiyor ya dili varmıyor- ***"misyonerliğe karşı, ona karşı, buna karşı, büyüyor, gelişiyor, dikkat edin, tedbirler alın"*** diyor. Parti daha 8-10 aylıkken korktular. Biz yeni bir partiyiz, korktular. Avrupa zamanında dominyonlar, koloniler, sömürgeler, müstemlekeler yönettiği için kültür kalıtımlarında var, biliyor. Bizim Türkiye içerisinde partinin yükseldiğini, geliştiğini ve halkın partiye olan ilgisini bildiği için talimat veriyor Ankara'ya.

Hepar'ın ***"Biz sizi müstemleke valisi gibi bu topraklarda dolaştırmayız.", "Bu pazarları da hallaç pamuğu gibi size attırmayız"*** dediğini biliyor. Partinin adı gibi, bir şey yapacaksak sizinle; gelirsiniz, konuşuruz. Pazarlık yaparız. Bizim Avrupa ve Brüksel önünde gidip kapı kapı dolaşıp dilencilik yapacak halimiz yok. Avrupalı haklı, başına geleceği biliyor ama faydası olmayacak.

"SİYASET CAMBAZHANESİNDE BÜYÜYENLER HEP AYNI"

Doğu'ya yatırım...

Doğu'yla Batı aynı. Türkiye'de bir ***"Doğu"*** tutturmuş gidiyorlar. Çankırı çok mu farklı? Kastamonu çok mu farklı? Yozgat çok mu farklı? Tutturmuşlar ***"Doğu'ya yatırım yapılmıyor"*** şudur budur. Bunlar hep insanları mağdurluk psikolojisine soktu. Barışmış, demokrasiymiş, insan haklarıymış... Burada savaş mı var? Eğer bu eşkıyayı burada savaş açtı kabul ederlerse kim açmış savaşı? Bunların hepsi laf-ı güzaf şeyler. Benim halkta gördüğüm şu; halk bir defa bu açılımın ne olduğunu herkesten çok daha iyi biliyor. Ve halk karar aşamasında. Mevcutlarla da bu işin sonuçlanamayacağını, bir netice alınamayacağını biliyor. **Çünkü Türk siyasi hayatında yani siyaset cambazhanesinde büyüyenler hep aynı. İpten ipe geçiyorlar, daldan dala geçiyorlar, ellerindeki denge sopasını yere tutuyorlar yukarı çıkıyorlar değişerek yürüyorlar.** Halk şunu görüyor artık: Bunlarla **1-** Siyaseten, **2-**

Güvenlik, 3- Ekonomik, 4- Sosyal, 5- Kültürel olaylarda yönetim başarısız. Halk yeni bir hareket, yeni bir enerji, yeni bir heyecan, yeni bir çıkış istiyor.

Partinin kadrolarından sizin dışınızda başka kişileri niçin göremiyoruz, kadrolarınız nerede?

Bu bana çok sık gelen bir soru. Bu klasik bir soru bizim parti mostra kullanmaz. Mostra avda kullanılan bir ötücü kuş, sesi tanınan tipi bilinen bir kuştur. Biz mostra kullanmayız. Bizim parti köylü, işçi, emekli, doktor, mühendis, hukukçu, öğretmen, halkın her kesiminden insanlardan oluşur. Bizim ekipler hazır. Ekonomisti hazır, siyasetçisi hazır, eğitimcimiz de hazır, sağlıkçımız da hazır. Ne yapacağız şimdi? Bizde program yapanlar, televizyonlar, programcılar veya gazetelere röportaj yazanlar. Bizden bir ekonomistimizi mi istediler? Bir siyasetçiyi mi istediler? Bir tıpçımızı mı istediler? Böyle bir şey istiyorlar mı? Onları bir programa alırlar mı? Hayır.

"Yani onlar çağırdı da biz mi göndermedik? " demek istiyorsunuz?

Onların zamanı mı var? Yani şöyle: *"Bütün partilerin ekonomistleri gelsin, bu akşam bankacılık sistemini konuşacağız."* Böyle bir program yapmışlar mı? Böyle bir röportaj yapan var mı?

Yapan olursa?

Yapan olursa hemen gelecek. Her an gelecek. Bunları ne zaman yapacaklar? *"Hız iyidir de telaş kötüdür."* Bir gün bunu yapacaklar mecbur kalıp. Genel seçim tarihi açıklandıktan sonra yapacaklar. *"Şu kadar partinin dış siyasetteki sözcüleri"* Bizimki de o zaman gelecek ve millet diğerleriyle beraber bizimkini de dinleyecek. Ama bunun bir yolu daha var. Klasik bir yüz istiyorlar. Bildikleri, alıştıkları, aşina oldukları yüzler istiyorlar. Bizde klasik yok. Bizde insanlar genç. Bir defa onu bilsinler.

Şimdi siyaseti şöyle yapmıyorlar mı? Genel başkanları görmüyor musunuz ortada? Saat 9'da biri bir şey diyor sabahleyin, 11'de öbürü ona cevap veriyor, 1'de öbürü ona cevap veriyor. Böyle dönüyor. Öyle değil mi? Harman yeri gibi.

Yani böyle alışıldık simalar olmayacak, diyorsunuz.

Alışıldık simalar zaten, bugün bu ülke bu hale geldiyse sadece bu hükümet yüzünden mi geldi? Bu almış başını gidiyor, darmadağınık etti. Bu hükümeti kim var etti? Bu hükümet Merih'ten mi geldi, Jüpiter'den mi geldi? Satürn'den mi geldi? Bunu, kim var etti bu hükümeti? Kim bu hükümetin birdenbire yüzde 46 oy almasına sebebiyet verdi? Nerede onlar? 1- Meclisteler, 2- Meclisin dışındalar. Bizim memlekette bir laf vardır: ***" Eski tahtadan sanat yapılmaz"*** derler.

"BEN MÜSLÜMAN TÜRK HALKINI RAHATSIZ EDEN BİRŞEYE MÜSAADE ETMEM"

Masonlar'a karşı mısınız?

Mason meselesi, hayatımda hiç ilgilenmediğim bir şey. Bu Mason nedir, ne değildir? Bu Lions nedir, ne değildir, hiç bilmiyorum. İlgilenmedim, merak etmiyorum, umurumda da değil. Benim ilgilenme alanlarım bellidir. Ben genelde doğa, insan bilimleri bu konular üzerine meraklıyımdır. Yani felsefe, edebiyat ve tarihi severim. Şimdi bakıyorum bunlar nedir, neyin nesidir diye. Genelde bunlarla ilgili bizim insanlarımızda çok olumsuz yargılar var. Ben insanlarımızı rahatsız eden yani Müslüman Türk halkını rahatsız eden herhangi bir şeye meydan vermem. Yalnız şunu belirteyim, partiler kurulurken herkes geliyor. Siyasi partiler herkese açık. Biz şöyle bir şey yapmadık, yani bir süzgeç koyup *"Bizim kriterlerimiz budur buradan geçebilenler bize gelir"* gibi bir tarzımız, üslup ve yöntemimiz olmadı. Ama halkı rahatsız eden, halkın canını sıkan, onu üzebilecek herhangi bir şeye parti içinde meydan vermem. Şu var, parti şu anda bir çok il ve ilçeye ulaştı. Örgütlenme faaliyetleri şu anda yürütülüyor. Bu illerin hepsi aynı güçte değil. Ama %50'nin üstü çok güçlü. Diğer geri kalanında ise daha örgütlenme faaliyetlerini sürdürüyor. Buna karşılık yüzlerce de ilçe var. Bunların içerisinde elbette herkes olabilir. Her düşünce, her fikir veya her harekete sıcak bakanlar olabilir. Veya bir zamanlar gençliğinde veya belli yaşlarda bir yerlere girip oralarda bir şeyler arayan insanlar olabilir. Bakarım tespit ettiğimde ve zarar gördüğümüzde bunda hiçbir tereddüdüm olmaz. Bizde ırk, mezhep, düşünce, fikir ayrılığı, şu bu yok. Bizde zihniyet ayrımcılığı vardır. Yani kötü niyetliler bizle çalışamaz.

Şimdi bize soruyorlar; ***"Sizin doktrininiz nedir, sağcı mısınız, solcu musunuz?"*** Bunlar 1940'ların lafları. Kahvehanelerde de aynı şeyi söylüyorum veya bir televizyon programında da aynı şeyi söylüyorum, cevabım belli. Biz halkçıyız. Ne demek bu? **1-** Önce ekmek sonra huzur. **2-** Sosyal adaletçiyiz. Vergi dâhil bu ülkede her şey eşit ve hakka dayalı olacak. **3-** Biz dünyada bütün milletleri severiz. Fakat en çok da kendi milletimizi severiz. İşte biz buyuz.

"HİÇBİR BÜNYE MİKROP KABUL ETMEZ"

Bir parti kurulurken, hep söylüyorum yine söyleyeyim, o partiye Nuh'un gemisi gibi herkes gelir. Bütün türler ve cinsler. Bunlara bakmanız lazım. Partilere sızmalar da olur. Herkesin bir amacı, bir niyeti, bir hedefi var. Çeşitli partilerden atılmışlar, ıskartaya çıkartılanlar da var. Bunlar da *"Biz yeniyiz"* diye geliyorlar. Yani bütün kapıları açtık. Zaman içinde bakıyorsunuz birçoğu münafık çıktı. Yani partinin içinde kü-

çük hizipler ve hareketler oldu. Gereğini derhal yaptık. Geldikleri yere geri döndüler. Bir örgütseniz, siyasi bir mücadeleye girdiyseniz hemen şunu söyleyeyim; *"Siyaset, düşmanı çok olmak"* demektir. Rakibi kabul ederim. Hasmı da bir dereceye kadar kabul ederim. Ancak düşmanlık yapmaya kalktıklarında hak ettikleri neyse hem idareten hem hukuken karşılığını görürler. Bu çok net ve açık. *"Hiçbir bünye mikrop kabul etmez."* Biz içimizde mikropları barındırmayız.

Biraz önce dediniz ki "Hiçbir bünye mikrop kabul etmez." Şifahen örnekleriniz var mı?

Mesela bir kasırga, bir sel, bir fırtına zayıf olan her şeyi alır götürür, söker atar. Doğanın kanunu böyledir. Doğada sadece güçlüler yaşayacaktır.

Zayıf olan asla güçlenemez. Sadece siyasette değil, hiçbir mücadelede güçlenemez. Onun yazgısı kaybolmaktır. Siyaset veya savaş veya meslek veya bir alanda kariyer sahibi olmak... Daima güçlüler kazanacaktır. Ama yöntem, taktikler, teknikler farklı olabilir. O sizin zekânıza kalmış bir şey. Zekânıza kalmış ve dayanıklılığınıza kalmış. Mesela bana sorarsanız cesaret mi dayanıklılık mı diye? Dayanıklılık derim sonunda dayanıklı olan kazanır.

Fizik güçleri birbirine eşit atlar mı yoksa mandalar mı tekerleği üst çizgisine kadar çamura batmış bir arabayı çıkarırlar çamurun içinden? Fizik gücü birbirine eşit atlar var, mandalar var. Atlar mı, mandalar mı? Bakın matematik olarak ve mantık olarak ne gelir? Fizik gücü birbirine eşit diyorum.

Manda çıkartır, atlar çıkaramaz. Neden? Manda ata göre daha dayanıklıdır, azimlidir.

Doğa ve canlılarla ilgili betimlemeler size çok uzak değil, çünkü siz kitaplarınızda genelde doğayı anlatırsınız ve verdiğiniz örneklerde de hep doğadan örnekler olur. Bunu, çok içselleştirdiğiniz için mi yapıyorsunuz, yoksa askerliğin size katmış olduğu bir değer olarak mı yapıyorsunuz?

Askerlikle bir ilgisi yok. O ortamlarda büyüdüm ve doğayı çok seviyorum. Her şey, bütün kurallar, hükümler, yasalar hep onun içerisinde. Milyonlarca yılın getirdiği ve oturttuğu bir düzen var. Mükemmel bir sistem her şeyiyle. Hayvanıyla, bitkileriyle, kuşlarıyla veya deniziyle, topraklarıyla. Askerlikle ilgisi yok. Yani öyle ortamlarda büyüdüm ki hem seviyorum hem meraklıyım.

Peki böyle mizacınıza da yansıyan yönleri var mı doğanın?

Doğa yasalarının kaçınılmaz sonuçlarını veya ilkelerini kullanırım. Yani insan nedir, hayvan nedir, ağaç nedir, çiçek nedir, kuş nedir bunu kullanırım.

Kuşlar için de kitap yazdım. *Ayandon*'da hem doğayı hem ormanları yazdım. Tabi bu, konuşmalarımdaki örneklere de yansıyor.

"İYİ BİR SAVAŞÇI DOĞAYI ÇOK İYİ BİLİR"

Ama askerlikten gelen bir şey değil diyorsunuz.
Askerlik başka bir şey.

Ama askerlikte de doğayla baş başa, doğanın içindeydiniz.

İyi bir savaşçının doğayı çok iyi bilmesi lazım. Bence, doğada yetiştirilmeleri de lazım. Bakınız eski ordular ve onların savaşçıları da öyledir. **Genellikle doğa koşullarında ve onun zor şartlarında eğitilmeleri lazım ki sonradan savaşın ağır psikolojik, zihinsel ve bedensel baskılarına dayanabilsinler.** Bir kışla veya kışlanın civarında herhangi bir yer, bir mana taşımaz. Ormanlarda, dağlarda doğa serttir zaten. Doğa acımaz. Selleriyle acımaz, depremleriyle acımaz, salgın hastalıklarıyla acımaz.

Siz de böyle mi tanımlarsınız kendinizi?

Ben, normalde bir dala, bir çiçeğe falan çok özen gösterirm. Veya bir böceğin bile öldürülmesine falan çok tepkiliyimdir. Beni iyi tanıyanlar bilir. Bu başka bir şey. Ama iş, bir toplumun hedeflerine, kaynaklarına, bağımsızlığına, yaşamının huzuruna döndüğünde, burada alttan alarak, aşağıdan alarak, bir şeyleri yumuşatarak yapacak bir şey yoktur. Yani siz ona katlanırsınız veya katlanamazsınız.

Şimdi doğa betimlemesi dedik de sizin bir kitabınız var Ayandon. Ayandon ne demek önce onu sorayım size? Ayandon neyi anlatıyor?

Ayandon, Karadeniz'in her yıl 28 Ocak'ta tekrarlanan büyük bir fırtınasıdır. Uluslararası bir tabirdir. Bütün denizcilerin tamamı bilir. Ayandon fırtınası kitaba konu olan yıldan beri devam ediyor ve edecek.

Bu fırtına hiç dinmeyecek mi?

Bu fırtına doğanın gücü olduğu için insanların pek yapabileceği bir şey yok ona. Çünkü Ayandon'a maruz kalan, kitapta adı geçen ve olaylara dahil olan insanlar Ayandon fırtınasına yakalanmış gerçek kişiler. Kitap gerçek hayattır. Birinci Dünya Harbi'nde Giresun'dan başlayarak Samsun, Sinop ve İnebolu hatlarından İstanbul Boğazı'na 6-7 metrelik kayıklarla Çanakkale'ye götürmek üzere erzak taşıyan insanların hayatı. Bu kitabı yazma sebebim, o kültürün var ettiği kişiliklerin inançları, vatan anlayışları. 1914-15'e gelinceye kadar, ondan önce nelerle karşı karşıya kaldıkları ve Türklerin 10 yıl süren bu savaşlarda kadın, çoluk-çocuk erkek olarak nasıl zorluk ve yoksulluklarla karşılaştığıdır. Aslında Ruslar o dönemde Karadeniz sahillerinde hemen hemen yüzen hiçbir şey bırakmadılar. Hepsini suyun dibine gönderdiler. Bu insanlar da 4 kişi. Sevkiyat kayıkçılarından sadece bir gruptur, müfreze gibi düşünebiliriz. Gündüz Rus gemilerinden normal saklanıyorlar gece bunlar hem kürek hem yelkenli ile gidiyorlar. Ben *Ayandon*'a şunun için roman dedim; aslında benim yüzlerce kez dinlediğim bir hikâye bu. Babaannemden

dinlediğim. Şahıslardan biri de dedemdir. Olaylar ve kişiler gerçek, yer gerçek, her şey gerçektir. Benim roman dememin sebebi, bazı tasvirleri benim yapmam. Diyalogları ben mecburen geliştirdim. Bir de doğa tasvirlerini ben yaptığım için ona "roman" dedim. Bir kurgu falan değil. Hayır. Kurgu falan değil, gerçek. Çünkü şöyle. O anlatılan yerlere, olayın geçtiği yere ben gittim, gördüm. Sevkiyat kayıkçılarının torunlarıyla hatta çocuklarıyla görüştüm, babam yaşıyor 95 yaşında hâlâ sağ. Konuştum hepsiyle. Olay birebirdir. Bir de bu ülkede insanların bir zamanlar nelerle karşı karşıya kaldıklarını, neler çektiklerini bugünkü insanlar bilmeli, anlamalı. O nedenle kaleme alınmıştır. Şimdi bu kitapta gerçek şahıslar var. Ama bunlar yüzlerce sevkiyat kayıkçılarından sadece dördü. "Ayandon" o dönemde, o yıl 1915 Ocak'ında iki gün erken başladığı için bunlar oluyor ve romanlaşıyor. Yoksa kahramanlar elbette deniz hayatını biliyorlar, denizcilik hayatı bambaşka bir hayat.

Ve Ayandon'a yakalandılar, roman da öyle başlıyor.

Evet, Ayandon'a yakalandılar, dördü de donmak üzereyken bir ihtiyar kadıncağız bunları buldu, tesadüfen buldu. O da her sabah erkenden, oğlu askere denizden gemiyle gittiği için, deniz kenarına gidip gelen yaşlı bir kadıncağız. Tesadüfen bulmuştur. Sonra işte yaşlı kocasını çağırmıştır. Orada bir yeğenleri vardır. İstanbul'daki hükümetten kaçmış. Değişik fikirlere sahip. Kayık paramparça, kayığı tamir ettirmeleri için önce birini bulmaları lazım. Bir Rum'u bulmuşlardır, onu

ikna etmişlerdir. Çünkü bu sanatla ilgili bir şey. Kaybolan ve zayi olan denizin alıp götürdüğü erzakları, bunlar daha ziyade bulgur, nohut, fasulye gibi Çanakkale'ye taşınan kuru erzak, bakliyat. Bunları İstanbul Boğaz girişine, sağ taraftaki depolara kadar götürüyorlar. Depolardan da büyük gemiler bu erzakları alıp götürüyor Çanakkale'ye. Ben oraya da gittim, gördüm o depoları. Bugün tabii bazı şeyler çok değişmiş. Oraya taşınanlar... Bu tabii bambaşka bir hayat ve bu hayatı bizim insanlarımızın bildiğini de zannetmiyorum. Bu kişilikleri ve o kültürü aktarmamız lazım. Bu insanların nelerle karşı karşıya kaldıklarını bilmemiz lazım ki bugünkü koşullarla, o insanların yaşadıklarını daha iyi mukayese edebilelim.

Bu arada Osmanlı tebaasına ait vatansever bir Rum var kahramanlar arasında.

Şimdi aslında bölgede her tarafta eşkıya var. O bölge normalde İnceburun'la İnebolu arasında bir yer. Tam noktayı bulmak mümkün değil. Yani haritalarda falan yok. Ama genel kesiti belli oranın. Orada bir yer. Orada Rumlar da var. 3-5 haneli bir balıkçı köyü gibi bir yer. Onu buluyorlar. Onu da bu sevkiyat kayıkçılarının bilmesi mümkün değil. Orada Koca Dayı var. Yani yaşlı teyzenin kocası var. O bütün hayatı bilen bir insan. O Damyani'yi (Romanda adı geçen Rum) tanıyor. Gidip Damyani'yi alıyorlar. Bir erzak meselesi var. Erzak da bir değirmende. Yanko diye bir eşkıyanın kendi adamlarını beslemek için öğütülmesi lazım bazı şeylerin. Onu buluyorlar. Orada bir değirmenci var.

Değirmenci Recep.

Bir asker kaçağı. Bir oğlu da asker kaçağı. Şimdi bu sevkiyat kayıkçılarının yaşları 46'nın üstünde. 1. Dünya Harbi'nde 46'nın üstündeki insanlara cephe görevi verilmedi. Bu dört kişi, Kastamonu'ya bağlıdır. Kastamonu, Osmanlı'nın en geniş sancağıdır. Samsun hariç. Bugünkü Tuzla hariç, bölgenin tamamı Kastamonu'ya bağlıdır. Bunlar Kastamonu'ya gitmişlerdir, bu dört kişiyi ayırmışlardır. *"Siz"* demişlerdir *"yaşınız 46'nın üzerinde, siz gideceksiniz, hükümet adamlarını göreceksiniz, jandarmayı göreceksiniz, size başka görevler verelim."* Bunlar cepheye sevk edilmeyenler. Yaşları nedeniyle cephe gerisinde görev alanlar. Bu 50 yaşına yakın insanların Karadeniz'de, Karadeniz'in doğası belli, koyları belli. Kışın karda, yağmurda, soğukta, fırtınada bu işi yapıyor olması ve bu işi 6-7 metrelik tekneyle yapıyor olmaları akıl alacak gibi değil. Dalga, soğuk, duramazsınız ki. Zaten birçok defa donma tehlikesi geçirmişler. Böyle bir hayatı insanların bilmesi lazımdı, böyle bir kitap insanlara lazımdı. Aslında bu bir hatıra.

Medyada bu kitapla ilgili kıyamet de biraz buradan koptu. Ve İpsiz Recep ile bu Değirmenci Recep ki ilgisi yok aslında, bu nasıl karıştırılır anlamak mümkün değil.

Karıştırılacak bir şey yok ki. Bu çok net ve açık bir şey, şöyle; okumazsanız, okuduğunuzu anlamazsanız kafanız dar olur, kalıpları küçük olursa sapı samana karıştırırsınız. O şahıs gerçek bir adamdır, o bölgede doğmuştur, köylerinde doğmuştur, 6 kardeştir Değirmenci Recep. Önce babaları cepheden hiç dönmemiştir, anneleri erken ölmüştür. Bunlar dağılmışlardır. Bu değirmenci, Merzifon ve Çorum bölgelerine de gitmiş, bir Ermeni'nin yanında bulunmuştur. Onlar Fransa'ya gidince bu tekrar o bölgeye dönmüş, bir değirmene sahip olmuş. Oğlu da kendisi de bunların asker kaçağıdır aslında. Çünkü yaşları dedemlerin yaşından küçüktür. 5-6 yaş küçüktür.

O bölgede Yanko diye bir eşkıya var. Yanko birkaç tane daha var, mesela bir Yanko var, bir Abacı Yanko vardır. Mesela burada bir Damyani vardır, bizim orada da bir Damyani vardır. İpsiz lafı, bir lakap olarak genelde kullanılır. Mesela Samsun'un Alaçam ilçesiyle, Sinop'un Gerze ilçesi arasında Kanlıçay diye bir yer vardır. Orada da 1928-30'lar arasında İpsiz Recep diye biri daha vardır. Ve kanun kaçağı olarak vardır.

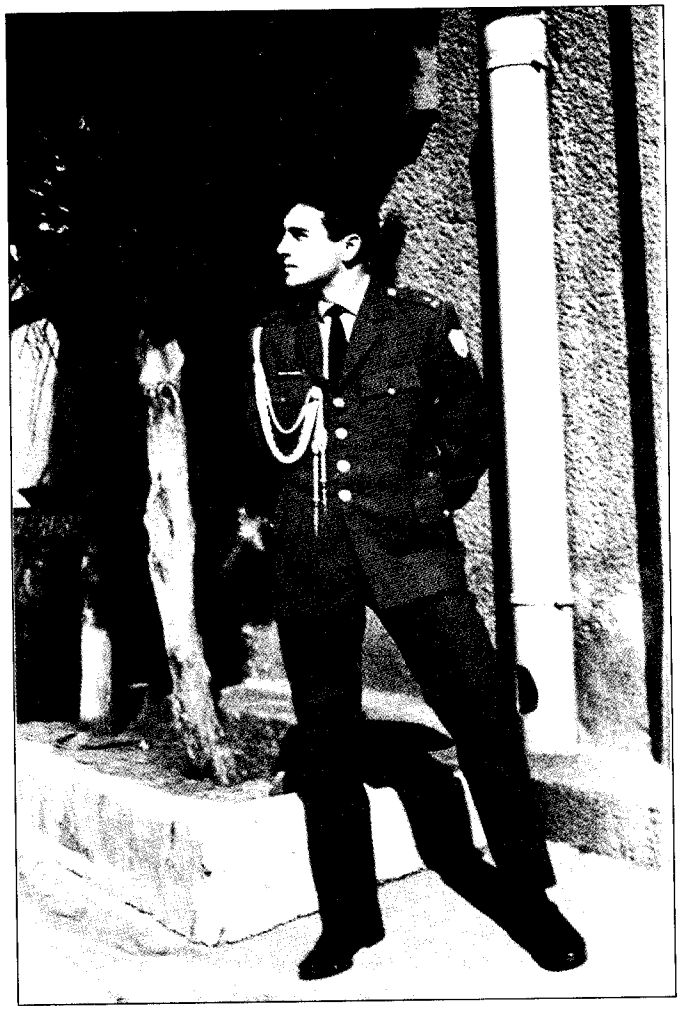
Halkın verdiği bir lakap mıdır bu İpsiz Recep?

Lakap, biliyorsunuz 1935-36'lardan sonra soyadına geçilmiştir. Eskiden herkesin lakabı vardır. Lakap kullanılır. Ben size bir şey anlatayım; 93-94'te Hakkari'de 22 bin asker vardı aynı anda. 22 bin askerin içerisinde 23 tane Mehmet Yılmaz vardı. Niye bunu bu kadar detaylı biliyorum? Şunun için, çünkü kan gruplarını bilmemiz lazım. Mehmet Yılmaz, Mehmet Yılmaz, Mehmet Yılmaz, 93-94'te. Onların cep kapaklarının altına, kan grubu çok önemli, cep kapaklarının altına "Mehmet Yılmaz, Kastamonu, Hasan Oğlu" yazdık. Çünkü yaralandığı yerde, hemen kanın hazır edilmesi lazım. Hangi Mehmet Yılmaz? İstanbul'daki PTT telefon kataloğunu açın bakın. İçinde kaç tane Osman Pamukoğlu var?

FOTOĞRAF ALBÜMÜ



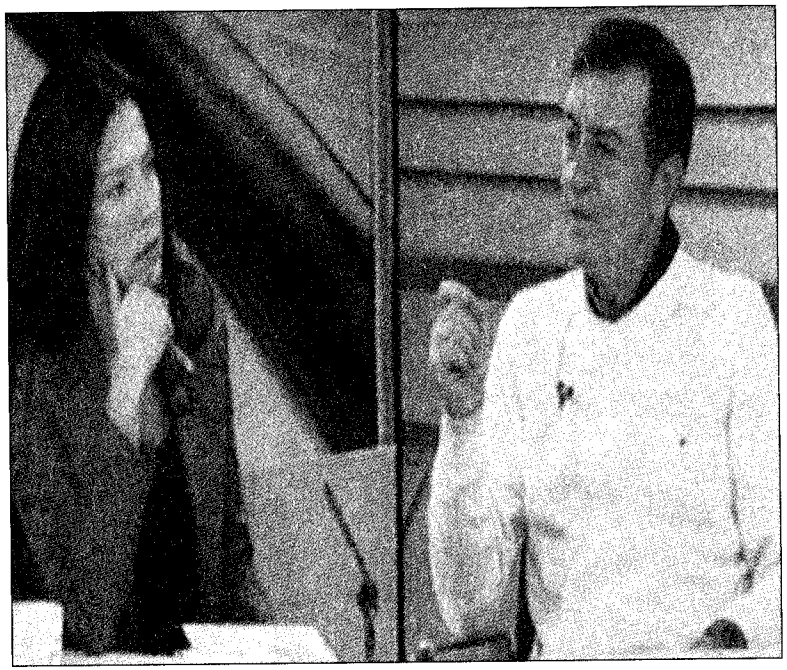
Dayısı ve kardeşi ile birlikte
(Sağdaki büyük olan)

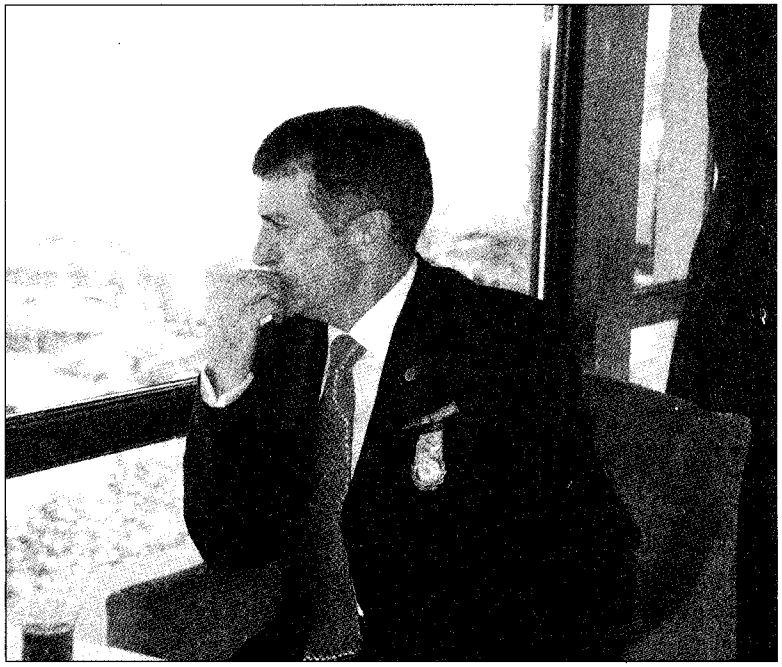


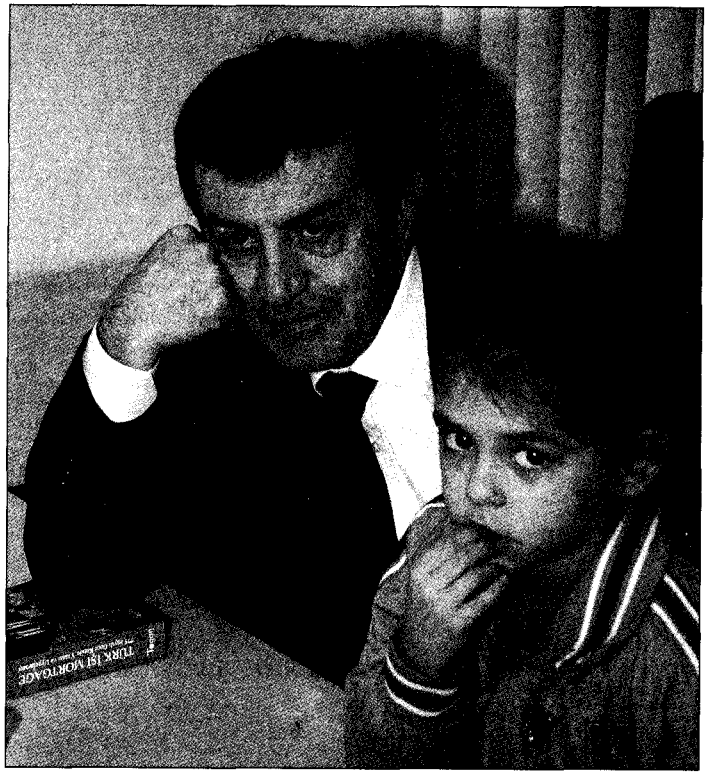
Kara Harp Okulu 2. Sınıf



Hakkari (1993-1995)

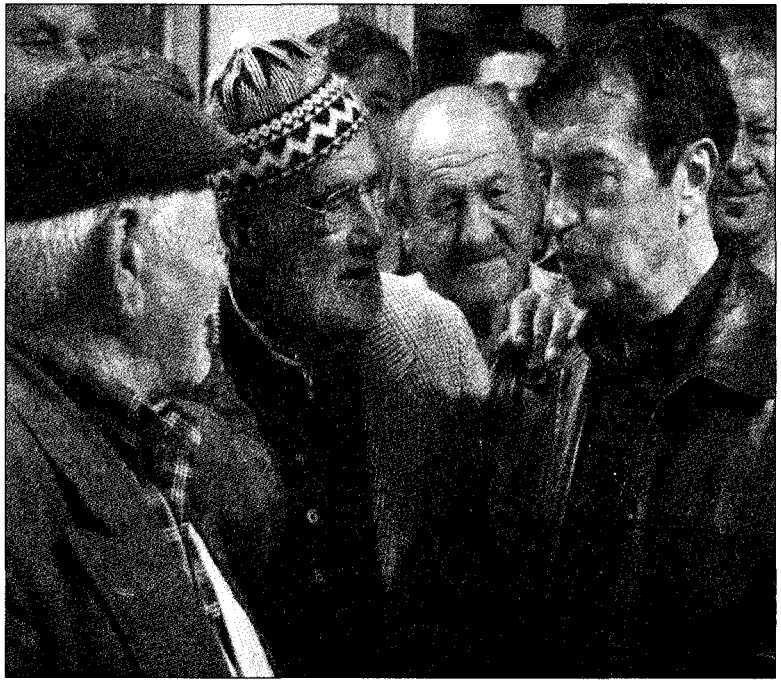





TÜRK İŞÇİ MONTAGE

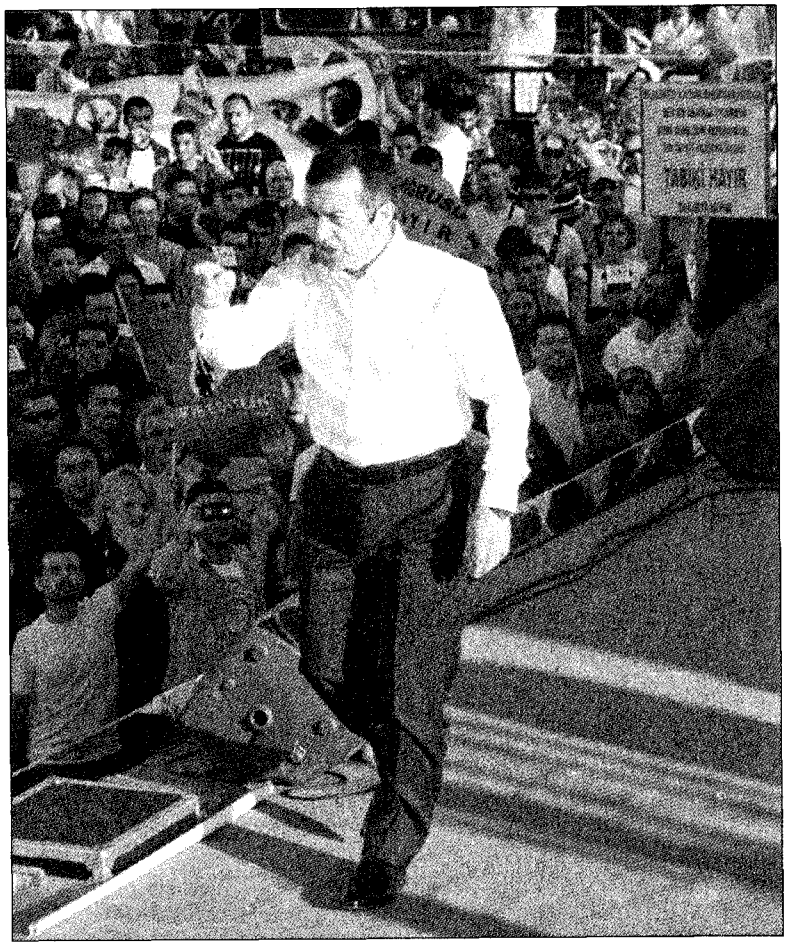

09/10/2009 09:41












Yaşasın Vatan,
Yaşasın Türk Milleti !